

TRĪS KOSMISKAS VĒSTIS

Marks Finlijs

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2023. GADA 2. CETURKSNIM

TRIJU ENĢEĻU VĒSTIS

1844. gada 15. oktobrī, vienu nedēļu pirms lielās vilšanās, kādā luterāņu ģimenē Vācijā piedzima kāds zēns. Viņa vārds bija Frīdrihs Nīče, kurš kļuva par vienu no modernā laikmeta visietekmīgākajiem ateistiem. Uzskatot, ka kristiešu Dievs Rietumos mirst, Nīče nosodīja kristīgās reliģijas pastāvīgo morālo ietekmi, izsmēja to kā “vergu morāli”, vājo morāli, kuri, cenšoties pasargāt sevi no stiprākā, izdomāja tik muļķīgus jēdzienus kā “mīli savus ienaidniekus”. Nīče uzskatīja, ka modernismam vajadzēja tikt tālāk par novecojušajiem jēdzieniem “labais un ļaunais”. Varonis vienā no viņa grāmatām (“Tā sacīja Zaratustra”) paziņo: “Sasitiet vecās likuma plāksnes!” – ar to domājot, protams, desmit baušļus.

1844. gads bija svarīgs arī Kārlim Marksam, komunisma pamatlicējam. Tajā gadā tika sarakstīts Marksa darbs “Ekonomiskie un filozofiskie 1844. gada manuskripti”, kaut arī to publicēja Padomju Savienībā tikai 1932. gadā. Manuskripti parāda Marksa ideoloģijas agrīno attīstību, kurā viņš iestājās par pilnīgi materiālistisku realitāti, kas virzījās cauri dažādiem ekonomikas posmiem, līdz pasaules strādnieki apvienosies, gāzīs savus kapitālistiskos apspiedējus un radīs virs zemes utopiju.

1844. gads bija svarīgs arī Čārlzam Darvinam. Tā saucamajā “1844. gada esejā” Darvins sacerēja vienu no pirmajiem savas evolūcijas teorijas aprakstiem, lai gan toreiz tas netika izdots. Tikai 1859. gadā, izdodot grāmatu “Sugu izcelsme”, Darvins publiski pauda savu uzskatu, ka visa dzīvība uz zemes radusies no kopēja senča dabas un nejaušu procesu rezultātā.

Tomēr 1844. gads bija Dan 8:14 dienu pravietojuma piepildījums, un tajā pašā gadā lielās vilšanās rezultātā tika iesētas sēklas, kas vēlāk uzplauks vispasaules kustībā, kuras galvenais vēstījums noraidīja Marksa, Nīčes un Darvina ideoloģiju.

Pretēji Marksam, Septītās dienas adventistu kustība sludina, ka nevis materiālistiska vēstures plūsma, bet lielā cīņā starp Kristu un sātanu izskaidro pasaules vēsturi, kas beigsies nevis ar cilvēku radītu komunistu utopiju, bet gan ar Dieva mūžīgās valstības pārdabisku nodibināšanu.

Pretēji Darvinam, Septītās dienas adventistu kustība māca, ka dzīvība ir sākusies

nevis nejaušu mutāciju un dabiskās izlases ceļā, bet Dieva Radītāja spēkā, kurš sešās dienās radīja dzīvību virs zemes un atpūtās septītajā dienā.

Pretēji Nīčem, Septītās dienas adventistu kustība sludina ne tikai to, ka Dievs eksistē, bet ka Viņa universālais morāles kods, desmit baušļi, paliek Dieva augstākais standarts, kas ir saistošs visai cilvēcei.

Vai tā ir nejaušība, ka visi šie notikumi notika 1844. gadā?

Markss, Nīče un Darvins – trīs ietekmīgas personības, kuru darbs nodarījis cilvēcei nelabojamu kaitējumu. Bet, par spīti visiem šiem maldiem, vidū Dievs neatstāja pasauli bez liecības par Savu patiesību, un tieši tāpēc šo destruktīvo ideoloģiju vidū Viņš izsauca kustību, kas izauga par Septītās dienas adventistu draudzi un pasludināja Viņa pēdējo dienu patiesību pasaulei – trīs eņģeļu vēstis. Tie ir vēstījumi, kas pēc būtības atspēko maldus un nepareizos priekšstatus, ko propagandēja šie trīs ārkārtīgi nomaldījušies vīrieši.

Triju eņģeļu vēstis savā ziņā ir Septītās dienas adventistu draudzes misijas uzdevums. Pēc savas būtības tās ir evaņģēlijs – šķīsts un vienkāršs, bet atklāts “mūsu laika patiesības” kontekstā (2Pēt 1:12).

Triju eņģeļu vēstis ir mūsu šī ceturkšņa pētījumu tēma.

Dzimis Konektikutas štatā, ASV, Marks Finlijs, starptautiski pazīstams evaņģēlists, bija Ģenerālkonferences viceprezidents no 2005. līdz 2010. gadam. Pēc aiziešanas pensijā no pilnas slodzes darba viņš kļuva par Ģenerālkonferences prezidenta palīgu. Mācītājam Finlijam un viņa sievai Ernestīnei ir trīs bērni un pieci mazbērni.

Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts
un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

JĒZUS UZVAR, SĀTANS ZAUDĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 12, Ef 5:25–27, 32, Fil 3:9; Dan 7:25; Jes 14:12–14, Atkl 13:14–17.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu.” (Atkl 12:17)

Grāmatā “Outnumbered: Incredible Stories of History's Most Surprising Battlefield Upsets” (“Mazākumā: neticami stāsti par vēstures pārsteidzošākajiem kaujas lauka satricinājumiem”) Kormaks O'Braiens (Cormac O'Brien) stāsta par armijām, kas, lai arī bija ievērojamā mazākumā, vienalga uzvarēja. Tajā stāstīts par Hanibāla armiju no Kartāgas, kas ar 55 tūkstošiem kareivju uzvarēja “neuzvaramo” romiešu 80 tūkstošu armiju. Tajā atrodam brīnišķīgo stāstu par Aleksandru Lielo grieķu armijas priekšgalā, kas sakāva Persijas impēriju.

Arī mēs esam dzīvības un nāves cīņā pret viltīgu ienaidnieku. Mēs esam mazākumā, cīnoties bez jebkādam izredzēm. Ļaunuma spēki šķiet neuzvarami. Šķiet, ka mūs gaida zināms zaudējums. Sakāve šķiet neizbēgama. Uzvara atrodas ārpus redzesloka. No cilvēciskā viedokļa šķiet, ka sātana spēki mūs pārņems.

Kaut arī esam mazākumā, kaut arī mums nav nekādu izredžu (cilvēciski spriežot), kaut arī sātana uzbrukumi ir smagi, pateicība Dievam – Jēzū mēs beidzot uzvarēsim.

Bībeles pēdējās grāmatas – Atklāsmes grāmatas – tēma ir šāda: Jēzus uzvar, sātans zaudē. Šīs kaujas centrs ir Atkl 12. nodaļa, kas būs mūsu šīs nedēļas pētījumu fokuss. Šis pētījums palīdzēs sagatavoties, lai saprastu Atkl 14. nodaļu un triju eņģeļu vēstis.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. aprīlī.

Kauja Debesīs

Atklāsmes grāmatas 12. nodaļa atklāj dramatisku epizožu plūsmu, kas ir kā momentuzņēmums laikmetus ilgam konfliktam starp labo un ļauno. Šis konflikts sākās debesīs, bet noslēgsies šeit, virs zemes. Šīs epizodes aizved mūs atpakaļ laika straumē, sākot no sātana sacelšanās sākuma ainas Debesīs līdz pat viņa ļaunajiem uzbrukumiem Dieva ļaudīm pēdējās dienās.

Izlasi Atkl 12:7–9, kas apraksta kosmisko konfliktu starp labo un ļauno. Kā kaut kas tāds varēja notikt Debesīs? Ko šie panti vēsta par brīvās gribas, brīvās izvēles realitāti?

Brīvība izvēlēties ir Dieva valdības pamatprincips – gan Debesīs, gan virs zemes. Dievs neradīja robotus ne Debesīs, ne virs zemes. Radīti pēc Dieva līdzības, mēs, cilvēki, varam izdarīt morālas izvēles.

Izvēles spēks ir cieši saistīts ar spēju mīlēt. Ja jūs atņemat izvēles spēku, jūs iznīcināt spēju mīlēt, jo mīlestību nevar uzspiest vai panākt ar varu. Mīlestība ir brīvās gribas izpausme. Katrs eņģelis Debesīs saskārās ar izvēli vai nu atsaukties Dieva mīlestībai, vai arī novērsties savtībā, iedomībā un lepnumā. Kā Debesu eņģeļi atsaucās mīlestībai, izdarot izvēli ar mūžīgām sekām, tāpat arī mums katram zemes pēdējā konfliktā Atklāsmes grāmata liek pieņemt lēmumu ar mūžīgām sekām.

Lielajā cīņā nekad nav pastāvējusi neitrāla pozīcija (sk. Lk 11:23), un tādas nebūs arī zemes pēdējā karā. Tieši tāpat, kā katrs eņģelis nostājās Jēzus vai Lucifera pusē, visa cilvēce tiks vadīta uz savu pēdējo, neatsaucamo izvēli gala laikā. Kam piederēs mūsu uzticība, mūsu pielūgums, mūsu paklausība? Uz šo jautājumu ir nācies atbildēt ikvienam cilvēkam, un tā notiks arī zemes vēstures noslēdzošajā krīzē, tikai daudz dramatiskāk.

Taču ir neticami laba vēsts: Atklāsmes 12. nodaļa apraksta Kristus uzvaru šajā konfliktā, un mums visiem, izmantojot savu brīvo gribu, būs jāizvēlas nostāties Viņa kā uzvarētāja pusē. Cik lieliski ir spēt nostāties pareizajā pusē, par kuru jau iepriekš zināms, ka tā uzvarēs!

Padomājiet par to, cik brīvajai gribai un brīvajai izvēlei vajadzēja būt svētai Jēzus dzīvē! Lai arī Viņš jau sākumā zināja, ka tā aizvedīs uz krustu (sk. 2Tim 1:9), Viņš vienalga deva mums brīvo gribu. Ko tam vajadzētu stāstīt mums par to, cik uzmanīgi mums vajadzētu izmantot šo svēto un dārgo dāvanu? _____

Sātana uzbrukums

No sākuma sātans centās iznīcināt Kristu (sk. Atkl 12:4, 5). Tomēr katrā mēģinājumā sātans cieta neveiksmi. Piemēram, Kristum dzimstot, eņģelis brīdināja Jāzepu un Mariju par Hēroda ļaunajiem plāniem. un viņi aizbēga uz Ēģipti. Sātana vilinošākās kārdināšanas tuksnesī Viņš atvairīja ar “stāv rakstīts”, rodot aizsardzību Dieva Vārdā. Nāvē pie krusta Viņš atklāja Savas mīlestības lielumu un atbrīvoja mūs no grēka soda. Augšāmceļoties Viņš kā dzīvais Augstais Priesteris atbrīvo mūs no grēka varas.

Izlasi Atkl 12:4–6, 9; Ef 5:25–27, 32 un Ps 2:7–9 un definē šos simbolus:

Pūķis _____

Sieviete _____

Zēns _____

Dzelzs zizlis _____

Bībelē zizlis ir varas vai valdīšanas simbols. Dzelzs zizlis ir nesalaužamas, visspēcīgais, neuzvaramas valdīšanas simbols. Jēzus piedzīvoja ikvienu kārdināšanu, kādas mēs piedzīvojam, bet Viņš no tām izgāja kā uzvarētājs. Velns ir sakauts ienaidsnieks. Kristus viņu ir uzvarējis Savā dzīvē, nāvē un augšāmcelšanās. Tā kā Jēzus jau ir sakāvis velnu pie Golgātas krusta, arī mēs varam būt uzvarētāji. Kristus uzvara pār sātanu bija pilnīga, bet lielā cīņā starp Kristu un sātanu vēl nav beigusies.

Kad mēs pieņemam ticībā, ko Kristus mūsu labā ir izdarījis, mūsu grēka parāds tiek dzēsts un mūsu grēki piedoti. Mēs stāvam pilnīgi Dieva priekšā, Kristus taisnības apsegti. Pāvils raksta par atrašanos “Viņā; negūdam savu taisnību no bauslības, bet no Kristus ticības, taisnību no Dieva uz ticības pamata” (Fil 3:9). Ja mums ir piedots, tad nav nekā, kur mūs varētu apvainot. Jēzus uzvarēja un uz mūžīgiem laikiem pārspēja sliktāko, ko grēks un ļaunums varēja Viņam izdarīt. Viņš pilnībā stājās preti ļaunajam un to pārspēja. Ja mēs pieņemam Jēzu ticībā, Viņa uzvara pieder mums.

Kāpēc šī pārlicība par glābšanu, pateicoties Kristus uzvarai pār sātanu, mums ir tik būtiska? Kā tas, ko Pāvils rakstīja Fil 3:9, var kļūt par mūsu pašu pieredzi? _____

Pieņemot Jēzus uzvaru

Kā attēlots Bībelē, Jēzus nekad nav zaudējis kauju ar sātanu. Viņš ir varens uzvarētājs. Uzvarētājs pār ļaunā spēkiem. Viena lieta ir ticēt, ka Jēzus bija uzvarētājs pār sātana kārdināšanām. Pavisam kas cits ir ticēt, ka Kristus uzvara ir arī mūsu uzvara.

Izlasi Atkl 12:10. Kādu iedrošinājumu tev vajadzētu gūt no fakta, ka tavs apsūdzētājs ir “gāzts”? _____

Lai gan kauja virs zemes vēl joprojām plosās, sātans ir zaudējis. Punkts. Tā ir patiesība ne tikai par Kristus galējo uzvaru cilvēces vēstures noslēgumā, bet tā ir arī patiesība par mūsu kauju ar ļaunajiem spēkiem un varām mūsu personīgajā dzīvē. Daži kristieši dzīvo neapmierinātā sakāves izjūtā. Viņi cer uz uzvaru pār kādu attieksmi vai ieradumu, bet neaptver Kristus uzvaras īstenību savā personīgajā dzīvē.

Izlasi Atkl 12:11. Kādu uzvaras garantiju Kristus mums dod šajā pantā? _____

Septiņas reizes Atklāsmes grāmatas vēstis septiņām draudzēm mēs atrodam izteicienu “tas, kurš uzvar”. Šeit, Atkl 12:11 mēs atkal atrodam šo uzvaras konceptu. Vārds “uzvarēt” oriģinālvalodas tekstā ir “nikao”. To var burtiski tulkot kā “uzvarēt, dominēt, triumfēt vai iziet cauri ar uzvaru”. Ievērojiet, kā mums ir iespējams būt uzvarētājiem. Atkl 12:11 apstiprina, ka tas iespējams tikai “Jēra asinīs”.

Atkl 5:6 pravietiskā vīzijā Jānis ieskatās Debesīs un redz “Jēru kā nokautu”. Kristus upuris ir visu Debesu uzmanības centrā. Nav nekā cēlāka par krustu, lai parādītu Dieva bezgalīgo, neizmērojamo mīlestību.

Ja mēs ticībā pieņemam, ko Kristus ir darījis mūsu labā, mūsu parāds ir dzēsts un mēs Dieva skata priekšā stāvam pilnīgi. Mūsu grēki ir piedoti (Kol 1:14, Ef 1:7, Kol 2:14), un “ir gāzts brāļu apsūdzētājs” (Atkl 12:10). Mēs esam izglābti, mēs esam uzvarētāji ne mūsu pašu nopelna dēļ, bet pateicoties Kristus uzvarai mūsu labā.

Sieviete tuksnesī

Izlasi Atkl 12:6 un salīdzini to ar Atkl 12:14–16. Pievērs uzmanību laika periodam, sātana uzbrukumam “sievietei” (Dieva draudzei) un Dieva aizgādībai par Saviem ļaudīm. Par ko runāts šajos pantos? _____

1260 dienas Atkl 12:6 ir paralēlas laikam, diviem laikiem un puslaikam no Atkl 12:14. Šis laika pravietojums apraksta to pašu laika periodu, ko atrodam Dan 7:25, Atkl 11:2, 3 un Atkl 13:5. Tā kā šie ir pravietiski simboli (burtiska sieviete ar spārniem nedodas tuksnesī), mēs uz šiem pravietojumiem attiecinām pravietisko laika skaitīšanu jeb diena/ gads principu (sk., piemēram, 4Moz 14:34 un Ec 4:4–6). Tas nozīmē, ka viena pravietiskā diena ir viens gads. Komentējot šo pravietisko laika periodu Atkl 11:2, “Endrjūsa Universitātes izpētes Bībele” apliecina: “Tāpēc vēstures skaidrotāji vispārīgi saprot 1260 pravietisko dienu periodu kā 1260 burtiskus gadus, kas ilgst no 538. līdz 1798. gadam.” (1673. lpp., komentārs pie Atkl 11:2) Samaitāta draudze kopā ar samaitātu valsti apspieda, vajāja un reizēm nogalināja Dieva uzticīgos ļaudis.

Šis niknās sātāniskās Bībelei ticošo kristiešu vajāšanas bija lielās cīņas starp labo un ļauno izvērsums. Iznākot no Viduslaiku tumsas, cilvēki reformācijas laikā saskārās ar izvēli. Vai viņi būs uzticīgi Dieva Vārdam, vai arī pieņems priesteru un prelātu mācības? Patiesība atkal uzvarēja, un Dievam bija ļaudis, kas bija Viņam uzticīgi, piedzīvojot apjomīgu pretestību.

Šajos pantos ir daži fascinējoši un ārkārtīgi iedrošinoši izteicieni par Dieva rūpēm. Atkl 12:6 izmanto izteicienu “vieta, ko sagatavojis Dievs” (NKJV). Atkl 12:14 paziņo, ka sieviete tiek “uzturēta” tuksnesī, un Atkl 12:16 saka: “Zeme palīdzēja sievietei.” Smagu vajāšanu laikos Dievs rūpējas par Savu draudzi. Kā Viņš rīkojās toreiz, tāpat Viņš palīdzēs Savam gala laika atlikumam.

Apraksti kādu grūtību un pārbaudījumu laiku savā dzīvē, kad tu varēji viegli kļūt mazdūšīgs, bet Dievs sniedza tev patvērumu un izaicinājumos uzturēja tevi. Kā Dievs nodrošināja atbalstu, kad tev to vajadzēja visvairāk? _____

Dieva gala laika atlikums

Velns ir karojis ar Kristu kopš savas sacelšanās Debesīs (Atkl 12:7). Sātana nolūks toreiz un tagad ir pārņemt kontroli Visumā (sk. Jes 14:12–14). Viņa uzmanības centrā zemes vēstures pēdējās dienās ir Dieva ļaudis. Atkl 12:17 uzsver, ka pūķis (sātans) sadusmojās uz sievu (draudzi) un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem. Šis izteiciens – pārējie viņas cilts locekļi – ir tulkots arī kā “atlikums” Karaļa Džeimsa versijā. Dieva atlikums paliek uzticīgs Kristum, paklausīgs viņa patiesībai un uzticīgs Viņa misijai.

Izlasi Atkl 12:17. Kāds Dieva atlikuma, Viņa pēdējās draudzes, raksturojums atrodams šajā pantā? _____

Atkl 12:17 sātans (pūķis) ir dusmīgs uz sievu, Dieva draudzi. Velns ir nikns uz cilvēkiem, kas ievēro Dieva baušļus, un viņš darīs visu, ko spēj, lai viņus iznīcinātu.

Beigās viņš izdod dekrētu, lai viņi nevarētu ne pirkt, ne pārdot un tiktu apcietināti un nonāvēti (sk. Atkl 13:14–17). Ja sātans nevar iznīcināt Kristu, viņš mēģina iznīcināt Kristus visdziļākās mīlestības objektu – Viņa draudzi. Zemes pēdējais karš nenotiek Vidējos Austrumos un to dažādajos konfliktos. Tas notiek Dieva ļaužu, kas izkaisīti pa visu pasauli, prātos. Tā ir kauja starp diviem pretējiem spēkiem – Kristu un sātanu. Un atkal – neviens nevar palikt neitrāls.

Centrālais jautājums šajā pēdējā karā ir: “Kam pieder mūsu uzticība? Kam mēs esam lojāli?” Debesis aicina ticīgos, kurus ir pievilksusi Kristus mīlestība, kas ir atpirkti Viņa žēlastībā un nodevušies Viņa darbam, Viņa Gara pilnvaroti un tik paklausīgi Viņa baušļiem, ka ir labprātīgi pat doties nāvē Viņa darba dēļ.

Mūsu pasaule dodas pretī vispārējai krīzei. Bet Jēzū, ar Jēzu, caur Jēzu un Jēzus dēļ mūsu uzvara ir garantēta, kamēr vien mēs paliekam savienoti ar Viņu – ticībā, kas vada uz paklausību. Viss ir atkarīgs no mūsu pašu izvēles.

Kā tu redzi Atkl 12:17 realitāti norisināmiem tavā personīgajā dzīvē – tavā kristīgajā pieredzē? Tas ir, kādos veidos tu redzi lielo cīņu notiekam savā personīgajā dzīvē? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Savā ziņā varētu teikt, ka Dievam nebija izvēles: ja Viņš gribēja būtnes, kas spēj mīlēt Viņu un citus, Viņam bija jārada tās brīvas. Ja tās nebūtu brīvas, tās nespētu mīlēt, taču kas gan būtu Visums bez mīlestības? – Nekas vairāk kā mašīna, kas strādā pēc stingriem cēloņu un seku likumiem un kurā mums nav brīvas gribas, nav brīvas izvēles, tikvien kā subatomisku daļiņu paketes, kas sastāv no miesas un asinīm un akli seko fizikas likumiem. Tā nav pārāk patikama aina, ne arī tā attēlo to, ko mēs esam iepazinuši kā patiesību. Kurš no mums, piemēram, uzskata, ka mūsu mīlestība uz vecākiem, bērniem un dzīvesdraugiem nav nekas vairāk kā tikai atomu izkārtojums?

“Tā kā mīlestības likums ir Dieva valstības pamats, tad visu saprātīgo būtņu laime atkarīga no pilnīgas saskaņas ar Viņa taisnības lielajiem pamatprincipiem. No visiem Saviem radījumiem Dievs sagaida kalpošanu mīlestībā, kalpošanu, kuru izraisa Viņa rakstura vērtēšana. Dievam nepatīk uzspiesta paklausība, tādēļ Viņš visiem dāvā brīvu gribu, lai kalpotu Viņam labprātīgi.

Kamēr visas radītās būtnes mīlestībā pakļāvās Dievam, Universā valdīja pilnīga saskaņa. Debesu pulki liksmoja, pildot sava Radītāja gribu. Tie priecājās, atstarojot tālāk Viņa godību un pasludinot Viņa slavu. Kamēr vien visu noteicošā vara bija mīlestība pret Dievu, arī mīlestība citam pret citu palika skaidra un nesavtīga. Nekādi skarbi toņi netraucēja Debesu saskaņu.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 34., 35. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc Atkl 12. nodaļa ir atbilstošs ievads triju eņģeļu vēstij, īpaši gaidāmā gala laika konflikta skatījumā?
2. Kā Atkl 12. nodaļa tev personīgi palīdz, sastopoties ar kārdinājumiem un pārbaudījumiem?
3. Ir daži, kas uzskata, ka mūsu rīcību lielā mērā nosaka iedzimtība un vide. Vai tu tam piekriti vai nepiekriti? Kāda ir mūsu izvēles loma, nosakot uzvedību? Pārrunājiet saistību starp mūsu izvēli un Dieva spēku, kas darbojas mūsu dzīvē.

LIKTEŅA MIRKLIS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 24:14, Atkl 14:14–20, Mt 16:27, Apd 1:9–11, Mk 4:26–29, Atkl 16:1.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Es redzēju, un raugi: bija balts mākonis, un uz mākoņa kāds sēdēja, līdzīgs Cilvēka Dēlam; tam bija uz galvas zelta vainags un rokā ass sirpis. Cits eņģelis izgāja no Tempļa un sauca stiprā balsī tam, kas sēdēja uz mākoņa: ‘Laid savu sirpi darbā un sāc pļaut, jo atnākusi pļaujas stunda, jo zemes raža ir nobriedusi.’” (Atkl 14:14, 15)

Dievs vienmēr ir runājis ar Saviem ļaudīm, dodot viņiem aktuālas patiesības, kas attiecīgajā laikā viņiem būtu jāzina. Dievs cilvēci ir uzrunājis, sākot ar brīdinājumu par plūdiem (1Moz 6:7), Jēzus pirmo atnākšanu (Dan 9:24–27), pirmsadventes tiesu (Dan 7:9, 10; Dan 8:14) – līdz pat noslēdzošajiem notikumiem pirms Kristus atgriešanās (Atkl 12–14). Šajās pēdējās cilvēces vēstures dienās Viņš ir sūtījis pasaulei un Saviem ļaudīm īpašu vēsti. Viņš aino šo vēsti kā Debesu vidū lidojušus trīs eņģeļus, kas nes savu neatliekamo gala laika paziņojumu visai pasaulei.

Triju eņģeļu vēstis ir Jēzus pēdējā žēlastības vēsts, aicinājums nevis paļauties uz savu taisnību, bet gan uz Jēzus taisnību, kas mūs var attaisnot, darīt svētus un pagodināt laiku beigās. Lai tas tā notiktu, mums, kā vienmēr, jāizvēlas Kristus – jāpakļaujas un jāpaklausa Viņam, un lēmumi, ko mēs izdarām tagad, patiešām ietekmēs mūsu lēmumus pēdējā krīzē, kas stāv mums priekšā.

Tāpēc tagad ir laiks sagatavoties.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. aprīlī.

Izvēle ar mūžīgām sekām

Izlasi Mt 24:14 un salīdzini to ar Atkl 14:6. Kādu apsolījumu Jēzus deva Saviem mācekļiem attiecībā uz pasaulplašu evaņģēlija izplatīšanos tieši pirms Viņa atgriešanās?

Jēzus apsolījums, ka “šis valstības evaņģēlijs tiks sludināts visai pasaulei” (Mt 24:14, NKJV), galējo piepildījumu atrod Kristus pēdējo dienu vēstī, Atkl 14:6, kur teikts, ka evaņģēlijs tiks pasludināts “visām tautām, ciltīm, valodām un cilvēkiem”.

Trīs reizes Atkl 22. nodaļā Jēzus saka, ka Viņš nāk ātri (Atkl 22:7, 12, 20). Savas drīzās nākšanas kontekstā Kungs piebilst: “Netaisnais lai dara vēl netaisnību, nešķīstais lai grimst vēl nešķīstībā, bet taisnais lai dara arī turpmāk taisnību, svētais lai pastāv arī turpmāk svētumā.” (Atkl 22:11) Atklāsmes grāmata virzās uz godības pilnu noslēgumu, kur katrs cilvēks tiek vadīts izdarīt izvēli par vai pret Kristu.

Protams, katru dienu ar saviem lēmumiem tā saucamajās “mazajās lietās” mēs izvēlamies par vai pret Jēzu. Nav iespējams, ka kāds, kas pastāvīgi katru dienu izdara nepareizu izvēli, pēdējā krīzē pēkšņi nostāsies Jēzus pusē, īpaši, kad visas ļaunās pasaules ienaidis būs pavērsts pret viņiem. Tagad – šodien un katru dienu – mums atkal un atkal jāpieņem lēmums būt uzticīgiem Kristum un Viņa baušļiem. “Jo šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus.” (1Jņ 5:3) Kā raksta Elena Vaita, “Jēzus neizmaina raksturu, kad Viņš nāk. Transformācijas darbam ir jānotiek tagad. Ikdienas dzīve nosaka mūsu likteni” (“Pēdējo dienu notikumi”, 295. lpp.)

Kā Dievs veido mūsu katra raksturu? Kādus līdzekļus Viņš izmanto, lai mēs augtu žēlastībā? Ko mēs varam darīt, lai pilnīgāk ļautu Svētajam Garam pārveidot mūs, darot mūs līdzīgākus Jēzum?

Cilvēka Dēls atgriežas

Atkl 14. nodaļa satur galvenos pantus attiecībā uz Kunga pēdējo dienu vēsti Savai tautai un pasaulei. To visu centrā ir Jēzus atgriešanās, Viņa apsolījuma piepildīšana, ka “jūs redzēsiet Cilvēka Dēlu sēžam pie Visuspēcīgā labās rokas un nākam ar debess padebešiem” (Mk 14:62).

Izlasi Atkl 14:14. Kāds tituls ir izmantots, lai aprakstītu Jēzu, Viņam atgriežoties uz šīs zemes? Kā tu domā, kāpēc Jānis izmanto šādu titulu? _____

Runājot par Sevi, Jēzus 82 reizes evaņģēlijos izmantoja terminu “Cilvēka Dēls”. Tas bija viens no Viņa mīļākajiem tituliem. Viņš izmantoja to kā mīlestības izpausmi, lai identificētos ar mums. Viņš ir Glābējs, kas mūs saprot, kas ir piedzīvojis mūsu kārdināšanas un gājis cauri mūsu pārbaudījumiem. Viņš ir “Cilvēka Dēls”, kas atgriežas un ved mūs mājās. Jēzus, kas nāk pēc mums, ir tas pats Jēzus, kas dzīvoja mūsu vidū. Viņš ir spējīgs mūs izglābt, jo Viņš kļūva Viens no mums, un vienlaikus kā viens no mums Viņš sastapās ar pilnu sātana kārdināšanu niknumu – un uzvarēja.

Ko no šiem Bībeles pantiem Mateja evaņģēlijā mēs uzzinām par Jēzu, Cilvēka Dēlu?
Mt 16:27 _____

Mt 24:27, 30 _____

Mt 25:31, 32 _____

levērojiet šajos pantos šādus elementus:

(1) Jēzus, Cilvēka Dēls, nāk godībā ar Saviem eņģeļiem. (2) Viņš atšķirs avis no āžiem (pamatā tā būs tiesa). (3) Tautu un visas cilvēces liktenis tiks izšķirts uz mūžīgiem laikiem.

Pārdomā jēdzienu “Cilvēka Dēls” un ko tas stāsta par Kristus cilvēciskumu. Lai gan Viņš bija Dievs, Viņš kļūva viens no mums, tāds pats kā mēs, bet atšķirībā no mums Viņš nekad nebija grēkojis. Kādu brīnišķīgu cerību tas sniedz tev attiecībā uz to, ka (1) tu zini, ka Dievs mūs mīl, (2) tu zini, ka Viņš spēj saprast tavas cīņas un dod tev uzvaru tajās? _____

Debesu tiesa

Izlasi Atkl 14:14 un Apd 1:9–11. Kādas līdzības tu vari ieraudzīt? _____

Jānis apliecina: “Es redzēju, un raugi: bija balts mākonis, un uz mākoņa kāds sēdēja, līdzīgs Cilvēka Dēlam; tam bija uz galvas zelta vainags un rokā ass sirpis.” (Atkl 14:14) Kad Jēzus pacēlās Debesīs, Lūka Apd 1:9 ziņo, ka, mācekļiem stāvot un raugoties Debesīs, “Viņš, tiem redzot, tika pacelts, un padebess Viņu uzņēma prom no viņu acīm”. Jēzus pacēlās eņģeļu mākonī un atgriezies eņģeļu mākonī. Eņģeļi pārsteigtajiem mācekļiem paziņoja: “Šis Jēzus, kas uzņemts prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši debesis aizejam.” (Apd 1:11) Šajos pantos ir ietverta dievišķa patiesība, kas var nebūt acīmredzama. Šis “Jēzus”, “Cilvēka Dēls”, Tas, kurš staigāja pa Nācāretes putekļainajām ielām, kalpoja ļaužu pārpilnajās Jeruzalemes ielās, Israēla ciematos dziedināja slimos un sludināja zaļajās kalnu nogāzēs Galileijā, nāks atkal. Cilvēka Dēls ir minēts arī Dan 7. nodaļas tiesas gaismā.

Izlasi Dan 7:9, 10, 13, 14. Kāpēc Daniēls sauca Jēzu par “Cilvēka Dēlu” tādā nopietnā notikumā kā tiesa? Ņemot vērā to, ko mēs jau zinām, kādu mierinājumu vajadzētu sniegt tam, ka “Cilvēka Dēlam” ir tik centrāla loma tiesā? _____

Dan 7:9, 10 pravietis redz Debesu galmu, kur ap troni sapulcējušās Debesu būtnes, desmittūkstošs reiz desmittūkstošs eņģeļu. Tiesa ir nolikta, un grāmatas – Debesu ziņojumi par mūsu katra dzīvi – tiek atvērtas Visuma priekšā. Dan 7:13, 14 Cilvēka Dēls nāk pie Sirmgalvja, Tēva, un saņem Viņa mūžīgo valstību. Tiesa atklāj visa universa priekšā, ka Tēvs, Dēls un Svētais Gars ir izdarījuši visu iespējamo, lai glābtu cilvēci. Šī tiesa attaisno ne tikai svētos, bet arī paša Dieva raksturu pret sātana viltus apsūdzībām (sk. Īj 1. – 2. nod., Ps 51:1–4).

Padomā par faktu, ka visa tava dzīve nonāks Dieva pārbaudes priekšā. Kas ir tava vienīgā cerība tad, kad tas notiks? (Sk. Rm 8:1.) _____

Uzvarētāja kronis

Jānis apraksta Jēzu kā "līdzīgu Cilvēka Dēlam; tam bija uz galvas zelta vainags un rokā ass sirpis" (Atkl 14:14). Vārds "kronis" ir "stefanos". Tas ir uzvarētāja kronis. Kad atlēts uzvarēja svarīgās sacīkstēs, viņam iedeva "stefanos", pagodinājuma, slavas un uzvaras kroni.

Jēzum reiz bija ērkšķu kronis, kas simbolizēja kaunu un izsmieklus. Viņu cilvēki reiz noniecināja un atstūma. Viņš tika nievāts, izsmiets, apspļaudīts, sists un pērts. Bet tagad Viņam ir godības kronis un Viņš atgriezīsies – taču šoreiz kā ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs.

Izlasi Atkl 14:15 un Mk 4:26–29. Kādas līdzības tu vari saskatīt starp šiem pantiem?

Par ko tie abi runā? _____

Enģelis nāk Dieva klātbūtnē tempļa godībā. Dievs raugās uz enģeli un saka: "Ir laiks. Raža ir pilnībā nobriedusi." Enģelis lido no tempļa pie Jēzus un pasludina skaļā balsī: "Ir laiks. Raža ir nobriedusi." Ejiet un ņemiet Manus bērņus, vediet viņus mājās.

Jēzus Jaunajā Derībā atkārtoti izmanto ilustrācijas no lauksaimniecības. Vairāk nekā vienā gadījumā Viņš izmanto nobriedušas ražas simbolismu, lai ilustrētu evaņģēlija sēklas augšanu Savu ļaužu dzīvē.

"Sēklas uzdzīgšana ataino garīgās dzīves sākumu, un auga attīstība ir skaists kristieša pieaugsmes simbols. Dabas likumi paliek spēkā arī patiesībās par Dieva žēlastību – bez augšanas nevar būt dzīvība. Augam ir vai nu jāaug, vai jāiet bojā. Kā auga augšana norit klusi un nemanāmi, taču pastāvīgi, tā notiek arī kristieša dzīves attīstība. Katrā attīstības stadijā mūsu dzīve var būt pilnīga; tomēr, ja Dieva nodomi mūsu dzīvē piepildās, tad tā ir pastāvīga izaugsme. Svēttapšana ir mūža darbs. Vairojoties mūsu iespējām, plašāka kļūst arī pieredze, un zināšanas bagātināsies. Mēs būsime pietiekami stipri, lai nestu atbildību, un mūsu briedums būs proporcionāls mūsu iespējām." (E. Vaita "Kristus līdzības", 65., 66. lpp.)

Zelta graudu nobriešana aino visus tos, kas pārveidoti žēlastībā, mīlestības motivēti un dzīvo paklausīgu dzīvi Kristus vārdam par godu. Viņu sirdis ir vienas ar Jēzus sirdi, un viss, ko viņi grib, ir tas pats, ko Viņš grib.

Kā jūs saprotat Elena Vaitas apgalvojumu, ka "katrā attīstības stadijā mūsu dzīve var būt pilnīga"? Ko tas nozīmē, īpaši tad, ja mēs jau tagad pamanām savus trūkumus un nepilnīgo raksturu? _____

Katra sēkla nes ražu

Atkl 14. nodaļā ir divas ražas. Zelta kviešu raža aino taisnos, un rūgtās vīnogas aino netaisnos jeb tos, kas iet bojā. Abas ražas ir pilnībā nobriedušas. Katra iesētā sēkla ir pilnībā nobriedusi.

Izlasi Atkl 14:17–20. Ko nozīmē izteiciens “Dieva dusmības lielais vīna spaidis”? Sk. arī Atkl 14:10, Atkl 15:1 un Atkl 16:1. _____

“Un cits eņģelis izgāja no altāra; tam bija vara pār uguni.” (Atkl 14:18) Šeit ir eņģelis, kas pavēl Dieva pēdējās tiesas ugunij. Raža ir nobriedusi. Grēks ir sasniedzis tā robežas. Sacelšanās ir pārkāpusi Dieva žēlastības robežu. Lai arī cik ļauns un slikts viss ir bijis, kļūs vēl sliktāk, kamēr viss beigsies. Mīlošs Dievs ir izdarījis visu, ko Viņš var darīt mūsu labā, kas ietvēra Sevis upurēšanu pie krusta kā upuri par mūsu grēkiem. “To, kas grēka nepazīna, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība.” (2kor 5:21; sk. arī Gal 3:13. 1)

Ko gan vēl vairāk par krustu Dievs varēja izdarīt? Žēlastība nevar izglābt tos, kas atkārtoti noraida Svēto Garu.

Atkl 14. nodaļā ir neatliekama pravietiska vēsts. Katra sēkla ir nobriedusi. Labība ir pilnībā nobriedusi, vīnogas ir pilnībā gatavas. Dieva ļaudis atklāj Viņa žēlastības, līdzjūtības un mīlestības tēlu Visuma priekšā. Ļaunā bērni atklāj mantkārību, iekāri, greizsirdību un naidu. Jēzus raksturs atklājas vienā grupā un sātana raksturs – otrā grupā.

Visums Dieva ļaudis redzēs tādu taisnības atklāsmi, kādu, iespējams, nav redzējusi neviena iepriekšējā paaudze. Pretstatā Kristus taisnībai, kas atklājas Viņa ļaudis, Visums pilnībā redzēs sekas, kādas ir tad, ja saceļas pret Dievu. Ļaunums, grēks un bezlikumība pilnībā atklāsies cilvēku un eņģeļu priekšā. Kontrasts starp labo un ļauno, pareizo un nepareizo, paklausību un nepaklausību būs acīmredzams visam universam, gan cilvēkiem, gan eņģeļiem.

Cik labi tu vari ieraudzīt pretstatu starp labo un ļauno? Kāpēc ir svarīgi, ka mēs to darām? (Sk. Ebr 5:14.) _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kā intelektuālo, tā garīgo dabu pārvalda likums, ka mēs tiekam pārvērsti uzskatot. Prāts pakāpeniski piemērojas uzskatiem un personām, pie kādām tam atļauj kavēties. Tas pielīdzinās tam, ko ir radis mīlēt un godāt. Cilvēks nekad nepacelsies augstāk par savu skaidrības, krietnuma vai patiesības standartu. Ja tā augstākais ideāls ir viņš pats, tad neko cildenāku viņš nekad nerasniegs. Drīzāk gan tas grims arvien zemāk un zemāk. Vienīgi Dieva žēlastībai ir spēks pacelt dvēseli. Atstātam vienatnē ar sevi, cilvēkam nenovēršami jāslīd lejup.” (E. Vaita “Lielā cīņa”, 555. lpp.)

Smalki, sākumā gandrīz nemanāmi mainās mūsu raksturs un personība, pamatojoties uz sēklām, ko mēs sējam savā prātā. Iesējiet labas sēklas, un jūs nesīsiet labus augļus. Iesējiet šīs pasaules ļaunās sēklas, un jūs savā raksturā nesīsiet šīs pasaules augļus. Ja mēs sējam vienaldzību pret Dievu un garīgām vērtībām un prioritātēm, mēs pļausim vienaldzības augli – apātiju, garīgu pašapmierinātību un neapmierinātību ar savu garīgo dzīvi. Tāpēc tie, kas domā: “Labi, es zinu, ka kādu dienu nāks pēdējās vajāšanas, ‘zvēra zīme’ un tā tālāk, bet, kad tas notiks, es to sapratīšu,” izvēlas ļoti bīstamu ceļu. Dievs aicina mūs tagad, šajā brīdī, nodot savu dzīvi Viņam. Jo ilgāk cilvēks atliek atsaukšanos Svētajam Garam, jo grūtāk dvēselei ir atsaukties Dieva aicinājumiem un jo vieglāk iekrist un noticēt ļaunā meliem.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda ir saistība starp būšanu glābtam žēlastībā un augšanu žēlastībā, Atkl 14:14–20 un ražas principa kontekstā?

2. Pārrunājiet elementus, kas nepieciešami augu augšanā, un salīdziniet tos ar mūsu garīgo augšanu. Kas abos procesos ir līdzīgs? Tas ir, ko mēs varam mācīties no tā, kā augi aug, un attiecināt to uz savu dzīvi?

3. Vai ir kāda atšķirība starp Dieva doto spēju izvēlēties un gribasspēku? Kāpēc izpratne par šo atšķirību ir svarīga augošam kristietim?

4. Kāpēc tituls “Cilvēka Dēls” ir iedrošinājums tiesas stundā, gaidot Kristus otro atnākšanu? Kāpēc ir tik mierinoši saprast, ka tiesā mūsu pārstāvis ir cilvēks, cilvēcīga būtne?

MŪŽĪGAIS EVANĢĒLIJS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 14:6–12; 1kor 15:1–4; Rm 3:24–26; 1Pēt 1:18–20; Mt 28:19, 20; Apd 1:8.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām.” (Atkl 14:6)

Senajā Israēlā, kad apkārt dzīvojošie pagāni pielūdza daudzus dievus no koka un akmens, Israēla skaidrais, spēcīgais ticības apliecinājums bija atrodams 5Moz 6:4: “Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs.”

Gadsimtu gaitā Šemas skaitīšana (tā ir lūgšana, kas izriet no ebreju vārda “dzirdēt”) atgādināja jūdiem par garīgo vīziju, kas vienoja viņus kā tautu un stiprināja viņu apņemšanos saglabāt savu unikālo identitāti kā viena patiesā Dieva pielūdzējiem.

Septītās dienas adventistiem triju eņģeļu vēstis Atkl 14. nodaļā ir “Šema”. Tas ir mūs identificējošs ticības apliecinājums. Tas definē, kas mēs esam kā tauta, un apraksta mūsu misiju pasaulē. Īsāk sakot, mūsu unikālā pravietiskā identitāte ir aprakstīta Atkl 14:6–12, un šeit mēs atrodam savu motivāciju pasludināt evaņģēliju pasaulei.

Šonedēļ mēs sīkāk pētīsim Atkl 14:6–12, bet to darīsim ar žēlastības brillēm, klausoties, kā Dievs uzrunā mūsu sirdis.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. aprīlī.

Žēlastības pilnā cerības grāmata

Kad lielākā daļa cilvēku domā par Bībeles pēdējo grāmatu – Atklāsmes grāmatu –, viņi nedomā par Dieva žēlastību. Kad viņi pārdomā Dieva pēdējo dienu vēsti, viņu domas bieži pievēršas bausiem zvēriem, mistiskiem simboliem un divainiem tēliem. Atklāsmes grāmata diemžēl biedē tikpat daudz cilvēku, cik iedrošina, un tas ir nožēlojami, jo patiesībā tā ir piesātināta ar žēlastību un cerības pilna. Tas ir, par spīti vajāšanām un grūtiem laikiem nākotnē un biedējošiem zvēriem Dievs tomēr sagādā mums iemeslus priecāties par Viņa glābšanu.

Izlasi Atkl 1:1–3 un Atkl 14:6. Kā šie panti kopā stāsta mums ne tikai par Atklāsmes grāmatu, bet arī par “mūžīgo evaņģēliju”? _____

Visa Atklāsmes grāmata ir par Jēzu. Tā ir Viņa vēsts Viņa ļaudīm un ir īpaši attiecināma uz Viņa draudzi pēdējās dienās. Tā ir žēlastības piepildīta vēsts, kas satur gala laika cerību. Visā grāmatā Kristus aprakstīts kā nokauts Jērs, un svētība ir apsoltā tiem, kas lasa, saprot un rikojas saskaņā ar atklāto patiesību.

Saskaņā ar Atkl 1:5, 6 Jēzus ir tas, kurš “mūs milējis, kas mūs ar Savām asinīm atsvabinājis no mūsu grēkiem un kas mūs darījis par ķēniņiem, par priesteriem Dievam, Savam Tēvam”. Kristū mums ir piedots. Žēlastība piedod mūsu pagātni, dod spēku tagadnei un cerību nākotnei. Tas ir, Kristū mēs esam atbrīvoti no grēka soda un varas, un kādu dienu drīz mēs tiksīm atbrīvoti no grēka klātbūtnes. Šī ir Bībeles pēdējās grāmatas – Atklāsmes grāmatas – vēsts.

Tā ir arī steidzama vēsts, kas sākumā attēlota kā eņģelis, kas lido debesu vidū ar “mūžīgo evaņģēliju”.

Evaņģēlijs, glābšana ticībā Kristum, Kristus salīdzinošā nāve par mums, mūžīgās dzīvības apsoliņš nevis tā dēļ, ko mēs varam darīt, bet ko Kristus ir izdarījis mūsu labā, – to visu atrodam triju eņģeļu vēsts sākumā! Tāpēc nav brīnums, ka tā ir žēlastības pilna vēsts, pilna cerības un apsoliņumu mums, salauztām un ciešanu apkrautām būtnēm.

Lai gan ir viegli pievērsties zvēriem un pēdējo dienu brīdinājumiem, kādi tie aprakstīti Atklāsmes grāmatā, kā mēs varam iemācīties līdzsvarot šo visu ar to, kas nenoliedzami ir vissvarīgākā Atklāsmes grāmatas vēsts: Kristus pašuzpurīgā nāve mūsu labā? _____

“Mūžīgais” evaņģēlijs

Ievēro, ar ko sākas Atkl 14:6, kas ir triju eņģeļu vēsts sākums: “Mūžīgais evaņģēlijs.” Ja nesapratīsim evaņģēlija dziļumu, tad palaidīsim garām visu triju eņģeļu vēsts jēgu. Ja nesapratīsim evaņģēliju, mēs nevarēsim pilnībā saprast Dieva tiesas stundas vēsti, Bābeles krišanu un zvēra zīmi.

Izlasi 1kor 15:1–4, Rm 3:24–26 un Rm 5:6–8. Kā šajos pantos atklāts “mūžīgais evaņģēlijs”? Kāda liela cerība mums šeit ir atklāta? _____

Evaņģēlijs ir neticami laba vēsts par Kristus nāvi par mūsu grēkiem, Viņa godības pilno augšāmcelšanos un Viņa vienmēr klātesošo mīlestību un rūpēm par mums. Ticībā Viņa izlietajām asinīm un Viņa augšāmcelšanās spēkam mēs tiekam atbrīvoti gan no grēka soda, gan no tā varas. Apustuļa Pāvila domas pārņēma Kristus, kas bija viņa mācības un sludināšanas centrā. Krustā sistais Kristus izglāba viņu no pagātnes nosodījuma un vainas. Augšāmceltais Kristus deva viņam spēku tagadnē, un Kristus, kas atgriežas, deva viņam cerību nākotnē.

Ievērojiet četrus punktus šajos Vēstules romiešiem pantos:

1. Mēs tiekam taisnoti žēlastībā.
2. Žēlastība ir Dieva taisnības pasludināšana.
3. Žēlastība attaisno tos, kas ticībā pieņem Jēzu.
4. Dieva mīlestība mums ir parādīta, kad mēs vēl bijām grēcinieki.

Kristus žēlastība ir bez nopelna, un to nevar nopelnīt. Jēzus nomira ciešanu un sāpju pilnā nāvē, kādā mirs bojā ejošie grēcinieki. Viņš pilnībā piedzīvoja Tēva dusmas pret grēku jeb grēka sodu. Viņš tika atstumts, lai mēs varētu tikt pieņemti. Viņš nomira mūsu vietā, lai mēs varētu dzīvot Viņa dzīvi.

Tāpēc vai ir kāds brīnums, ka glābšanai ir jābūt ticībā un bez likuma darbiem? Ko gan mēs varētu vēl pievienot pie tā, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā pie krusta, pat ja mūsu labie darbi tiktu darīti ar vislabākajiem nodomiem un Svētajā Garā?

Šis plāns, glābšanas plāns, ir radīts pat pirms laiku iesākuma (2Tim 1:9, Tit 1:2, Ef 1:4), un tas palīdz izskaidrot, kāpēc to sauc par “mūžīgo” evaņģēliju. Pirms tika radīta pasaule, Dievs zināja, kas notiks, tādēļ Viņš izveidoja glābšanas plānu, lai tiktu galā ar krīzi, kad tā pienāks.

Žēlastības stāsts

Triju eņģeļu vēstis ir žēlastības stāsts. Tas ir stāsts par Glābēja mīlestību, kas ir pāri jebkurai mēram – stāsts par Jēzu, kas mūs mīl tik ļoti, ka drīzāk bija gatavs piedzīvot pašu elli, nekā ļaut kādam no mums iet bojā. Tas ir stāsts par nebeidzamu, neizdibināmu, neaptveramu, nemirstīgu, bezgalīgi bezgalīgu mīlestību.

Dievu nekas nepārsteidz. Viņš nav pakļauts cilvēku mainīgajiem izvēles vējiem. Kā mēs jau redzējām, Viņa plāns mūs atbrīvot no grēka varas netika radīts pēc tam, kad grēks pacēla savu neglīto galvu. Briesmīgā grēka drāma Dievu neizsita no kontroles.

Izlasi Atkl 13:8 un 1Pēt 1:18–20. Ko šie panti māca mums par glābšanas plānu? _____

Frāze “mūžīgais evaņģēlijs” Atkl 14:6 runā par pagātņi, tagadņi un nākotņi. Kad Dievs radīja cilvēci ar spēju pieņemt morālus lēmumus, Viņš paredzēja, ka viņu izvēle varētu būt kļūdaina. Ja reiz Viņa radījumiem bija spēja izvēlēties, viņiem piemita spēja arī sacelties pret Viņa mīlošo dabu. Vienīgais veids, kā izvairīties no šīs realitātes, būtu radīt robotus, ko kontrolē un ar ko manipulē kāds dievišķs kosmisks plāns. Uzspiesta lojalitāte ir pretēja Dieva raksturam. Mīlestība prasa izvēli, un, ja reiz cilvēkiem tiek dota izvēles brīvība, pastāv arī iespēja izdarīt nepareizus lēmumus. Tāpēc glābšanas plāns Dieva prātā radās jau pirms mūsu pirmo vecāku sacelšanās Ēdenes dārzā.

“Mūsu pestīšanas plāns nebija kāda vēlāk radusies doma; tas nav pēc Ādama krišanas izstrādāts plāns. Tajā atklājās “noslēpums, kas mūžiem bijis neizpausts” (Rm 16:25). Pestīšanas plānā atklājās tie principi, kas kopš mūžīgiem laikiem ir bijuši Dieva troņa pamats.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 22. lpp.)

“Mūžīgais evaņģēlijs” runā ne tikai par pagātņi un tagadņi – tas ir pamats nākotnes cerībai. Tas runā par mūžīgu dzīvošanu ar To, kura sirds ilgojas būt ar mums mūžīgi.

Izlasi Ef 1:4. Padomā, ko nozīmē tas, ka tu esi bijis “izredzēts” Kristū jau pirms “pasaules radīšanas”. Kāpēc tev vajadzētu šo patiesību uztvert kā ļoti iedrošinošu? _____

Visā pasaulē

Izlasi vēlreiz Atkl 14:6. Kāds ir mūžīgā evaņģēlija pasludināšanas apmērs, un kāpēc atbilde ir tik svarīga mums ikvienam, kā arī mūsu draudzes misijai un aicinājumam?

Saskaņā ar pirmā eņģeļa neatliekamo gala laika vēsti “mūžīgajam evaņģēlijam” ir jātiek pasludinātam katrā tautā, ciltī, valodā un ikvienam cilvēkam. Šī ir tik liela, tik plaša, tik varena un aptveroša misija, ka tā prasa visu. Tā prasa mūsu vislabākās pūles un pilnīgu nodošanos. Tā vada mūs no aizraušanās ar savām interesēm uz dedzīgu kalpošanu Kristum. Tā iedvesmo mūs ar kaut ko lielāku nekā mēs paši un vada mūs ārā no mūsu prātu šaurajām robežām pretī lielākai vīzijai.

Izlasi Mt 28:19, 20. Kā šie panti saskan ar pirmā eņģeļa vēsti? _____

Savā grāmatā “A Quest for More: Living fo Something Bigger Than You” Pauls Dāvids Tripps (Paul David Tripp) runā par katra cilvēka psiholoģisko vajadzību būt daļai no kaut kā lielāka: “Cilvēki ir radīti būt daļai no kaut kā lielāka nekā viņi paši. Grēks sašaurina mūsu katra dzīvi līdz mūsu dzīves lielumam. Kristus žēlastība ir dota, lai mūs izglābtu no mūsos pašos centrētās valstības klaustrofobiskajiem ierobežojumiem un atbrīvotu mūs dzīvei ar mūžīgu nodomu un gandarījumu sniedzošiem Dieva valstības priekiem.”

Nav nekā iedvesmojošāka, nekā piepildošāka, nekā atalgojošāka kā būt daļai no dievišķas kustības, ko ir izsaukusi Dieva aizgādība, lai paveiktu daudz lielāku, daudz plašāku uzdevumu, nekā jebkurš cilvēks jebkad varētu paveikt viens pats. Uzdevums, ko devis Dievs un kas aprakstīts Atkl 14. nodaļā, ir vislielākais uzdevums, kāds jebkad ir uzticēts Viņa draudzei. Tas ir visnopietnākais aicinājums atdot savu dzīvi Debesu vislielākajai misijai – atklāt Dieva neaptveramo mīlestību tieši pirms Jēzus atgriešanās.

Kāda ir tava pieredze ar iesaistīšanos kādā lielākā lietā nekā tu pats? Kā šī pieredze palīdz tev saprast šodienas pētījuma domu? Kas gan varētu būt lielāks par to, ka tevi liek lietā kosmosa Radītājs, lai Visumā ienestu mūžīgas pārmaiņas? _____

Misijas kustība

Pateicoties izprotošām, dziļām Bībeles studijām, pirmie adventisti ieguva arvien lielāku izpratni par šo vēstu svarīgumu. Viņi izjuta, ka Dievam ir vēsts, kas domāta šai paaudzei, – neatliekama gala laika vēsts, kas jāpasludina katrai tautai, ciltij, valodai un tautībai, lai sagatavotu pasauli Kristus atnākšanai. Triju eņģeļu vēstis ir bijušas motīvācija adventistu misijai kopš tās pašiem pirmsākumiem.

1874. gadā Ģenerālkonference izsūtīja pirmo misionāru uz Eiropu. Elena Vaita Džonu Endrjūsu (John Andrews) nosauca par “spējīgāko cilvēku mūsu rindās”. Endrjūss runāja vismaz septiņās valodās, varēja no galvas noskaidrot Jauno Derību un zināja lielāko daļu Vecās Derības. Viņš bija izcils zinātnieks, produktīvs rakstnieks, spēcīgs sludinātājs un kompetents teologs.

Kāpēc gan sūtīt šādu cilvēku uz vietu, kur bija ļoti maz ticīgo? Kāpēc sūtīt “visspējīgāko cilvēku” uz nezināmu misijas lauku? Un kāpēc viņš bija labprātīgs iet? Viņa sieva pirms dažiem gadiem bija nomirusi. Kāpēc lai viņš būtu labprātīgs atstāt savu ģimeni un draugus Amerikā un kuģotu kopā ar saviem diviem bērniem uz nezināmu zemi, Kristus lietas dēļ riskējot ar visu?

Ir tikai viens iemesls. Viņš ticēja, ka Jēzus nāks drīz, ka gala laika patiesības vēstij ir jātiek izplatītai pa visu pasauli.

Visā vēsturē mūsu spožākie un spējīgākie cilvēki ir ceļojuši līdz zemes galiem, lai pasludinātu Dieva pēdējo dienu vēsti. Tie bija visu veidu skolotāji, medicīnas personāls, mācītāji, zemnieki, mehāniķi, galdnieki un tirgotāji. Daži no viņiem bija konfesijas darbinieki, bet daudzi nebija. Tie bija vienkārši cilvēki, kas ticēja Jēzus drīzajai nākšanai.

Izlasī Atkl 14:6, Apd 1:8 un Mt 24:14. Ko līdzīgu tu saskati šajos pantos? _____

Mūžīgā evaņģēlija sludināšana pārsniedz ģeogrāfiskās robežas. Tā iekļūst zemes visattālākajos nostūros. Tā aizsniedz visu kultūru un valodu cilvēkus. Beigās tā aizsniegs visu pasauli. Cik fascinējoši ir zināt, ka, pēc ANO datiem, mūsu vēsts līdz šim ir aizsniegusi vairāk nekā 210 no pasaules 235 valstīm.

Kāda varētu būt tava loma, un kā tu to varētu izpildīt labāk, palīdzot izplatīt triju eņģeļu vēsti katrai “tautai, ciltij, valodai un tautībai”? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pakavējies vairāk pie idejas par mūsu vajadzību būt daļai no kaut kā lielāka par mūsu niecīgo, īslaicīgo, bieži vien samaitāto, sabojāto un vilšanās pilno dzīvi (kurš gan nav kaut ko no tā piedzīvojis!), kas izteikta trešdienas pētījumā. Šis ilgās arī ir ļoti nozīmīgas. Kas gan mēs esam fiziski, ja ne mazi miesas gabali, kas visur nes sev līdzī smadzenes – pāris kilogramu organiskā materiāla uz oglekļa bāzes, kas pēc sastāva tuvāks spainim ceptas vistas nekā cietajam diskam.

Ko var nozīmēt šie mazie, autonomie gaļas gabali pretstatā bezgalībai, kas to ieskauj? Dzīvot tikai sev, dzīvot kaut kam, kas nav lielāks par tevi pašu, kad mums visapkārt un aiz mums ir tik daudz, ir līdzīgi kā būt ieslēgtam uz mūžu vieninieku kamerā lielā pilsētā, kuru var sajust caur sienas vibrācijām. Un vai ir kāda lielāka, grandiozāka un cildenāka lieta, kurai mēs varētu veltīt savu dzīvi, ja ne sludināt mūžīgās dzīvības apsolījumus, kas mums doti Jēzū?

“Dieva kalpi ar gaišām, svētā dedzībā starojošām sejām steigsies no vietas uz vietu sludināt vēsti no Debesīm. Brīdinājumu sniegs tūkstošiem balsu pa visu zemes virsu. Tiks darīti lieli darbi – slimie dziedināti, un ticīgos pavadīs zīmes un brīnumi. Arī sātans strādās ar viltus brīnumiem, likdams pat ugunij krist no debesīm cilvēku skata priekšā (Atkl. 13:13). Tādā veidā zemes iedzīvotājiem tiks dota iespēja izšķirties un katram ieņemt savu noteiktu nostāju.” (E. Vaita “Lielā cīņa”, 612. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. “Daudzi ir man rakstījuši, jautājot, vai vēsts par taisnošanu ticībā ir trešā eņģeļa vēsts, un es atbildēju: ‘Tā patiešām ir trešā eņģeļa vēsts.’” (E. Vaita “The Advent Review and Sabbath Herald” 1890. g. 1. apr.) Kāda saistība pastāv starp taisnošanu ticībā un trim eņģeļu vēstīm?

2. Pakavējieties vairāk pie frāzes “mūžīgais evaņģēlijs”. Kas evaņģēlijā ir mūžīgs?

3. Ko nozīmē tas, ka Septītās dienas adventisti ir tik daudzās pasaules valstīs? Ko tas atklāj par to, kā Dievs līdz šim ir svētījis mūsu pūles? Vienlaikus kā tava vietējā draudze un pat vietējā sabatskolas grupiņa var ieņemt lielāku lomu “darba pabeigšanā”?

BĪSTIETIES DIEVU UN DODIET VIŅAM GODU

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 14. nod., 1Moz 22:12; Māc 12:13, 14; Kol 3:1, 2; Ebr 12:1, 2; 1kor 3:16, 17.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Šeit vajadzīga svēto izturība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību.” (Atkl 14:12)

Dāņu autors Sērens Kirkegors (Kierkegaard) stāstīja līdzību par gala laiku. Tā bija apmēram šāda:

Kāda liela teātra aizskatuvē izcēlās ugunsgrēks. Klauns, kurš bija daļa no priekšnesuma, iznāca, lai brīdinātu skatītājus: “Dodieties ārā, šī vieta deg!” Skatītāji domāja, ka tas bija tikai joks, daļa no šova un nekas vairāk; viņi vienkārši aplaudēja. Viņš atkārtoja brīdinājumu: “Dodieties ārā! Dodieties ārā!” Bet, jo sirsnīgāk viņš brīdināja, jo lielāki bija aplausi. Kirkegors uzskatīja, ka tā pasaule beigsies. Tas ir, ar vispārējiem saprātīgu cilvēku aplausiem, kas uzskatīs, ka tas ir joks.

Pasaules gals un notikumi, kas uz to vada, kā mēs zinām, nav joks. Pasaule piedzīvo visnopietnāko krīzi kopš plūdiem. Patiesībā Pēteris izmanto stāstu par plūdiem kā gala simbolu, brīdinot, ka tieši tāpat, kā senatnes pasaule gāja bojā plūdos, tā gala laikā “debesis ar lielu troksni zudīs, un pasaules pamati degdami izjuks un zeme un viss, kas uz tās radīts” (2Pēt 3:10). Saņēmušiem brīdinājumu par to, kas nāks, mums arī jābūt tam gataviem.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. aprīlī.

Bīstieties Dievu

Atklāsmes grāmatas nolūks mūsu paaudzei ir sagatavot ļaudis būt gataviem Jēzus drīzajai nākšanai un savienot ar Viņu, sniedzot Viņa pēdējo dienu vēsti pasaulei. Atklāsmes grāmata atklāj Dieva plānus un atmasko sātana plānus. Tā sniedz pēdējo Dieva aicinājumu, Viņa steidzamo, mūžīgo, universālo vēsti visai cilvēcei.

Izlasi apustuļa Jāņa steidzamo gala laika aicinājumu Atkl 14:7. (Sk. arī 1Moz 22:12; Ps 89:7; Sak 2:5; Māc 12:13, 14; Ef 5:21.) Kādus specifiskus norādījumus viņš mums sniedz?

Vārds “bīstieties” grieķu valodā Jaunajā Derībā Atkl 14:7 ir “fobeo”. Šeit tas ir izmantots ar nozīmi baidīties no Dieva, bet cieņas, bijības un godbijības nozīmē. Tas ietver domu par absolūtu lojalitāti Dievam un pilnīgu pakļaušanos Viņa gribai. Tā ir prāta attieksme, kas ir drīzāk vērsta uz Dievu, nevis sevi. Tā ir pretstats Lucifera attieksmei Jes 14:13, 14: “Tu gan domāji savā prātā: es kāpšu debesīs un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es nometīšos uz saiešanas kalna pašos ziemeļos! Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visaugstākais!”

Tam pretēja ir Kristus attieksme, kas, lai gan “Dieva veidā būdams [...], pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei” (Fil 2:6, 8).

Lielās cīņas būtība ir par pakļaušanos Dievam. Lucifers bija vērsts uz sevi. Viņš atteicās pakļauties jebkādai autoritātei. Tā vietā, lai pakļautos Tam, kas sēž tronī, Lucifers ilgojās valdīt no trona. Vienkārši sakot, būties Dievu nozīmē likt Viņu pirmajā vietā savās domās. Tas nozīmē atteikties no pievēršanās sev un no lepnuma un dzīvot pilnīgu dzīvi Viņam.

Tas noteikti ir ļoti svarīgi, jo tie ir pirmie vārdi no pirmā eņģeļa mutes. Tāpēc mums būtu jāņem tie vērā.

Kāda ir tava pieredze ar Dieva bijību? Kā tu pozitīvā veidā paskaidrotu kādam, kāpēc “bīties Dievu” ir kaut kas labs?

Bīties Dievu un paklausīt Viņam

Ko vēl Bībele mums māca par to, ko nozīmē bīties Dievu?

Izlasī 5Moz 6:2, Ps 119:73, 74 un Māc 12:13, 14. Ko šie panti atklāj, kāds ir “Dieva bijāšanas” rezultāts?

Šie panti atklāj saikni starp Dieva bijāšanu un Viņa baušļu ievērošanu. Dieva bijāšana ir godbijīgas cieņas attieksme, kas vada mūs uz paklausību. Debesu steidzamais ziņojums tiem, kas tiek glābti žēlastībā, ir būt paklausīgiem Dieva pavēlēm (Ef 2:8–10). Žēlastība neatbrīvo mūs no likuma nosodījuma, no mūsu atbildības tai paklausīt.

Žēlastība neatbrīvo no mūsu vainas pagātnē, bet tā dod spēku dzīvot dievbijīgi paklausīgu dzīvi tagadnē. Apustulis Pāvils paziņo, ka “caur Viņu mēs esam saņēmuši žēlastību un apustuļa amatu, lai Viņa Vārdā ticībai pakļautos visas tautas” (Rm 1:5).

Ir cilvēki, kuriem ir dīvainas idejas, ka glābšana žēlastībā kaut kādā veidā iznīcina vajadzību paklausīt. Viņi tic, ka jebkādas runas par paklausību ir burta kalpība. Viņi paziņo: “Viss, ko es vēlos, ir Jēzus.” Jautājums ir – kurš Jēzus? Vai mūsu pašu izveidotais, vai Jēzus no Rakstiem? Kristus no Rakstiem nekad nevada mūs noniecināt Viņa likumu, kas ir Viņa rakstura noraksts. Kristus no Rakstiem nekad nevada mūs padarīt nenozīmīgas Bībeles mācības, kas skaidrāk atklāj, kas Viņš ir un Viņa plānu šai pasaulei. Kristus no Rakstiem nekad nevada mūs svētulīgā banalitātē, kas nav būtiska. Kristū ir iemiesota visa doktrinārā patiesība. Jēzus ir iemiesota patiesība. Viņš ir doktrīna dzīvē.

Atklāsmes grāmatas pēdējais aicinājums aicina mūs ticībā Jēzum pieņemt visa pilnību, ko Viņš piedāvā. Tas aicina mūs “bīties Dievu”, ko paudīs mūsu ticība, ka Viņa glābjošajā spēkā var dzīvot dievbijīgu, paklausīgu dzīvi.

Kā šie Jēzus vārdi – “un nebīstieties no tiem, kas miesu nokauj un dvēseli nevar nokaut, bet bīstieties vairāk no tā, kas miesu un dvēseli var nomaitāt ellē” (Mt 10:28) – palīdz mums saprast, ko nozīmē bīties Dievu?

Dzīvot Dievam pievērstu dzīvi

Patērētāju laikmetā, kad laicīgas vērtības ir nostājušās centrā, Debesu aicinājums ir novērsties no egoisma tirānijas un pašuzpūstas nozīmības, bet tā vietā nolikt Dievu savas dzīves centrā. Dažiem dzīves centrā ir nauda. Citiem tā ir bauda vai vara. Citiem tas var būt sports, mūzika vai izklaide. Atklāsmes grāmatas vēsts ir skaidrs aicinājums būties, cienīt un godāt Dievu kā dzīves patieso centru.

Izlasi Mt 6:33, Kol 3:1, 2 un Ebr 12:1, 2. Ko šie panti stāsta mums par Dieva likšanu savas dzīves patiesajā centrā? _____

Centrālais jautājums zemes pēdējā konfliktā ir cīņa par prātu. Tas patiešām ir jautājums par lojalitāti, autoritāti un nodošanos Dieva gribai.

Pēdējā kauja lielajā cīņā ir starp labo un ļauno, kas kontrolē mūsu domas. Apustulis Pāvils sniedz mums šādu norādi: "Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū." (Fil 2:5) Prāts ir mūsu būtības citadele. Tas ir mūsu darbu avots. Aicinājums ietver vai nu ļaušanos, vai izvēli. Tas runā par apzinātu gribas aktu. Izvēle iegūt Kristus prātu ir izvēle ļaut Jēzum veidot mūsu domāšanu, piepildot savu prātu ar mūžības lietām. Mūsu rīcība atklāj mūsu domāšanas procesus. Būties Dievu nozīmē padarīt Viņu par pirmo savā dzīvē.

Padomājiet, cik vienā ziņā ir viegli kontrolēt savas domas, vismaz ja jūs apzināties, ka tās ir jākontrolē. Bieži problēma ir, ka, ja mēs nepieliekam apzinātas pūles kavēties pie pareizajām lietām, pie "augšā esošajām, nevis pie zemes lietām," tad mūsu prāti kritušajā un grēcīgajā stāvoklī, kādā tie atrodas, dabiski vadīs pie zemiskām pasaules lietām. Tāpēc mums, kā Pāvils saka, mērķtiecīgi un apzināti jāizmanto brīvās gribas svētā dāvana, lai kavētos pie Debesu lietām.

"Beidzot vēl, brāļi, kas vien ir paties, kas svēts, kas taisns, kas šķīsts, kas patīkams, kam laba slava, ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms, par to domājiet!" (Fil 4:8)
Kā mēs mācāmies darīt to, ko Pāvils mums šeit saka? _____

Dot Dievam godu

Pētījums, kā Vecajā Derībā ir izmantota frāze “dot Dievam godu” (Atkl 14:7), atklāj, ka tā bieži (bet ne tikai) parādās dievišķās tiesas kontekstā, kas ir pietiekami interesanti (Joz 7:19; 1Sam 6:5; Jer 13:15, 16; Mal 2:2), kā tas ir arī pirmā eņģeļa vēstī (Atkl 14:7). Šī doma parādās arī Atkl 19:1, 2: “Alelujā! Pestīšana, gods un vara pieder mūsu Dievam: jo Viņa tiesas ir patiesas un taisnas.”

Izlasi 1kor 3:16, 17; 1kor 6:19, 20 un 1kor 10:31. Kā šie panti palīdz mums izprast vienu no veidiem, kā mēs varam godāt Dievu? _____

Saskaņā ar apustuli Pāvilu mūsu miesa ir svētnīca, Dieva Gara mājvieta, templis, ko padara svētu Dieva klātbūtne. Raksti dod mums skaidru norādi godāt Dievu visos savas dzīves aspektos. Ja Dievs ir mūsu dzīves centrā, tad mūsu vienīgās ilgas ir dot Viņam godu, vai tas būtu ar mūsu uzturu, apģērbu, izklaidi, vai savstarpējām attiecībām. Mēs dodam godu Dievam, atklājot Viņa mīlestības raksturu pasaulei ar nodošanos Viņa gribai. Tas pat ir vēl svarīgāk zemes pēdējās tiesas gaismā.

Izlasi Rm 12:1, 2. Kādu aicinājumu apustulis Pāvils izsaka attiecībā uz mūsu dzīves lēmumu ietekmi? _____

Grieķu valodas vārds Jaunajā Derībā, kas apzīmē miesu šajos pantos, ir “somata”, ko vislabāk tulkot kā visa, kas tu esi, kopsummu – miesu, prātu un emocijas. Filipa Bībeles tulkojumā frāze “garīgā kalpošana” tulkota kā “saprātīgas pielūgsmes akts”. Citiem vārdiem, pilnīga nodošanās “bīties Dievu” un “godāt Viņu” visā, ko tu dari, nozīmē atdot Viņam prātu, ķermeni un emocijas. Tā ir saprātīga pielūgsmē. Un arī Dieva tiesas gaismā patiešām ir laba doma ņemt vērā aicinājumu paklausīt.

Padomā, ko tu dari ar savu miesu. Kā tu vari pārliecināties, ka patiešām godā Dievu ar to? _____

Atklāsmes grāmatas uzvarētāji

“Šeit vajadzīga svēto izturība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību.” (Atkl 14:12, KJV)
Šis ir Dievam uzticīgo ļaužu apraksts pēdējās dienās. Tomēr vienīgais veids, kā cilvēks var ievērot Dieva baušļus toreiz un tagad, ir Jēzus ticībā. Ievērojiet, ka pants nesaka “ticībā Jēzum”, kaut arī tas ir ārkārtīgi svarīgi, bet šī frāze “Jēzus ticība” ir kaut kas vairāk. Tā ir ticības kvalitāte, kas padarīja Kristu spējīgu uzvarēt sātana visniknākās kārdināšanas. Ticība ir dāvana, kas dota katram ticīgajam. Ja mēs parādām ticību, ko Svētais Gars ieliek mūsu sirdīs, šī ticība aug. Mēs uzvaram nevis ar savu gribasspēku, bet dzīvā Kristus spēkā, kas dzīvo caur mums. Mēs uzvaram, nevis pateicoties tam, kas mēs esam, bet pateicoties tam, kas ir Viņš.

Mēs varam uzvarēt, jo Viņš uzvarēja. Mēs varam būt uzvarētāji, jo Viņš ir uzvarētājs. Mēs varam stāvēt pāri kārdināšanām, jo Viņš uzvarēja kārdināšanas.

Izlasi Ebr 4:14–16 un Ebr 7:25. Kā ir iespējams uzvarēt un dzīvot dzīvi, kas “bistas Dievu” un “dod Viņam godu”? _____

Jēzus, dievišķais Dieva Dēls, ir uzvarējis velna viltības. Viņš piedzīvoja kārdināšanas uzticēties Dieva apsolījumiem, nodot Savu gribu Tēva gribai un būt atkarīgam no Tēva spēka. Uzticoties Viņam, raugoties uz Viņu, ticot Viņam, arī mēs varam būt uzvarētāji. Jēzus ir viss visā, un triju eņģeļu vēstis ir par Viņu. Atklāsmes grāmatas vēsts ir uzvaras – nevis sakāves – vēsts. Tā runā par cilvēkiem, kas ir uzvarējuši Viņa žēlastībā un Viņa spēkā.

Vārds “uzvarēt” dažādās formās Atklāsmes grāmatā ir izmantots 11 reizi. Vizijā par septiņām draudzēm, kas aino kristīgo draudzi no pirmā gadsimta līdz mūsu laikam, katrā paaudzē ir ticīgie, kas, kā Jānis saka, ir uzvarējuši. Gala laikā tie, kas ir “uzvarējuši”, iemanto visas lietas (Atkl 21:7). Tā nav burta kalpība. Tā ir uzvara caur Jēzu Kristu, kura pilnīgās taisnības pilnīgā dzīve un vienīgi tas dod mūžīgās dzīvības apsolījumu. Tā ir ticība darbībā. Tā ir pārveidojoša, dzīvi mainoša, noslēpumaina žēlastība ticīgā dzīvē.

Vai tavā dzīvē ir lietas, ko tu ilgoies uzvarēt? Kā mēs varam savas ilgas pārvērst darbībā? Kādi praktiski soļi var palīdzēt mums kļūt par Atklāsmes grāmatas “uzvarētājiem”? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Padomā par pārsteidzošajiem Pāvila vārdiem Ebr 7:25, kas, runājot par Jēzu kā par mūsu Augsto Priesteri, saka, ka “tādēļ arī Viņš var uz visiem laikiem izglābt tos, kas caur Viņu nāk pie Dieva, vienmēr dzīvs būdams, lai tos aizstāvētu”. IZGLĀBT UZ VISIEM LAIKIEM. Grieķu valodā šī frāze “uz visiem laikiem” nozīmē “pilnībā, galīgi”. Jēzus ir tas, kas mūs glābj. Mūsu darbs ir padoties Viņam, pieprasot sev Viņa uzvaru. Mūsu uzticībai ir jābūt Viņā, nevis mūsos pašos.

“Mēs varam apkopot Atklāsmes grāmatas frāzes ‘bīties Dievu’ spēku kā Dieva pēdējo aicinājumu cilvēcei izvēlēties Viņu kā savu godības pilno un vareno Dievu, .. kas būs uzvarētājs pār ļaunā spēkiem, kas pretojas Viņam un Viņa plānam cilvēces labā (sk. Atkl 14:9–11). Šī bijība neparādās, vismaz ne tagad (sk. Atkl 6:14–17), šausmās un drebešanā, bet priecīgā un mīlošā pakļāvībā Dieva likumam un vienīgi Viņa pielūgsmei. Nevienam citam varu nevajadzētu atzīt par šādas nodošanās un uzticības cienīgu. Patiesībā nav citas izvēles, jo tas, kas ir redzams pie kosmiskā konflikta horizonta kā iespējas, ir dēmonisko spēku rīcība, kas lemta iznīcībai (Atkl 16:13, 14; 17:14; 20:11–15). Kunga bijāšana tāpēc ir pozitīvs dievišķs aicinājums .. kosmiskajā konfliktā nostāties Dieva pusē, lai stāvētu Viņa visbijāmākās klātbūtnes priekšā, kas pilna ar prieku par mūžīgo sadraudzību ar Viņu (Atkl 21:3–4; 22:3–5).” (Ángel Manuel Rodríguez “The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages”, 27. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomā par neiedomājamo Dieva spēku, kas radīja un uztur visu kosmosu. Mēs tikko varam aptvert ideju par kosmosu. Kā tad lai mēs spētu aptvert tā Radītāju? Padomā, cik daudz lielāks, varenāks un spēcīgāks Viņš ir par mums. Un šis Dievs kādu dienu mūs tiesās? Kā šie fakti palīdz mums saprast ideju par “Dieva bijību” un to, ko tā nozīmē?

2. Kā, pārrunājot Bībeles izpratni par svētumu, uzvarēšanu un uzvaru, mēs varam izvairīties no burta kalpības? Kāpēc mums vienmēr vajadzētu saprast, ka tikai Kristus uzvara mūsu labā pie krusta ir mūsu glābšanas cerības pamats, neskatoties uz mūsu šodienas uzvarām (vai pat neveiksmēm)?

3. Kāpēc pat ar visiem uzvaras apsolījumiem pār grēku mēs bieži piedzīvojam neveiksmes un nedzīvojam saskaņā ar taisnības standartu, ko Jēzus mums ir iedevis un par ko Viņš saka, ka tas var piederēt arī mums? Kādas kļūdas mēs pieļaujam, neļaujot Dievam darīt mūsos darbu, ko Viņš ir apsolījis?

LABĀ VĒSTS PAR TIESU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 14:7; Ps 51:1–4; Atkl 20:12; Dan 7:9, 14, 26; Atkl 4:2–4; Atkl 5:1–12.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Viņš sauca stiprā balsī: ‘Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.’” (Atkl 14:7)

Ja Bībele ir par kaut ko izteikusies nepārprotami skaidri, tad par to, ka Dievs ir tiesas Dievs un ka agri vai vēlu vienā vai citā veidā tiesa – kuras tik ļoti trūkst šeit un tagad – nāks un to noturēs pats Dievs, “visas pasaules Sogis” (1Moz 18:25; sk. arī Ps 58:11, Ps 94:2, Ps 98:9). Vai, kā ir rakstījis pats Pāvils: “Tātad ikviens no mums atbildēs Dievam par sevi.” (Rm 14:12)

Baisa doma, vai ne? Atbildēt par sevi Dievam, kas zina visdziļākās lietas, kas “tai tiesā, kas nāks pār visu apslēpto, pasludinās Savu spriedumu par visu notikušo, vai tas būtu bijis labs vai ļauns” (Māc 12:14).

Tomēr kopumā tiesa atklāj Dieva labestību un žēlastību un to, ka veids, kā Viņš izturas pret izglābtajiem un arī pazudušajiem, ir gan taisns, gan žēlsirdīgs.

Šajā nedēļā mēs izpētīsim visdziļākās tiesas tēmas saistībā ar lielo cīņu, kas plōsās universā, un īpaši pievērsīsimies tam, kas notiek, kad Dieva uzticīgie ļaudis stāties nenovēršamās “nākamās tiesas” priekšā (Apd 24:25).

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. aprīlī.

Tiesas stundas nozīmīgums

Bībeles pēdējā grāmata, Atklāsmes grāmata, pievēršas gadsimtiem ilgās cīņas starp labo un ļauno kulminācijai. Lucifers, dumpīgais eņģelis, izaicināja Dieva taisnību, godīgumu un gudrību. Viņš paziņoja, ka veids, kā Dievs valda universā, ir negodīgs un netaisns. Atklāsmes grāmatas pēdējā tiesa ir šī konflikta par Dieva raksturu pats centrs.

Atkl 14:7 teikts: “Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.” Kāpēc ir svarīgi, ka uzreiz pēc tam, kad mums ir pateikts par “mūžīgo evaņģēliju”, pirmā eņģeļa vēsts runā par Dieva tiesu? Kas kopīgs “mūžīgajam evaņģēlijam” un Dieva tiesai? __

Evaņģēlijs un tiesa, kas abas ir pirmā eņģeļa vēsts daļas, ir savstarpēji cieši saistītas. Ja nebūtu “mūžīgā evaņģēlija”, mums nebūtu cerības tiesā. Patiesībā, kā mēs redzēsim, “mūžīgais evaņģēlijs” patiešām ir mūsu vienīgā cerība tiesā. Nav šaubu, ka daļa no evaņģēlija satura ir tiesas pasludināšana.

Šīs tiesas laikā nekritušās pasaules redzēs, ka Dievs ir darījis visu, kas ir Viņa spēkos, lai izglābtu katru cilvēku. Šī tiesa atklāj Dieva taisnību un žēlastību. Tā atklāj kaut ko par Viņa mīlestību un likumu. Tā runā par Viņa žēlastību glābt un Viņa spēku atbrīvot. Tiesa ir daļa no Dieva galējā risinājuma attiecībā uz grēka problēmu. Lielajā cīņā starp labo un ļauno universā Dievs atbildēja sātana apsūdzībām pie krusta, bet tiesā Viņš atklās, ka Viņš ir darījis visu iespējamo, lai mūs izglābtu un lai vadītu mūs pie krusta.

Dieva bezgalīgie, precīzie, smalkie ziņojumi tiks atvērti (sk. Dan 7:10). Mēs esam Dievam tik dārgi, ka Visums ietur pauzi, lai apspriestu lēmumus, ko mēs esam izdarījuši Svētā Gara pamudinājumu un Golgātā pie krusta brīvi nodrošinātās glābšanas gaismā.

Izlasī uzmanīgi Ps 51:1–4, īpaši 4. pantu. Kā šie panti palīdz saprast tiesas nozīmi un nolūku? _____

Dieva žēlastība un tiesa

Gan krusts, gan tiesa atklāj, ka Dievs ir taisns un žēlsirdīgs. Pārkāptais likums pieprasa grēcinieka nāvi. Taisnība pasludina: “Grēka alga ir nāve.” Žēlastība atbild: “Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā.” (Rm 6:23) Ja Dieva likumu varētu izmainīt vai atcelt, tad būtu absolūti nevajadzīgi Jēzum mirt. Kristus nāve nostiprina likuma mūžīgo dabu, un likums ir tiesas pamats.

Izlasi Atkl 20:12. Kā mēs tiekam tiesāti? Kāda ir mūsu labo darbu saistība ar mūsu glābšanu? _____

Mūsu darbi atklāj mūsu izvēli un uzticību Dievam. Saskaņā ar Ef 2:8, 9, “no žēlastības jūs esat pestīti ticībā .. ne ar darbiem, lai neviens nelielītos”. Kad Kristus mūs glābj, Viņš mūs maina. “Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.” (Ef 2:10)

Mūsu labie darbi, Svētā Gara vadībā, mūs neglābj, bet tie apliecina, ka mūsu ticība ir patiesa. Dieva pēdējā tiesa pārtrauc visu izlikšanos, visu liekulību, maldus un iekļūst mūsu būtības pašos dziļumos. Attēlojot mūsu stāvokli Dieva priekšā tiesas laikā, Elena Vaits sniedz spēcīgu ieskatu tajā, kā evaņģēlijs un tiesa iet roku rokā.

“Tam, ka Dieva atzītie ļaudis attēloti netīrās drēbēs stāvam Kunga priekšā, vajadzētu vadīt visus, kas saucas Viņa vārdā, uz pazemību un dziļu sirds pārbaudi. Tie, kas, paklausot patiesībai, tiešām šķīstīs savu dvēseli, sevi vērtēs pavisam zemu. Jo rūpīgāk viņi ieskatīsies Kristus neaptraipītajā raksturā, jo stiprāk ilgosies tikt pārvērsti Viņa līdzībā un jo mazāk skaidrības un svētuma saskatīs paši sevī. Bet, saprotot savu grēcīgo stāvokli, mums tajā pašā laikā jāpaļaujas uz Kristu kā mūsu taisnību, mūsu svētošanas un mūsu pestīšanas Klinti. Mēs nespējam atbildēt uz apvainojumiem, ko sātans vērs pret mums. Vienīgi Kristus var ietekmīgi aizlūgt mūsu labā. Viņš var aplūsināt apsūdzētāju ar pierādījumiem, kas dibināti ne uz mūsu, bet uz Viņa paša nopelnu.” (“Liecības draudzei” 5. sēj., 471., 472. lpp.)

Kā tu viņas vārdos ieraugi evaņģēlija un tiesas nedalāmību? Kādu cerību sev tu vari paņemt no šīs saiknes starp evaņģēliju un tiesu? _____

Krāšņa aina

Pravietiskās Daniēla un Atklāsmes grāmatas ir savstarpēji papildinošas, norādot uz notikumiem zemes vēstures pēdējās dienās. Atklāsmes grāmata paziņo, ka ir pienākusi Dieva tiesas stunda. Daniēla grāmata atklāj, kad sākās tiesa.

Dan 7. nodaļā Dievs atklāj pravietim pasaules vēsturi. Tautas ceļas un krīt. Varas, kas īsteno vajāšanas, apspiež Dieva ļaudis. Pēc tam, kad Dievs ir aprakstījis Bābeli, Medo-Persiju, Grieķiju, Romu un Romas impērijas sabrukšanu, kā arī draudzes vajāšanas 1260 gadus (Dan 7:25; sk. arī Atkl 12:14), Dievs pievērš Daniēla prātu godības pilnajam notikumam Debesīs, kas visu sakārtos. Praviēša uzmanība ir pievērsta tautu izcelsmei un krišanai un šīs zemes apspiedošajām varām līdz pat Visuma troņa zālei un Dieva pēdējai tiesai, kad Viņš izlabos visu, kas ir bijis nepareizs, un nodibinās Savu mūžīgo taisnības valstību.

Dievs aizveda Daniēlu pravietiskā vīzijā no zemes haosa un konflikta uz Debesu svētnīcas godību un universa augstāko tiesu, kur Kristus, šīs pasaules Patiesais Valdnieks, saņems no Sava Tēva valstību, kas taisnīgi pieder Viņam.

Izlasi Dan 7:9, 10, 13 un apraksti, ko Daniēls redzēja šajos pantos. Kāds vēl ir šīs tiesas gala rezultāts? Sk. Dan 7:14, 26, 27. _____

Debesu tiesas zālē tiek izlemts visas cilvēces liktenis. Pareizais dominē. Patiesība triumfē. Taisnība valda. Šis ir vienas no pārsteidzošākajām, brīnišķīgākajām, krāšņākajām ainām visā Bibelē. Un labā ziņa ir, ka Dieva uzticīgajiem ļaudīm – tiem, kas tērpti Kristus taisnībā, – tā beidzas ļoti labi.

Jēzus tuvojas Savam Debesu Tēvam visa Visuma klātbūtnē. Debesu būtnes pulcējas ap Dieva troni. Viss nekritušo būtnu universs godbijībā vēro šo tiesas ainu. Garais konflikts, kas ilga tūkstošiem gadu, drīz būs beidzies. Kauja par Visuma troni ir pilnīgi un galīgi izšķirta.

Daniēlam bija taisnība par impērijām, kas nāca un gāja tieši tā, kā bija pravietots. Kāpēc tad ir tik svarīgi uzticēties Dieva Vārdam attiecībā uz pēdējo “mūžīgo valstību”, kas nekad nebeigsies? _____

Ieskats Debesīs

Atklāsmes grāmatas 4. nodaļā Jānis redz atvērtas durvis Debesīs un saņem aicinājumu: “Uzkāp šurp, un es rādišu tev, kam jānotiek turpmāk.” (Atkl 4:1) Jēzus aicināja apustuli skatīties pa atvērtajām durvīm Debesu svētnīcā un vērot mūžīgās ainas lielajā cīņā starp labo un ļauno. Mēs arī varam skatīties pa tām pašām atvērtajām durvīm kopā ar Jāni un saņemt ieskatu mūžīgajā glābšanas plānā. Mēs esam liecinieki jautājumiem, kas tiek izlemti Debesu tiesā. Fundamentāli jautājumi lielajā cīņā starp labo un ļauno attīstās mūsu acu priekšā.

Izlasi Atkl 4:2–4. Ko līdzīgu tu vari šeit saskatīt ar tiesas ainu Dan 7. nodaļā? _____

Šī acīmredzami ir troņa zāles aina. Dievs Tēvs sēž uz troņa, Debesu būtņu ieskaus. Pērkons un zibens simbolizē Dieva tiesas. Mēs arī ievērojam Atkl 4:4, ka 24 vecaji atrodas ap Dieva troni.

Kas ir šie 24 vecaji? Senajā Israēlā levītu priesterība bija sadalīta 24 daļās. Šie priesteri pārstāvēja tautu Dieva priekšā. 1Pēt 2:9 apustulis paziņo, ka Jaunās Derības ticīgie ir “izredzēta paauzde”, “ķēnišķīgi priesteri”. Šie 24 vecaji varbūt aino visus atpestītos, kas kādu dienu priecāsies ap Dieva troni, vai arī varbūt tie aino tautu, kas ir augšāmcēlusies pie Kristus augšāmcelšanās un kas paceļas Debesīs līdz ar Viņu (Mt 27:52, Ef 4:7, 8).

Jebkurā gadījumā šī ir labā vēsts. Pie Dieva troņa ir daži, kas atpirkti no zemes. Viņi ir piedzīvojuši kārdināšanas tieši tāpat, kā tās piedzīvojam mēs. Kristus žēlastībā un Svētā Gara spēkā viņi ir uzvarējuši. Viņi ir tērpti “baltās drēbēs”, Kristus taisnībā, kas aplāj un šķīsta viņu grēkus. Uz viņu galvām ir zelta kronis, kas norāda, ka viņi ir uzvarētāji kaujā ar ļauno un ir daļa no Debesu karaliskajiem ticīgajiem.

Mēs redzam Debesīs troni, uz kura sēž Dievs. Ap troni ir Debesu būtnes, un drīz tās visas sāk dziedāt. Slavas krešendo pieņemamas spēkā arvien vairāk un vairāk: “Tu Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un spēku, jo Tu esi radījis visas lietas, ar Tavu gribu visas lietas bija un ir radītas.” (Atkl 4:11)

Jēzus ir cienīgs

Atkl 5:1–3 mēs atkal redzam troni. Tiek ienests rullis, kas aprakstīts no abām pusēm. Tas ir aizzīmogots ar dievišķu zīmogu, un neviens ne Debesīs, ne virs zemes nevar rulli atvērt. Debesu būtnes dreb. Jautājums ir nopietns. Neviens eņģelis nevar pārstāvēt cilvēci zemes pēdējā tiesā. Jānis raud, jo neviens nevar rulli atvērt. Viens no vecajiem, viens no zemes atpestītajiem, izsaka iedrošinājuma vārdus Jāņa sirdij. Jēzus, Dieva Jērs, ir cienīgs atvērt rulli.

Jānis redz galējo atbildi uz grēka problēmu Atkl 5:5. Šeit sirmais pravietis redz vienīgo veidu, kā ikviens var iziet cauri pēdējai tiesai pie Dieva troņa.

“Te viens no vecajiem saka man: ‘Neraudi! Redzi, uzvarējis ir lauva no Jūdas cilts, Dāvida sakne, lai atvērtu grāmatu un tās septiņus zīmogus.’ Un es redzēju .. Jēru, kā nokautu.” (Atkl 5:5)

Izlasī Atkl 5:8–12. Kā visas Debesis atsaucas paziņojumam, ka Jēzus ir cienīgs atvērt tiesas rulli un mūs izglābt? _____

Jēzus, Dieva Jērs, kas ir upurējis Savu dzīvību visas cilvēces glābšanai, paņem tiesas rulli un to atver. Visas Debesis izplūst sajūsmas pilnā slavā. Viņa uzvara pār sātana kārdinājumiem, Viņa nāve pie Golgātas krusta, Viņa augšāmcelšanās, Viņa Augstā Priestera kalpošana nodrošina glābšanu visiem, kas izvēlas ticībā atsaukties Viņa žēlastībai. Tiesa ir neticami laba vēsts Dieva ļaudīm. Tā runā par grēka valdīšanas beigām un Dieva tautas atbrīvošanu.

Vai var būt kaut kas vēl iedrošinošāks? Jēzus stāv par mums tiesā. Viņa pilnīgā taisnības dzīve mūs aplāj. Viņa taisnība darbojas mūsos, lai darītu mūs jaunus. Viņa žēlastība piedod mums, pārveido mūs un dod mums spēku dzīvot dievbijīgu dzīvi.

Mums nav jābaidās. Jēzus stāv mūsu priekšā tiesā, un ļaunā vara ir sakauta. Tiesa ir beigusies Dieva ļaudīm par labu (Dan 7:22). Tiesas nolūks nav atklāt to, cik mēs esam slikti, bet atklāt, cik Dievs ir labs.

Pakavējieties vēl pie lielās cerības, kas mums ir tiesā: Jēzus ir mūsu aizvietotājs. Kāpēc tā ir mūsu vienīgā cerība? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasiet spēcīgās domas, ko Praviešu gars mums sniedz saistībā ar Dieva ļaužu stāvokli pēdējās dienās, tiesas laikā un pasaules galā.

“Viņu vienīgā cerība ir Dieva žēlastība. Viņu vienīgais patvērumš būs lūgšana. Kā Jozua lūdza Eņģeļa priekšā, tā atlikusi draudze ar salauztu sirdi un nopietnā ticībā lūgs piedošanu un glābšanu caur Jēzu, savu Aizstāvi. Viņi pilnīgi apzināsies savas dzīves grēcīgumu, viņi redzēs savu nespēku un necienīgumu un, raugoties uz sevi, būs gatavi krist izmisumā. Kārdinātājs stāv viņiem blakus, lai tos apsūdzētu, tāpat kā viņš stājās pretī Jozuam. Viņš norāda uz to netirajām drēbēm un kļūdainajiem raksturiem. Viņš atklāj to vājumu un neprātīgo rīcību, nepateicības grēkus, līdzības trūkumu Kristum, ar to darot kaunu Glābējam. [...] Dieva ļaudis daudzējādā ziņā ir bijuši ļoti kļūdaini. Sātans precīzi zina grēkus, uz kuriem viņš pats ir pavinājis, tādēļ tos rāda vispārspilētākajā gaismā, paziņojot: ‘Vai Dievs mani un manus eņģeļus izraidīs no savas klātbūtnes un atalgo tos, kas vainīgi tādos pašos grēkos? Ak, Kungs, Tu savā taisnībā to nevari darīt. Tava troņa pamats tad vairs nebūs taisnība un tiesa. Taisnīgums prasa, lai pret tiem pasludinātu spriedumu.’ Bet, lai gan Kristus sekotāji ir grēkojuši, viņi tomēr nav atdevušies ļaunā varai. Viņi savus grēkus ir nolikuši un pazemīgi meklējuši Kungu, tādēļ Dievišķais Aizstāvis aizlūdza viņu labā. Tas, kurš viņu nepateicības dēļ ir visvairāk apvainots un apsmiets, kurš zina viņu grēkus un arī viņu nožēlu, saka: ‘Kungs lai tevi rāj, sātān! Es par šīm dvēselēm nodevu savu dzīvību. Tās ir ierakstītas Manās plaukstās.’ (E. Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 473., 474. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā zināšanas, ka “Viņa tiesas stunda ir atnākusi”, ietekmē mūsu ikdienas dzīvi? Ja mēs būsim godīgi, tad lielākā daļa atbildētu, ka neietekmē, vai ne? Kā mēs varētu to mainīt?
2. Kāpēc tiesa ir labā, nevis sliktā vēsts? Grupā pārrunājiet Jēzus lomu šajā tiesā. Kā tas var motivēt mūs būt uzticīgiem Viņam, zinot, ka, tikai pateicoties tam, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā, mums var būt glābšanas cerība?
3. Pakavējieties vairāk pie domas par tiesu, kas atklāj Visumam Dieva raksturu. Kā šī doma iederas visā lielās cīņas scenārijā?

VIŅA TIESAS STUNDA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan 8. nodaļa, Dan 9. nodaļa, Ezras 7. nodaļa, Mt 3:13–17, Rm 5:6–9, Mk 15:38, 3Moz 16:16.

ATMIŅAS TEKSTS:

“To darīt, saprazdami šo laiku, ka jums pienākusi stunda celties no miega. Jo tagad mūsu pestīšana ir tuvāk nekā toreiz, kad kļuvām ticīgi. Nakts drīz būs pagājusi, diena ir tuvu: tāpēc noliksim tumsības darbus un tērpsimies gaismas bruņās.” (Rm 13:11, 12)

Pirms vairākiem gadiem “National Geographic” žurnālā bija stāsts par meža ugunsgrēku Jeloustounas nacionālajā parkā ASV. Kad tas beidzās, mežziņi uzkāpa kalnos, lai novērtētu kaitējumu. Kāds mežzinis atrada putnu, kas burtiski bija sadedzis pelnos pie koka pamatnes. Baisā skata satraukts, viņš ar nūju nogāza putnu.

Kad viņš to apgriezta, no mirušās mātes spārnu apakšas izskrēja trīs ļoti mazi putniņi. Milošā māte, zinādama par gaidāmo katastrofu, bija aiznesusi savas atvases koka pakājē un paslēpusi zem saviem spārniem. Viņa būtu varējusi aizlidot drošībā, bet viņa neatteicās pamest bērņus. Cik varens ainojums tam, ka ticīgais var būt drošs Kristū! Dieva tiesas ugunis nāca par Viņu Golgātā, un visi, kas ir Kristū, ir mūžīgi droši zem Viņa spārniem. Pie krusta Kristus tika tiesāts kā nosodīts grēcinieks, lai mēs varētu tikt tiesāti kā taisni Debesu valstības pilsoņi. Viņš tika tiesāts kā noziedznieks, lai mēs varētu tikt atbrīvoti no mūžīgi iznīcinošajām ugunīm gan tēlaini, gan, jā, arī burtiski.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. maijā.

Svētnīcas šķīstīšana

Kā mēs jau redzējām, pirms Kristus nākšanas ir jābūt tiesai. Eņģelis skaļā balsī pasludina, ka “Viņa tiesas stunda ir atnākusi” (Atkl 14:7). Daniēla grāmata parāda mums laiku, kad šī tiesa sākas.

Izlasi Dan 8:14. Kādu īpašu laika grafiku Daniēls mums rāda attiecībā uz svētnīcas šķīstīšanu? _____

Katrs jūds skaidri saprata zemes svētnīcas šķīstīšanas nozīmi. Tas notika Salīdzināšanas dienā, kas bija tiesas diena. Lai gan Daniēls saprata svētnīcas šķīstīšanas un tiesas konceptu, viņu mulsināja šīs 2300 dienas.

Izlasi Dan 8:27 un Dan 9:21, 22. Kā Daniēls reaģēja uz vīziju par 2300 dienām, un kā Dievs viņam atbildēja? _____

Daniēla grāmatas 8. nodaļas beigās Daniēls pagība un izsaucās: “Parādība mani pārsteidza, bet neviens to nevarēja saprast.” (Dan 8:27, NKJV) (Šeit domāta konkrēti vīzija par 2300 dienām, jo pārējā vīzija jau bija izskaidrota, sk. Dan 8:19–22.) Nākamajā nodaļā (Dan 9. nod.) ziņots, ka eņģelis Gabriēls nāk pie Daniēla, lai izskaidrotu viņam 2300 dienu praviotajumu. “Daniēl, es esmu jau ieradies, lai palīdzētu tev nākt pie istās lietu izpratnes.” (Dan 9:22)

Gabriēls pārsteidz Daniēlu, atklājot atbildi uz viņa lūgšanu kā daudz plašāku, nekā viņš jebkad varēja iedomāties. Eņģelis Gabriēls aizveda Daniēlu līdz pat laika perioda sākumam un atklāja patiesību par Mesijas nākšanu, iezīmējot precīzu Viņa kalpošanas sākuma un nežēlīgās nāves laiku – tie bija notikumi, kas tiešā veidā saistīti ar svētnīcas šķīstīšanu Dan 8. nodaļā. Citiem vārdiem, Kristus nāve un tiesa bija nesaraucjami saistīti.

Kāpēc ir nozīmīgi, ka Jēzus nāve, kā tā atklāta Dan 9:24–27, ir tiešā veidā saistīta ar tiesu Dan 8:14? Kāda liela patiesība šeit tiek mācīta ar šīs saistības palīdzību? _____

2300 dienas un gala laiks

Izlasi Dan 8:17, 19, 26. Uz kādu laika periodu eņģelis attiecina Dan 8. nodaļas vīziju un 2300 dienas, un kāpēc to ir svarīgi saprast? _____

Daži apgalvo, ka 2300 dienas ir burtiskas dienas. Viņi arī uzskata, ka Dan 8. nodaļas mazais rags attiecas uz selevkīdu militāro vadītāju Antiohu Epifānu (216. – 164. g. pr. Kr.), kas uzbruka Jeruzalemei un apgānīja jūdu templi, kaut arī 2300 dienas pat neiederas viņa laika rāmī. Šī interpretācija ir pretēja eņģeļa skaidrajiem norādījumiem, ka vīzija attiecas uz “gala laiku”. Antiohs noteikti nedzīvoja gala laikā.

Dan 8. nod. Gabriēls sāk skaidrot 2300 dienu pravietojumu. Viņš atklāj, ka auns simbolizē Medo-Persiju un āzis Grieķiju (Dan 8:20, 21). Lai gan nenosaukta kā divas iepriekšējās varas, nākamā – mazā raga – vara acīmredzami ir Roma (Dan 8:9, 23, 24). Tad viņš attēlo Romas reliģiski politisko fāzi, kas “nogāza patiesību pie zemes” (Dan 8:10–12, 25) un traucēja Kristus kalpošanu Debesīs (Dan 8:10–12). Svētnīcas šķīstīšana Dan 8:14, kas ir nodaļas kulminācija, ir Dieva atbilde uz laicīgo un reliģisko varu izaicinājumu, mēģinot uzurpēt Dieva autoritāti. Tā ir daļa no Dieva dievišķā grēka problēmas risinājuma.

Gabriēls bija gatavs izskaidrot detaļas Dieva pravietiskajā laika plānojumā. Dan 8. nodaļas beigās mēs varam skaidri redzēt, ka Daniēls nesaprata vīzijas daļu par 2300 dienām (Dan 8:27). Sākuma daļa par aunu, āzi un mazo ragu bija izskaidrota, pirmās divas varas pat nosauktas vārdā (Dan 8:20, 21). Svētnīcas šķīstīšana tomēr netika izskaidrota.

Eņģelis Gabriēls, kas parādījās Dan 8. nodaļā, nu parādās Dan 9. nodaļā un saka pravietim: “Kad tu iesāki Dievu lūgt, man atklājās Dieva vārds, un es ierados, lai tev dotu ziņu, jo tu esi it īpaši iemiļots vīrs. Tad nu ņem vērā šo vārdu, lai tev šī atklāsme būtu pilnīgi saprotama.” (Dan 9:23) Kāda atklāsme? Kā mēs redzēsim rīt, tā ir atklāsme par 2300 dienām, kas ir vienīgā daļa iepriekšējā vīzijā Dan 8. nodaļā, ko viņš vēl nebija Daniēlam izskaidrojis.

Gabriēls nosauca Daniēlu par “iemiļotu vīru”. Ko tas mums stāsta par ciešo saikni starp Debesīm un zemi? _____

Enģeļa pamācības Daniēlam

Izlasi Dan 9:23. Kādus īpašus norādījumus enģelis dod Daniēlam? Kāpēc tas ir svarīgi, izprotot svētnīcas šķīstīšanas nozīmi Dan 8:14?

Enģelis skaidri pamācīja Daniēlu “ņemt vērā vārdu un saprast atklāsmi” (Dan 9:23). Kādu vārdu un kādu atklāsmi? Tā kā Dan 9. nodaļā nav uzrakstīta neviena atklāsmē, enģelis Gabriēls droši vien runāja par to vīzijas daļu Dan 8. nodaļā, ko pravietis nevarēja saprast, – atklāsmi par 2300 dienām (Dan 8:27).

Gabriēls turpina Dan 9:24–27. Par kādiem notikumiem Jēzus dzīvē un kalpošanā šeit ir runa?

Pirmā šī pravietoējuma daļa ir saistīta ar Dieva ļaudīm – jūdiem. “Septiņdesmit nedēļas ir nolemtas tavai tautai” – jūdu tautai (Dan 9:24). Bībeles pravietojumos viena pravietiskā diena ir pielīdzināta burtiskam pravietiskajam gadam (Ec 4:6, 4Moz 14:34). Kad Daniēla un Atklāsmes grāmatās runa ir par simbolisku salīdzinājumu, parasti ir arī simboliskais laika pravietojums. Viens no apstiprinājumiem, par ko mēs varam būt droši, ka šajā Daniēla pravietojumā ir attiecināms diena/gads princips, ir tas, ka katrs notikums laika joslā sakrīt pilnībā (sk. rītdienas tēmu). Ja mēs attiecinām šo principu, 70 nedēļas iznāk 490 dienas. Tā kā viena pravietiskā diena ir pielīdzināma vienam burtiskam gadam, 490 dienas ir 490 burtiski gadi.

Gabriēls stāsta Daniēlam, ka 490 gadi ir “nocirsti” (burtiskā nozīme ebreju vārdam “hatak”, ko reizēm tulko arī kā “nolemts”). Nocirsti no kā? Ir tikai viens laika pravietojums, ar ko šis varētu būt saistīts: 2300 dienas no Dan 8:14. Šie 490 gadi, kas ir laika pravietojums, ir tiešā veidā saistīti ar Dan 8:14 laika pravietojumu – vienīgo daļu Dan 8. nodaļā, kas ir palikusis neizskaidrota un kas ir arī vienīgais laika pravietojums šajā nodaļā. Tāpēc mēs varam redzēt, ka Gabriēls ar šo pravietojumu nāk Daniēlam palīgā saprast to, ko viņš nesaprata iepriekšējā nodaļā: 2300 dienas.

Mesija “nogalināts”

Gabriēls iesāka šo 490 gadu pravietojumu ar notikumu, kas bija ārkārtīgi svarīgs Daniēlam un jūdiem – ar pavēli atjaunot un uzcelt Jeruzalemi. Lai gan dažādi dekrēti ir izdoti attiecībā uz Jeruzalemi, Ezras 7. nodaļā mēs atklājam, ka dekrēts, kas tika izdots 457. gadā pr. Kr., ļāva jūdiem ne tikai atgriezties dzimtenē, bet arī izveidot savu reliģisko kopienu (sk. Ezras 7:13, 27).

Ir svarīgi atzīmēt, ka Artakserksa dekrēts tika izdots 457. gada pr. Kr. rudenī. No šī dekrēta līdz Mesijam, saskaņā ar Daniēlu, būtu 69 nedēļas jeb 483 gadi. Ja mēs sākam 457. g. pr. Kr. un virzāmies uz priekšu vēstures laika joslā, mēs nonākam pie 27. gada mūsu ērā.

Vārds “Mesija” nozīmē “svaidītais”. 27. gadā Jēzus Kristus, Mesija, tika kristīts (sk. Mt 3:13–17). Daniēls simtiem gadu uz priekšu paredzēja precīzu Kristus kristību gadu, kad Jēzus iesāka Savu trīsarpus gadus ilgo kalpošanu.

Izlasi Rm 5:6–9 un Dan 9:26. Kādas lielas patiesības šeit ir atklātas? _____

“Un pēc tām sešdesmit divām nedēļām tas svaidītais tiks nogalināts, gan ne viņa vainas dēļ.” (Dan 9:26) Mesija tiks “nogalināts” jeb krustā sists. Pants piebilst: “Bet ne savas vainas dēļ.” Citiem vārdiem, Kristus pie Golgātas krusta tika nonāvēts mūsu dēļ, nevis savas vainas dēļ, tāpēc Pāvils varēja rakstīt: “Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki.” (Rm 5:8)

Dan 9:27 mēs lasām, ka nedēļas vidū, pēdējos septiņus gadus, Kristus “atcels kaujamo un ēdamo upuri”. Šīs septiņdesmitās nedēļas vidū, 31. gadā, Kristus apstiprināja ar Savām asinīm mūžīgo derību, nomirstot pie krusta, un upurēšanas sistēma zaudēja jebkādu pravietisko nozīmi.

Šie pravietojumi atklāj, ka Kristus, Mesija, tiks sists krustā un pārtrauks upurēšanas sistēmas pravietisko nozīmi 31. gada pavasarī. Šie pravietojumi ir papildījušies katrā detaļā. Tieši Pashā svētkos, kad augstais priesteris upurēja Pashā jēru, Kristus tika upurēts par mums.

Paturot prātā to, kas rakstīts iepriekš, izlasi Mk 15:38 un Mt 3:15, 16. Kā šie panti palīdz mums saprast Dan 9:24–27 pravietojumu? _____

1844. gads

Pirmie 490 gadi 2300 gadu pravietojumā bija paredzēti īpaši senajai jūdu tautai un gaidāmajam Mesijam. Savukārt šī pravietojuma pēdējā daļa bija saistīta ar Dieva ļaudīm, gan jūdiem, gan pagāniem, kā arī ar svētnīcas šķīstīšanu un visbeidzot ar Kristus otro nākšanu.

Pirmie 490 gadi attiecas uz Mesijas pirmo nākšanu un beidzas 34. gadā. No 2300 gadiem atņemot 490 gadus, paliek 1810 gadi. Šie 1810 gadi attiecas uz Dieva ļaudīm. Ja mēs sākam ar 34. gadu, 1810 gadi beidzas 1844. gadā.

Svētnīcas šķīstīšanas jeb patiesības atjaunošanas un Debesu gala laika tiesas gaismā Dievs Atkl 14:6, 7 visai cilvēcei izsaka Savu pēdējo aicinājumu atsaukties Viņa mīlestībai, pieņemot Viņa žēlastību un dzīvot dievbijīgu, paklausīgu dzīvi.

Izlasi 3Moz 16:16. Kāds bija svētnīcas šķīstīšanas iemesls, un ko tas mums māca par evaņģēliju? _____

Cilvēku grēku, cilvēku netaisnības dēļ svētnīca bija jāšķīstī, un tas varēja notikt tikai ar dzīvnieku asinīm. Tāpat ir ar mums. Mums ir vajadzīgs Glābējs, kura dzīvi simbolizē Salīdzināšanas dienā nokauts dzīvnieks, kas ir vienīgais veids, kā tikt attaisnotam tiesā.

Izlasi 3Moz 23:26–29. Ko Dievs pavēlēja Saviem ļaudīm darīt tiesas dienā, un ko tam vajadzētu nozīmēt mums? _____

Israēliešiem bija “jāpakļauj savas dvēseles”. Šis izteiciens norāda, ka viņiem bija jāzemojas Dieva priekšā un jāpārbauda sava sirds, jāatzīst savi grēki, jānožēlo un jālūdz Dievs šķīstīt viņus, kad augstais priesteris šķīstīja zemes svētnīcu.

Pravietiskās nodaļas – Dan 7–9 un Atkl 14 – īpaši pievēršas tiesas stundas neatliekamajam aicinājumam sagatavoties. Kopš 1844. gada mēs dzīvojam tiesas stundā, un Atklāsmes grāmatas pirmā eņģeļa vēsts pasludina: “Viņa tiesas stunda ir atnākusi.” (Atkl 14:7) Kā mēs “pakļaujam savas dvēseles” mūsu laikā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Lūk, vienkāršs un ātrs veids, kā saprast 70 nedēļu pravietojumu, ko lasām Dan 9:24–27. Vispirms 70 nedēļas (Dan 9:24).

Pēc tam 7 nedēļas un 62 nedēļas jeb 69 nedēļas (Dan 9:25) no 70 nedēļām.

Paliek pēdējā – septiņdesmitā nedēļa (Dan 9:27).

Visbeidzot pēdējā nedēļa tiek sadalīta divās daļās, katrā pa trīsarpus dienām – “nedēļas vidū” (Dan 9:27).

Tas arī ir viss. Septiņdesmit nedēļas, kas sastāv no sešdesmit deviņām nedēļām un vienas nedēļas. Šī viena ir sadalīta uz pusēm. Vienkārši nolieciet sākumā 457. gadu, un ar vienkāršu matemātiku mēs nonākam pie 1844. gada.

Runājot par 2300 dienām, Dan 8. nodaļā nav pateikts, kad iesākas 2300 dienas. “līdz divi tūkstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks šķīstīta” (Dan 8:14, KJV). 2300 dienas – no kura brīža? Kāpēc ne no tās pašas dienas, kad Daniēlam bija atklāsme, “ķēniņa Belsacara trešajā valdīšanas gadā” (Dan 8:1)?

Tas neder. Dan. 8. nodaļas atklāsme neietver Babiloniju. Tā sākas ar notikumiem pēc tam, tas ir, Medo-Persiju, Grieķiju, Romu, līdz pat “laika galam”. Kāpēc lai notikumu, kas ir atklāsmē, – svētnīcas šķīstīšanu, saistītu ar notikumu, kas nav atklāsmē – ar Babiloniju? Atklāsmes kulminācijas sākumpunktam vajadzētu nākt no pašas atklāsmes, kas sākās ar Medo-Persiju un sniedzas līdz pat “galam”. Tie ir daudzi gadi.

Ar kuru gadu pravietojums sākas? Dan 8. nodaļā mums tas nav pateikts. Tas ir pateikts Dan 9. nodaļā.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet ciešo saistību starp evaņģēliju un tiesu, kā tā atklājas šajās divās viena pravietojuma daļās. Kāpēc šī saikne ir tik laba vēsts? Kā tā palīdz mazināt bailes, kas daudziem ir par tiesu?

2. Pakavējieties vairāk pie patiesības, kas atklāta Dan 9:26, ka Mesija tiks “nogalināts, gan ne viņa vainas dēļ”. Par ko šeit ir runāts? Kā labā Viņš tika nogalināts un kāpēc?

3. Izlasi vēlreiz 3Moz 16:16 un 3Moz 23:26–29. Pārrunājiet svētnīcas šķīstīšanas iemeslu (3Moz 16:16) un kā cilvēkiem vajadzētu rīkoties, kad tas notiek (3Moz 23:26–29). Kāda ir saistība starp to, kas šeit notiek, un ko tam vajadzētu nozīmēt mums, kas dzīvojam šodien?

PIELŪGT RADĪTĀJU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 1:9, Jes 40:26, 2kor 5:17, Kol 1:17, Atkl 4:11, Jņ 19:16–30.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Tu Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un spēku, jo Tu esi radījis visas lietas, ar Tavu gribu visas lietas bija un ir radītas.” (Atkl 4:11)

Ir viegli pieņemt visu kā pašu par sevi saprotamu, īpaši tās lietas, ko mēs vienmēr esam pazinuši un piedzīvojuši. Cik viegli, piemēram, maziem bērniem uzskatīt savus vecākus kā pašus par sevi saprotamus; cik viegli mums ir uzskatīt kā pašsaprotamu sauli, debesis, gaisu un zemi zem kājām.

Tomēr vai esat kādreiz apstājušies, lai padomātu, cik lielā mērā mēs pašu eksistenci uzskatām kā pašu par sevi saprotamu? Tas ir, cik bieži mēs apstājamies un uzdodam slaveno filosofisko jautājumu: “Kāpēc kaut kas ir, nevis nekā nav?”

Kāpēc jāsāk ar pašu Visumu un visu majestātisko, diženo un pārsteidzošo tajā? Kādas lielas loģiskas pretrunas rastos, ja šeit nebūtu Visuma un mūsu tajā? Saskaņā ar jaunāko zinātnisko teoriju (tās mēdz mainīties), mūsu Visums savulaik neeksistēja. Citiem vārdiem sakot, mūsu eksistence šeit ir nejauša, un tas ir brīnums, ka mēs vispār esam šeit. Un, neskatoties uz visādiem mītiem par Visumu, kas radies no absolūti nekā vai no kaut kāda matemātiska vienādojuma, mūsu Visums eksistē tikai tāpēc, ka to un visu, kas ir tajā, ir radījis Dievs Radītājs.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. maijā.

Atbalsts grūtā laikā

Pēc Savas debesbraukšanas (Apd 1:9) Jēzus apmeklēja pēdējo dzīvo apustuli Jāni uz Patmos salas, uz kurieni Jāni trimdā bija izsūtījis cietsirdīgais Romas imperators Domiciāns.

Izlasi Atkl 1:9. Sk. arī Mt 13:21, Apd 14:22 un Jņ 16:33. Kāda vēsts šeit atrodama visiem, kas vēlas sekot Jēzum šajā pasaulē? _____

Atšķirts no ģimenes, draugu un kristīgās kopienas atbalsta, Jānis nebija pamests viens grūtībās, ko viņš kā Jēzus sekotājs piedzīvoja. Viņa kalpošana nebija beigusies. Viņa liecība nebija pabeigta. Eņģelim līdzīgs ciemiņš žilbinošā spožumā apmeklēja Jāni uz vientuļās salas un atnesa viņam vēsti tieši no Dieva troņa. Šai Jēzus vēstij vajadzēja atbalsoties laika koridoros cauri gadsimtiem. Tā bija cerības vēsts visām paaudzēm, bet jo īpaši sagatavos Dieva pēdējo dienu ļaudis Jēzus nākšanai. Tā ir nopietna brīdinājuma vēsts, kā arī gala laika iedrošinājuma vēsts, sagatavojoties piedzīvot pēdējo dienu pārbaudījumus (vai arī jebkurus citus pārbaudījumus, ko šobrīd piedzīvojam).

Ja jūs apmeklētu alu, kurā, kā tiek apgalvots, Jāni apciemojis Debesu eņģelis ar atklāsmes pravietisko vīziju, uz plāksnītes pie ieejas jūs nekavējoties pamanītu šos vārdus, kuros apkopota visa Atklāsmes grāmata: “Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.” (Atkl 14:7)

Atklāsmes grāmatas centrālais jautājums ir pielūgsmē. Mēs esam radīti kā būtnes, kas pielūdz. Ikviens no mums kādu vai kaut ko pielūdz. Patiesa pielūgsmē, Radītāja pielūgsmē dara mums iespējamu atklāt dzīves patieso nolūku. Tā dod mums iemeslu dzīvot. Tā dod mums ne tikai kaut ko, par ko mirt, bet – vēl svarīgāk – kaut ko, kā dēļ dzīvot un, ja nepieciešams, izturēt grūtības tā dēļ. Patiešām, sākoties pēdējai krīzei, mēs labāk sapratīsim vārdus, ka “caur daudz bēdām mums jāieiet Dieva valstībā” (Apd 14:22).

Ja uzticīgi Dieva kalpi, tādi kā Jānis, piedzīvo ciešanas un pārbaudījumus, kas mums liek domāt, ka mēs nepiedzīvosim grūtības? (Sk. 1Pēt 4:12–15.) _____

Pielūdziet Radītāju

Izlasi Atkl 14:7. Kā noslēdzas pirmā eņģeļa vēsts? Kādu pēdējo aicinājumu izsaka šī tiesas stunda? (Sk. arī Jes 40:26, Jņ 1:1–3 un Rm 1:20.) _____

Atkl 14:7 noslēdzas ar skaidru aicinājumu pielūgt Radītāju. Šis aicinājums ir īpaši svarīgs tagad, kad lielākā daļa zinātniskās un pat kristīgās pasaules ir pieņēmusi evolūcijas mācību, kas iešauj pašā Bībeles un kristietības sirdī. Ja evolūcija būtu patiesība, mūsu ticība būtu meli. Tieši tik galēji ir šie jautājumi.

Atklāsmes grāmatas noslēdzošais aicinājums sakņojas Bībeles pirmajā grāmatā – Pirmajā Mozus grāmatā. Mēs nekad kārtīgi nesapratīsim pielūgsmes jautājumu šajā kosmiskajā cīņā, kamēr nesapratīsim radīšanas nozīmi. “Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi.” (1Moz 1:1) Šis pants ir visas Bībeles pamats. “Iesākumā Dievs radīja.” Ebreju vārds “radīt” šajos pantos ir “bara”. Tas ir darbības vārds, kas izmantots tikai un vienīgi attiecībā uz pašu Dievu.

Lai kaut mazliet saprastu, cik neierobežota ir Dieva vara, padomāsim kaut vai par vienu Viņa radīto objektu – sauli. Saule ražo vairāk enerģijas vienā sekundē, nekā cilvēce ir saražojusi naftas produktus, gāzi, ogles vai uguni kopš laika iesākuma.

Saules diametrs ir aptuveni 865 000 jūdžu, un tā varētu noturēt vienu miljonu planētu Zemes lielumā. Bet mūsu saule ir tikai viena no vismaz 100 miljardiem zvaigžņu mūsu Piena ceļa galaktikā. Viena zvaigzne, ko sauc par Pistoles zvaigzni, izdala desmit miljonus reižu vairāk enerģijas nekā mūsu saule. Viens miljons zvaigžņu saules lielumā var viegli ietilpt Pistoles zvaigznes lodē. Kā lai mēs vispār sākam izprast radīšanu?

Radīšana atklāj Dieva vareno spēku un neierobežoto varu. Viņa radošais spēks ir ne tikai izsaucis esamībā Debesis un zemi, bet arī darbojies Viņa ļaužu labā gadsimtiem ilgi. Viņš ir Dievs, kas iesāka šo pasauli, Viņš ir vienmēr klātesošs šajā pasaulē un nekad nepametīs Savus ļaudis.

Kā radīšanas varenums tikai pastiprina Dieva mīlestības realitāti, parādot, ka, neskatoties uz to, cik mēs esam mazi pretstatā radīšanai, Kristus tomēr mūsu dēļ gāja nāvē? _____

Dievs, kas ir tuvu

Dievs Radītājs, kas izsaucis esamībā sauli, mēnesi un zvaigznes, kura brīnišķīgais spēks ir radījis šo planētu un piepildījis to ar visu dzīvo, ir arī Dievs, kas ieinteresēts katrā no mums. Viņš ir Dievs, kas atbrīvojis Savus ļaudis no Ēģiptes verdzības, vadījis viņus tuksneša ceļojumos, licis mannai līt no debesīm, licis sabrukt Jērikas sienām un sakāvis Israēla ienaidniekus. Tas pats Dievs, kas reiz atbrīvojis Savu bezgalīgo spēku, lai radītu Visumu, atbrīvo šo bezgalīgo spēku, lai sakautu ļaunā varu, kas cīnās par mūsu dvēselēm.

Izlasi 2kor 5:17, Ps 139:15–18, Apd 17:27 un Kol 1:17. Ko šie panti mums māca par Dieva tuvumu? _____

Teologi runā par Dieva transcendenci. Tas nozīmē, ka Dievs pastāv pāri un virs visas radības. Bet viņi arī runā par Dieva imanenci. Tā ir doma, ka Dievs kaut kādā veidā eksistē mūsu pasaulē un, kā rāda Bībeles vēsture, ir tajā iesaistīts sarežģītā un ciešā veidā. Lai gan Kungs mājā “augstās un svētās vietās”, Viņš ir arī “pie tiem, kam sagrauzts un pazemīgs gars” (Jes 57:15). Kā Jēzus pats teica, runājot par Saviem uzticīgajiem sekotājiem: “Es viņos un Tu Manī, ka viņi ir pilnīgi viens, lai pasaule atzīst, ka Tu esi Mani sūtījis un viņus esi milējis tāpat, kā Tu Mani esi milējis.” (Jņ 17:23) Tuvāk un intīmāk par šo nevar būt.

Lieliskā ziņa par mūsu Dievu ir tāda, ka Viņa varenums un spēks ir tik liels, ka sniežas pāri visam kosmosam līdz pat mūsu dzīvēm. Viņš apsola mūs pārveidot, veidot, transformēt pēc Savas līdzības. Padomā, ko tas nozīmē. Dievs, kas ir radījis un kas uztur miljardiem galaktiku, ir tas pats Dievs, kurā mēs ne tikai “dzīvojam, kustamies un esam” (Apd 17:28), bet arī kurš strādā mūsu sirdīs, lai dotu mums jaunas sirdis, šķīstītu mūs no grēka un darītu mūs par jauniem radījumiem Kristū. Cik ļoti mierinoši ir aptvert, ka mūsu Dievs, kam piemīt tāds spēks, mīl mūs un rūpējas par mums.

Kā mēs varam mācīties gūt cerību un mierinājumu no izpratnes par Dieva tuvumu? Vai varbūt tas tevi biedē, jo Dievs zina tavus tumšākos noslēpumus? Kā evaņģēlijam vajadzētu dot tev mieru šajā kontekstā? _____

Evaņģēlijs, tiesa, radīšana

Izlasi pirmā eņģeļa vēsti. Mūžīgais evaņģēlijs. Tiesas stunda. Radītāja pielūgsmē. Aplūko, cik cieši saistītas ir šīs domas. Kad mēs stāvam sava Radītāja priekšā tiesā, tas ir vienīgais evaņģēlijs, kas dod mums vispār kādu cerību. “Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas.” (Rm 8:1) Nekādas pazudināšanas tagad un pavisam noteikti arī tiesā.

Dieva kā Radītāja vēsts ir tik svarīga mūsu laika vēstī, īpaši, kad evolūcija, kaut arī tērpusies “kristīgā” apģērbā, draud iznīcināt visu kristīgās ticības pamatu.

Tomēr evolūcijas ideju uzbrukuma vidū Dievs ir izsaucis esamībā draudzi, kuras jau pats nosaukums satur liecību pret evolūcijas ideju – cilvēkus, kam ir jāpasludina Dieva kā mūsu Radītāja un Glābēja fundamentālā patiesība.

Izlasi Ef3:9, Kol 1:13–17, Atkl 4:11 un Rm 5:17–19. Ko šie panti māca par Jēzu kā Radītāju un Glābēju? _____

Ievēro, cik cieša ir saistība starp Jēzu kā Radītāju un Jēzu kā Glābēju. Brīdī, kad Viņa kā Radītāja loma ir noniecināta, ko evolūcijas mācība neizbēgami panāk, Viņa kā mūsu Glābēja loma arī kļūst apšaubāma. Jēzus nāk, lai izglābtu mūs no grēka, no nāves, no ciešanām un vardarbības – bet grēks, nāve, ciešanas un vardarbība būtu pats radīšanas instruments? Vai Dievs mūs atpestī no paša procesa, ko Viņš izmantoja iesākumā? Tie ir bīstami meli.

Vēl ļaunāku padara tas, ka evolūcija izsmej pašu ideju par Jēzus nāvi pie krusta. Kāpēc? Pāvils (sk. Rm 5:17–19) nesaraujami saista grēka ienākšanu, ko iesāka Ādams, ar Jēzus nāvi. Tāpēc ir tieša saikne starp Ādamu un Jēzu. Evolūcijas modeli bezgrēcīgs Ādams nebūtu varējis iesākt nāvi, jo nāve – miljoniem nāves gadu – tiek pieņemti kā spēki, kas bija nepieciešami, lai radītu Ādamu.

Tāpēc jau no paša sākuma evolūcija iznīcina Bībeles pamatu – krustu. Turpretī Septītās dienas adventisti, aicinot pasauli pielūgt Radītāju, ir dzīva liecība pret šiem maldiem.

Radītājs pie krusta

Lai arī cik ļoti mēs apbrīnojam un pielūdzam Kungu kā savu Radītāju, ir kaut kas vēl vairāk. Kā jau mēs redzējām (bet to ir vērts aplūkot vēlreiz), pastāv doma, ka mūsu Radītājs ir arī mūsu Pestītājs. Dievs, kas mūs radījis, ir tas pats Dievs, kas mūs ir izglābis. Dievs, kurš teica: “Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības,” (1Moz 1:26) ir tas pats, kurš pie krusta izsaucās: “Ēli, Ēli, lamā zabahtani?” Tas ir: “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?” (Mt 27:46) Lūk, iemesls būties Dievu, pat vēl vairāk – dot Viņam godu un arī pielūgt Viņu!

Kā mēs kā krituši cilvēki varam pienācīgi atsaukties tik brīnišķīgai patiesībai? Ko mēs varētu darīt, atsaucoties tai? Pirmā eņģeļa vēstī mums ir pateikts, ko darīt: “Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.” (Atkl 14:7)

Izlasi Jņ 19:16–30, Jāņa stāstu par Jēzu pie krusta. To lasot, pārdomājiet Bībeles pantus, ko mēs lasījām par Jēzu kā Radītāju, kurā “radītas visas lietas debesis un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu” (Kol 1:16). Kā mums atsaukties šai brīnišķīgajai Dieva mīlestības izpaušmei?

Pirmā eņģeļa vēsts pielūgt Radītāju nāca pēc krusta notikumiem, pēc tam, kad vērojošajam Visumam un Kristus sekotājiem bija kļuvis zināms, ka Tas, kurš “radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus”, ir tas pats, kurš, kaut arī bija Dievs, pieņēma “kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei” (Fil 2:7, 8).

Cik pārsteidzošs skats tas bija tiem, kas pazina Jēzu, pirms Viņš nāca uz šo planētu kā cilvēks. Nav brīnums, ka arī Debesu būtnes Viņu pielūdz. Ko gan mēs, kas atpirkti ar Viņa asinīm, varētu citu darīt, ja ne pielūgt savu Radītāju un Glābēju?

Kāpēc krusta gaismā doma par to, ka kritušie cilvēki spēj kaut ko pievienot tam, ko Kristus izdarīja pie krusta, ir tik ķecerīga? Kuri mūsu darbi varētu pievienot kaut ko tam, ko Radītājs jau ir izdarījis mūsu labā?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Dieva pielūgsme Svētajos Rakstos ir centrā un vienmēr bijusi strīdus jautājums. Visā Vecajā Derībā pravieši aizrādīja Dieva tautai par citu dievu pielūgšanu un par Kunga pielūgšanu, izmantojot pagānu pielūgsmes elementus. Konflikts starp Dieva pielūgsmi un citu dievu pielūgšanu ir kosmiskā konflikta pašā centrā un pastāv kopš Dieva likuma pārkāpšanas.

Pielūgsme attiecas uz pašu fundamentālāko cilvēka eksistences aspektu – ko cilvēkiem kā dzīviem radījumiem vajadzētu darīt, nonākot Radītāja klātbūtnē. [...] Tikai tie, kas ir dzīvi, var pielūgt Kungu. Mirušie nevar Viņu slavēt un pielūgt. [...] Tas, kurš mūs radīja, aicina cilvēkus nodot savas dzīves pielūgsmei, lai saņemtu tās atpakaļ no Viņa bagātinātas, lai tiktu izmantotas citu labumam. Pielūgsme ir par mūsu eksistences būtību un nolūku un par vajadzību pēc kaut kā, kas ir ārpus mums pašiem, kas atbrīvo mūs no savtības. Nepielūgt Dievu nozīmē zaudēt eksistences jēgu. Tas nozīmē eksistēt dezorientētā stāvoklī un tāpēc būt mirstošam un virzīties uz pilnīgu izmiršanu, jo esam atvienoti no dzīvības avota.” (Ángel Manuel Rodríguez “The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages”, 42. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējieties vairāk pie domas, kāpēc kritušā pasaulē būt Dieva radītam nav pietiekami? Kāpēc mums ir nepieciešams arī glābšanas apsoliņums?

2. Padomājiet par kādu pieredzi, kad savā dzīvē neapšaubāmi piedzīvojāt Dievu darbojamies, tas ir, Dievs jums personīgi parādīja Savu mīlestību. Un tad pakavējieties pie fakta, ka Viņš ir Dievs, kas radīja visu kosmosu! Un šis Dievs mīl tevi pietiekami, lai parūpētos par tavu dzīvi. Kāpēc šai realitātei vajadzētu būt ne tikai mierinošai, bet arī darīt mūs pazemīgus?

3. Ja evolūcija būtu patiesība, padomā, ka mēs tiktu aicināti pielūgt tādu Radītāju, kas izmanto miljardiem nāves, vardarbības, iznīcības, ciešanu un masu iznīcināšanas gadus, lai mūs radītu (lai gan Pirmajā Mozus grāmatā mums ir dots pavisam cits stāsts par to, kā mēs esam radīti). Un vai šādā gadījumā no mums sagaida Viņa pielūgšanu? Kāpēc Viņu pielūgt? Par tūkstošiem gadus ilgu melošanu mums attiecībā uz to, kā mēs esam radušies?

SABATS UN GALS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk 2:8–13; 5Moz 5:12–15; Ps 33:6, 9; Atkl 14; 2Pēt 3:13; Atkl 21:1.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Un rādīt, kā ir piepildījies lielais noslēpums, kas no laiku laikiem bija apslēpts visu lietu radītājā Dievā, kas ir radījis visas lietas caur Jēzu Kristu.” (Ef 3:9)

Cilvēka cieņas būtība ir viņa radīšana. Fakts, ka Dievs mūs ir radījis unikālā veidā, piešķir vērtību katram cilvēkam. Nedzimušajam mātes miesās, neelastīgam pusaudzim, jaunietim ar Dauna sindromu un vecmāmiņai ar Alcheimera slimību – visiem ir milzīga vērtība Dieva acīs. Dievs ir viņu Tēvs. Tie ir Viņa dēli un meitas. “Dievs, kas radījis pasauli un visu, kas tanī, būdams debess un zemes Kungs, nemājo rokām celtos tempļos.” (Apd 17:24–26)

Mums ir kopīgs mantojums. Mēs visi piederam vienai ģimenei. Mēs esam brāļi un māsas, ko plānojis, izveidojis un radījis pats Dievs. Radīšana iedod patiesu pašvērtības izjūtu. Kad savienojas gēni un hromosomas, lai izveidotu unikālu bioloģisku tavas personības struktūru, Dievs aizmet prom paraugu. Nav neviena visā Visumā, kas būtu tāds pats kā tu. Tu esi unikāls, vienīgais tāds radījums, būtne, kurai ir tik neizsakāma vērtība, ka Dievs, kurš radīja kosmosu, pieņēma mūsu miesu un piedāvāja Sevi kā upuri par tevi un taviem grēkiem!

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. maijā.

Tiesa, radīšana un atbildība

Ja mēs būtu tikai pēc nejaušības principa kopā saliktas šūnas, nejaušības produkts un nekas vairāk kā tikai attīstītāks Āfrikas pērtiķis, tad dzīvei būtu maza nozīme. Ja mēs esam tikai viens no astoņiem miljardiem cilvēku, kas savā starpā cīnās par dzīves telpu uz planētas, ko sauc par Zemi, dzīve zaudē jēgu, tad tā ir tikai izdzīvošana. Turpretī Bībeles radīšanas stāsts iedod dzīvei jēgu un morālu pamatu. Mūs ir radījis Dievs, un mēs esam Viņa priekšā atbildīgi par savu rīcību. Tas, kurš radīja mūs, prasa no mums atbildību. Viņš ir radījis absolūto, kaut arī tas ir pasaulē, kurā valda “morāls relativisms”.

Izlasi Atkl 14:7, Rm 14:10 un Jēk 2:8–13. Ko tiesa saka par atbildībām un pienākumiem? Kā savā starpā ir saistīta tiesa, Dieva baušļi un pielūgsmes? _____

Triju eņģeļu vēsts no Atkl 14. nodaļas paziņo, ka “tiesas stunda ir atnākusi” (Atkl 14:7). Tā kā Dievs mūs ir radījis ar spēju pieņemt morālus lēmumus, mēs esam atbildīgi par tiem. Ja mēs būtu tikai nejaušs šūnu sakopojums, tikai savas iedzimtības un vides produkts, mūsu rīcību lielā mērā noteiktu spēki, kurus mēs nekontrolējam.

Bet tiesa ietver morālu atbildību. Šajā zemes vēstures krīzes stundā, tiesas stundā, Dievs aicina mūs pieņemt lēmumus mūžības gaismā. Pirmā eņģeļa nopietnais aicinājums “pielūgt To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus” (Atkl 14:7) atzīst, ka visas pielūgsmes pamatā ir fakts, ka mūs ir radījis Dievs.

Vienlaikus mūsu uzticība septītās dienas sabbatam parāda mūsu ticību, ka Jēzus ir cienīgs saņemt pielūgsmi kā mūsu Radītājs. Tā atklāj, ka mēs pieņemam Viņa desmit baušļu likumu kā dievišķi iedvesmotus principus, lai dzīvotu vispiepildītāko dzīvi. Tā kā likums ir Dieva valdības pamats un Viņa rakstura atklāsme, tas kļūst par standartu tiesā. Ar savu uzticību sabata bauslim mēs parādam, ka apņemas dzīvot paklausīgu dzīvi.

Kā izpratne par radīšanu ietekmē mūsu uzvedību? Kāda saistība mūsu iedzimtībai un videi ir ar izvēlēm, ko mēs izdarām ik dienas? Kā mēs varam Dieva žēlastībā pārvarēt rakstura trūkumus, ko mēs paši neesam izvēlējušies? _____

Sabats un radīšana

Dievs mums deva sabatu tāpēc, ka mūsu pasaulei ļoti vajadzīga pārliecinoša vēsts par radīšanu. Mēs esam pētījuši šo vēsti, kas atrodama Atkl 14:6, 7.

Sātans ir pielicis visas pūles, lai izkropļotu radīšanas vēsti, jo viņš ienīst Jēzu un negrib, ka Viņš saņem pielūgsmi, kas Viņam pienākas kā mūsu Radītājam un Glābējam. Sabats ir centrā lielajai cīņai par to, vai Kristus ir cienīgs saņemt pielūgsmi kā mūsu Radītājs. Dieva pēdējo dienu vēsts aicina visu cilvēci atpakaļ pie Kristus kā debesu un zemes Radītāja pielūgsmes. Visas pielūgsmes pamatā ir fakts, ka Viņš mūs ir radījis.

Izlasi 1Moz 2:1–3, 2Moz 20:8–11 un 5Moz 5:12–15, domājot par Atkl 14:6, 7. Kā mēs sabata bauslī varam ieraudzīt saistību starp radīšanu un glābšanu? _____

Sabats ir mūžīgs simbols mūsu dusai Viņā. Tā ir īpaša zīme, kas liecina par uzticību Radītājam (Ec 20:12, 20). Tā ir nevis patvaļīga likuma prasība, bet gan atklāj patiesu atpūtu no ceņšanās iegūt taisnību ar darbiem, jo taisnību mēs varam atrast Viņā. Sabats runā par Dievu, kas mūsu labā ir izdarījis to, ko mēs paši nekad nevarētu sasniegt.

Svētie Raksti aicina mūs katru sabatu dusēt Viņa mīlestībā un rūpēs. Sabats ir dusas, nevis darbu simbols; žēlastība, nevis burta kalpība; garantija, nevis nosodījums; atkarība no Viņa, nevis pašiem no sevis. Katru sabatu mēs priecājamies Viņa labestībā un slavējam Viņu par glābšanu, ko var atrast tikai Kristū.

Sabats ir arī mūžīga saikne starp Ēdenes pilnību pagātnē un jauno debesu un jaunās zemes godību nākotnē (Jes 65:17, Atkl 21:1).

Sabats aicina mūs atpakaļ pie savām saknēm. Tā ir saikne ar mūsu izcelsmes ģimeni. Sabats ir nepārtraukti ievērots kopš laika iesākuma. Tā ir nesaraujama saikne ar mūsu radīšanu. Tas notur mūsu uzmanību pie godības pilnās patiesības, ka mēs esam Dieva bērni. Tas aicina mūs būt ļoti personīgās, tuvās attiecībās ar Viņu.

Kā Atkl 14:6, 7 norāda uz sabata bausli, un kāpēc gala laika vēsti tas ir svarīgi?
(Sk. 2Moz 20:8–11.) _____

Ne tik smalka krāpšana

Mēģinot iznīcināt mūsu radīšanas unikalitāti, velns ir izmantojis ne tik smalku viltojumu. Viltojums, ko ir pieņēmuši pat daži no mūsu vidus, ir šāds: Dievs ir mūsu radīšanas pamatā, bet Viņam bija vajadzīgi daudzi gadsimti, lai izsauktu esamībā dzīvību, un evolūcija bija process, ko Viņš izmantoja. Šī pieeja cenšas saskaņot “zinātniskos datus” ar radīšanas ziņojumu. Tā pieņem, ka radīšanas dienas bija gari, nekonkrēti laika periodi un ka dzīvība virs zemes ir miljardiem gadus sena.

Izlasī Ps 33:6, 9 un Ebr 11:3. Ko šie skaidrie Bībeles panti stāsta mums par to, kā Dievs radīja pasauli? _____

Bībeles ziņojums ir skaidrs. Dievs “runāja, un tā notika, Viņš pavēlēja, un viss radās” (Ps 33:9). “Jo ticībā mēs noprotam, ka pasaule ir radīta Dieva Vārda spēkā, ka no neredzamā cēlies redzamais” (Ebr 11:3). Pirmās Mozus grāmatas pirmā nodaļa apstiprina, ka Dievs radīja pasauli sešās burtiskās dienās un atpūtās septītajā. 1Moz 1. un 2. nodaļas uzbūve nepieļauj neko citu. Pat zinātnieki, kas netic radīšanai burtiskās sešās dienās, atzīst, ka autors rakstījis par radīšanu sešās dienās.

Ebreju vārds “diena” 1Moz 1. nodaļā ir “jom”. Visā Bībelē katru reizi, kad lietvārdam “jom” pievienots skaitļa vārds (trešā diena, pirmā diena utt.), tas ierobežo laika periodu uz 24 stundām. Nav neviena gadījuma Bībelē, kur lietvārda “jom” modificēšana ar skaitļa vārdu norādītu uz nekonkrētu laika periodu. Bez izņēmumiem tas vienmēr ir 24 stundu periods.

Ja Dievs nav radījis pasauli sešās burtiskās dienās, kāda tad nozīme būtu septītās dienas sabatam? Kāpēc Dievs to būtu pavēlējis ievērot? Nebūtu absolūti nekādas jēgas atstāt sabatu kā mūžīgu piemiņu sešu dienu radīšanas nedēļai, ja sešu dienu radīšanas nedēļas vispār nebūtu. Pieņemot uzskatu par gariem radīšanas laikmetiem nozīmē izaicināt pašu vajadzību pēc septītās dienas sabata. Tas arī rada nopietnus jautājumus par Svēto Rakstu viengabalainību.

Uzbrūkot sabatam, sātans izaicina Dieva autoritātes pašu būtību, un kas gan varētu būt vēl efektīvāks, lai iznīcinātu sešu dienu radīšanas piemiņu, ja ne sešu dienu radīšanas realitātes noliegšana? Nav brīnums, ka tik daudz cilvēku, ieskaitot kristiešus, ignorē septītās dienas sabatu. Kāda platforma pēdējai krāpšanai!

Radīšana, sabats un gala laiks

Lielā cīņā, kas sākās Debesīs pirms tūkstošiem gadu, bija par Dieva autoritāti. Mūsdienās izaicinājums ir palicis tas pats.

Izlasi Atkl 14:7, 9 un 12. Apkopo šos pantus, pabeidzot iesāktos teikumus.

Atkl 14:7 ir aicinājums ... _____

Atkl 14:9 ir svinīgs aicinājums ne... _____

Atkl 14:12 apraksta cilvēkus, kas ... _____

Šie panti skaidri pasaka, ka galvenais jautājums pēdējo dienu konfliktā starp labo un ļauno, starp Kristu un sātanu, ir pielūgsmē. Vai mēs pielūdzam Radītāju vai zvēru? Tā kā radīšana veido pamatu visai mūsu ticībai (galu galā, vai kaut kam no tā, kam mēs ticam, būtu kāda jēga, ja mēs neticētu Dievam kā mūsu Radītājam?), septītās dienas sabats, kas iekļauts pašā radīšanas ziņojumā (1Moz 2:1–3), ir kā mūžīgs un nemainīgs radīšanas apstiprinājums. Tas ir fundamentālas mācības pamatsimbols. Vienīgais, kas ir vēl svarīgāks par to, ir pats Dievs.

Tāpēc uzurpēt septītās dienas sabatu nozīmē uzurpēt Kunga autoritāti pašā augstākajā līmenī – nostumt malā Viņu kā Radītāju. Tas nozīmē iznīcināt visu pašā kodolā. Tas patiešām nozīmē censties ieņemt pašā Dieva vietu (2Tes 2:4).

Protams, īstais izšķirošais jautājums pēdējās dienās ir mūsu mīlestība un uzticība Jēzum. Bet, saskaņā ar Biblii, šī mīlestība tiek izpausta paklausībā baušļiem (1Jņ 5:3, Atkl 14:12). Sabats ir vienīgais no baušļiem, kas to atklāj, jo tas vienīgais norāda uz Dievu kā Radītāju (2Moz 20:8–11). Nav brīnums, ka tas būs ārējais simbols, lai pēdējā šķirošanā atšķirtu tos, kas pielūdz Kungu, no tiem, kas pielūdz zvēru (Atkl 14:11, 12). Pārdomājot, cik fundamentāls sabats ir visos pārējos jautājumos, ir grūti iedomāties, ka pēdējais strīdus jautājums Radītāja pielūgsmē varētu būt kaut kas cits.

Daudzi cilvēki apgalvo, ka nav svarīgi, kuru dienu cilvēks ievēro kā sabatu, ja vien kāda diena tiek ievērota. Kā mēs varam ar Biblii atspēkot šo argumentu? _____

Sabats un mūžīgā atdusa

Sabats ir patvēruma vieta nogurušajā pasaulē. Katru nedēļu mēs atstājam pasaules rūpes un ieejam Dieva sanāksmju centrā – sabbatā. Slavenais jūdu autors Ābrahāms Hešels (Abraham Heschel) sauc sabatu par “pili laikā”. Katru septīto dienu Dieva Debesu pils nolaižas no Debesīm uz zemi un Kungs aicina mūs Viņa klātbūtnes godībā, lai 24 stundas pavadītu ciešā sadraudzībā ar Viņu.

Savā grāmatā par sabata skaistumu un svinīgumu Hešels raksta: “Sabats ir paradīzes metafora un Dieva klātbūtnes liecība. Savās lūgšanās mēs gaidām Mesijas laikmetu, kas būs sabats, un katrs sabats sagatavo mūs šai pieredzei: ja mēs neiemācāmies, kā baudīt sabata garšu, [...] mēs nebūsim spējīgi baudīt mūžības garšu gaidāmajā pasaulē.”

Radot pasauli, Jēzus izveidoja mums īpašu mājvietu. Tur mēs varam rast patvērumu. Tur mēs varam būt drošībā. Viņa darbs ir pilnīgs. Tas ir pabeigts. Ja mēs atpūšamies sabbatā, mēs dusam Viņa mīlošajās rūpēs. Mēs dusam, gaidot savu mūžīgo atdusu jaunajās debesīs un uz jaunās zemes, kas drīz nāks.

Izlasi Jes 65:17, Jes 66:22, 2Pēt 3:13 un Atkl 21:1. Kā sabata ievērošana norāda mums uz mūžību?

Tas pats Dievs, kas radīja zemi pirmo reizi, radīs to atkal, un sabats paliek mūžīgs Viņa kā Radītāja simbols (sk. Jes 66:23). Patiesībā ebreji sabatu uzskatīja par simbolu, “priekšgaršu” tam, ko ebreju valodā dēvēja par “olama haba” – pasauli, kas nāks.

Vēsts, ko nes trīs lidojoši eņģeļi un kas aicina mūs pielūgt Radītāju, ir Debesu atbilde uz daudzus 21. gadsimta cilvēku bezcerīgo izmisumu. Tā norāda mums uz Radītāju – uz to, kas visu izveidoja, un uz mūsu Pestītāju, kas pēc tiesas izpildes, kad būs iznīcināts grēks, darīs visu jaunu. “Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: ‘Redzi, visu Es daru jaunu.’ Tad Viņš teica: ‘Raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesi.’” (Atkl 21:5)

Kā tu vari padarīt sabatu par Debesu “priekšgaršu” savā un savas ģimenes dzīvē? ___

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Iemesls pielūgt Dievu ir tas, ka Viņš ir Radītājs. Debesu liturģijā debešķīgās būtnes izsaka šo domu ļoti kodolīgā veidā: ‘Jo Tu esi radījis visas lietas.’ (Atkl 4:11) Dieva kā Radītāja lomai uz zemes jātiek uzsvērtai, cik daudz vien iespējams, – tā saka eņģelis. ‘Pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.’ (Atkl 14:7) Ir pareizi norādīts, ka ceturtnā baušļa vārdus eņģelis izmanto, lai pamatotu aicinājumu pielūgt Dievu (2Moz 20:11). [..]

Dekalogā sabata bauslis ir kā zīmogs, kas (1) norāda, kas ir Dievs: Radītājs, (2) apstiprina teritoriju, pār ko Viņš valda: visu, ko Viņš ir radījis, un (3) atklāj Viņa tiesības valdīt: jo Viņš ir visu radījis. Lai pūķis gūtu panākumus, viņam kaut kādā veidā šī piemiņa ir jānostumj malā.” (Ángel Manuel Rodríguez “The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages”, 40, 41. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā sabata vēsts atbild uz lielajiem dzīves jautājumiem, tādiem kā – no kurienes es nāku, kāpēc es esmu šeit un kāds ir mans mūžīgais liktenis?

2. Pakavējies pie radīšanas brīnuma. Pakavējies pie brīnuma, ka tu eksistē šajā milzīgajā universā. Ko faktam, ka augstākā šīs radīšanas piemiņa, sabats, nāk pie mums (pretstatā tam, ka mēs ejam pie tā) katru nedēļu bez izņēmuma, māca mums par to, cik svarīga ir mācība par radīšanu?

3. Kā pielūgsmes jautājums atklāts Dan 3. un Dan 6. nodaļas inspirētajos ziņojumos? Kas šajos ziņojumos ir atklāts tāds, kas palīdz mums sagatavoties un paredzēt, kādus izaicinājumus Dieva uzticīgie ļaudis piedzīvos krīzes laikā saistībā ar “zvēra zīmi”?

4. Kā mēs varam parādīt cilvēkiem, kas tic miljoniem, pat miljardiem gadus ilgai evolūcijai kā šīs pasaules radīšanas veidam, cik neļūdzīgi būtu saglabāt septītās dienas sabatu kā piemiņu šai radīšanai?

PILSĒTA, KO SAUC PAR “SAJUKUMU”

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 17:1, 2, 15; Atkl 18:1–4; Atkl 17:4–6; Mt 16:18; Jer 50:33–38; Ps 115:4–8.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Tie karos ar Jēru, bet Jērs tos uzvarēs, jo Viņš ir kungu Kungs un ķēniņu Ķēniņš, un Viņa aicinātie, izredzētie un uzticīgie, kas ir līdz ar Viņu.” (Atkl 17:14)

Lielās cīņas tēma Atklāsmes grāmatā ir apkopota un izteikta ar divu sieviešu simbolismu: viena ir tērpta saulē (Atkl 12. nod.) un otra ir tērpta purpurā (Atkl 17. nod.). Saulē jeb Kristus žilbinošajā godībā tērptās sievietes pārsteidzošais simbols ir atrodams Atkl 12. nod. Viņa nav samaitāta ar viltus mācībām. Šķīsta sieviete visā Bībelē simbolizē Jēzus līgavu jeb patieso draudzi. Jer 6:2 pravietis saka: “Es esmu pielīdzinājis Ciānas meitu burvīgai un smalkai sievietei.” (NKJV) Lai aprakstītu Dieva ļaudis, pravietis izmanto izteicienu “Ciānas meita” jeb uzticīgā sieviete (sk. arī Ef 5:25–32 un Hoz 2:20).

Savukārt atkrišanu Bībele pielīdzina netiklībai un laulības pārkāpšanai (Jēk 4:4). Runājot par Israēla sacelšanos un neuzticību, Ecēhiēls žēlojas: “Tu, netiklā sieva, kura sava vīra vietā pieņēmi svešus.” (Ec 16:32)

Šīs nedēļas tēmā mēs iepazīsim abas Atklāsmes grāmatas sievietes un iedziļināsimies vairāk konfliktā starp patiesību un maldiem.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. maijā.

Divas pretējas sistēmas

Izlasi Atkl 12:17 un Atkl 17:14. Kā ir aprakstīta Dieva draudze, un kāda ir sātana reakcija uz to? _____

Visos gadsimtos Dievam vienmēr ir bijuši ļaudis, kas ir bijuši Viņam uzticīgi. Atkl 12:17 (NKJV) apraksta viņu uzticību ar vārdiem “ievēro Dieva baušļus”, un citur viņi ir aprakstīti kā “aicinātie, izraudzītie un uzticīgie” (Atkl 17:14, NKJV).

Izlasi Atkl 14:8 un Atkl 17:1, 2. Kādu svinīgu paziņojumu izsaka eņģelis, un ko dara Bābele, lai apstiprinātu šo paziņojumu? _____

Jānis sarakstīja Atklāsmes grāmatu 1. gadsimta beigās. Šajā laikā senā Bābeles pilsēta bija putekļu kaudze. Kad Jānis pierakstīja vēstis Atklāsmes grāmatā, burtiska Bābeles pilsēta bija jau iznīcināta vairākus gadsimtus.

Atklāsmes grāmatā senā Bābeles pilsēta ir izmantota kā simbols gala laika Bābelei. Atklāsmes grāmatas pravietojumos Bābele simbolizē viltus reliģijas sistēmas, kuru raksturojums būs līdzīgs Vecās Derības Bābelei. Principi, kas vadīja seno Bābeli, būs modernās, garīgās Bābeles uzbūves pamatā.

Atkl 17:1–6 sievietē, tērpta purpurā un sarkanā audumā, pārvietojas laikā. Šī sieviete jāņ uz sarkanas krāsas zvēra. Bībele nosauc viņu par netikli. Viņa ir atstājusi savu patieso mīļāko, Jēzu Kristu. Apustulis Jānis šeit grafiski attēlo atkritušo reliģiju sistēmu, kurai ir spēcīga ietekme pasaulē. Pievērsiet uzmanību vārdiem: šī vara bija tāda, ar ko “pasauls ķēniņi dzīvojuši .. netiklībā, un zemes iedzīvotāji apreibinājušies ar viņas netiklības vīnu” (Atkl 17:2). Apreibinājušies? Bībelē tas vienmēr lietots negatīvā nozīmē. Dzīvojuši netiklībā? Tas simbolizē viltus mācības, viltus doktrīnas un praksi.

Šī vara ir negatīvi ietekmējusi gan vadītājus, gan vienkāršo tautu. Kas ir mūsu vienīgā aizsardzība? (Izlasi Ef 6:10–18.) _____

Dusmu vīns

Izlasi Atkl 17:1, 2, 15 un Atkl 18:1–4. Cik spēcīga ir Bābeles ietekme? _____

Kritušajai baznīcas sistēmai ir starptautiski apmēri, ar savām krāpšanām ietekmējot ļaužu masas visā pasaulē. Sātans ir nikns, ka evaņģēlijs tiks sludināts “katrai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm” un šis “valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē”, tāpēc viņš izmanto visas iespējamās krāpšanas, lai sagūstītu “zemes iedzīvotāju” prātus (Atkl 14:6, Mt 24:14, Atkl 17:2).

Atkl 17:2 turpina izskaidrot lielās Bābeles noslēpumu, paziņojot, ka viņa ir “dzīvojuši netiklībā” ar zemes ķēniņiem. Kas ir netiklība? Tā ir nelikumīga savienība. Kritušajā baznīcas sistēmā tā ir apvienošanās ar valsti. Īstajā draudzes sistēmā draudze ir savienota ar Jēzu Kristu. Kritusī baznīca meklē zemes politisko vadītāju varu un autoritāti. Tā savienojas ar valsti, lai piešķirtu spēku saviem dekrētiem. Tā vietā, lai gūtu spēku no Jēzus kā sava patiesā vadītāja, viņa meklē valsts atbalstu.

Atkl 17:2 turpina šo dramatisko attēlojumu: “.. un zemes iedzīvotāji apreibinājušies ar viņas netiklības vīnu.” (NKJV) Jaunajā Derībā ir izmantots šķīstas vīnogu sulas simbols, lai atainotu šķīstās, neaptraipītās Kristus asinis, kas izlietas par mūsu glābšanu pie krusta (Mt 26:27–29). Lk 22:20 Jēzus saka: “Šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs.” Kad šķīstais, jaunais evaņģēlija vīns ir sabojāts un Dieva Vārda mācības aizstātas ar cilvēciskām reliģisko vadītāju mācībām, tas kļūst par “Bābeles vīnu”. (Sk. Mt 15:9.)

Ievēro arī, ka Dievs aicina Savus ļaudis ārā no Bābeles. Citiem vārdiem, lai arī cik samaitāta un ļauna ir sistēma, tā sniedzas tik tālu, ka vismaz uz noteiktu laiku ietver Viņa uzticīgos jeb “manu tautu” (Atkl 18:4), kā Viņš tos sauc. Tomēr nāk laiks, kad Dievs viņus izsauks ārā no šīs ļaunās un samaitātās sistēmas, kas sabruks savas samaitātās un ļaunās dabas dēļ, jo tā ir “ļauņo garu mājoklis” un “visu nešķīsto un ienīsto putnu miteklis” (Atkl 18:2).

Kāda loma ir tiem, kas pasludina triju eņģeļu vēstis, Dievam izmantojot viņus savas tautas aicināšanā iziet ārā no Bābeles? _____

Lielās Bābeles noslēpums

Izlasi Atkl 17:4–6. Ko šie panti māca par šīs ļaunās sistēmas dabu? _____

Kā mēs redzējam, Atkl 17. nodaļa apraksta atkritušu reliģijas sistēmu, kas ievieš kristībā daudzas Vecās Derības Bābeles mācības.

“Lai iegūtu izpratni par Bābeles dabu, mums ir jāatgriežas tur, kur tā Bībelē pieminēta pirmo reizi – Pirmajā Mozus grāmatā. Tas viss sākās Sineāra zemes lidzenumā, kas ir reģions Mezopotāmijas dienvidu daļā, mūsdienās Irākas dienvidos, ar nosaukumu Babilonija. Tur tika uzcelts Bābeles tornis, cilvēces pašpietiekamības, pašsaglabāšanās un neatkarības no Dieva simbols (1Moz 11:1–4).” (Āngel Manuel Rodríguez “The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages”, 43. lpp.)

Bābeles tornis, senās Babilonijas vieta, tika celts, tiešā veidā nepaļaujoties Dieva Vārdam. Bābeles celtnieki cēla šo pieminekli paši savai godībai, un Dievs sajauca viņu valodas. Pirmās Mozus grāmatas ziņojums to pasaka šādi: “Tāpēc tās vietas vārds tika nosaukts: Bābele, jo tur Tas Kungs sajauca visas zemes valodas.” (1Moz 11:9)

Šī sistēma ir tik ļauna, ka tā ir attēlota kā “piedzērusies no svēto asinīm un no Jēzus liecinieku asinīm” (Atkl 17:6) – šaušalīgs apraksts tam, cik samaitāta ir Bābele (sk. arī Jes 49:26).

Būtībā garīgā Bābele aino reliģiju, kas balstīta uz cilvēku mācībām, cēlusies no cilvēku idejām un veidojusies no cilvēku tradīcijām. Tā ir cilvēku veidotas reliģijas forma, ko varbūt ir izveidojuši izcili cilvēces reliģijas vadītāji, bet tā ir pretrunā evaņģēlija spēkam un draudzei, ko cēlis Jēzus, draudzei, kas celta uz mīlestības, nevis vardarbības pamata.

Atklāsmes grāmata apraksta šīs divas reliģijas sistēmas. Pirmā atklāj pilnīgu uzticību Jēzum un atkarību no Viņa vārda. Otrā atklāj uzticību cilvēku autoritātēm un atkarību no cilvēciskiem reliģiskajiem skolotājiem. Viena ir Kristū centrēta ticība ar pilnīgu atkarību no Kristus žēlastības, upura un grēku izpirkšanas, lai tiktu glābts. Otra ir cilvēciska pieeja ticībai, kas glābšanu meklē baznīcas tradīcijās, tādējādi aizstājot atkarību no Kristus.

Kā mēs varam sevi pasargāt no Bābeles viltīgās ietekmes, piemēram, tieksmes būt atkarīgam no sevis pašā un nevis pilnībā no Dieva, lai arī cik viegli tas nebūtu? _____

Aicinājums nodoties

Atklāsmes grāmatas aicinājums ir neatliekams aicinājums nodoties, kas ir kopsavilkuma veidā izteikts divu sieviešu simbolos Atklāsmes grāmatā.

Salīdzini Mt 16:18 un Atkl 17:14. Kādu apsolījumu Jēzus deva Saviem mācekļiem attiecībā uz Savu draudzi? _____

Kristus ir stabils pamats, uz ko celta Viņa draudze. Viņa draudze balstās uz Viņa Vārda mācībām, un to vada Viņa Gars. Bābele turpretī, kā mēs redzējam, ir sakņojusies cilvēku radītās mācībās un tradīcijās. Jebkurš reliģisks vadītājs, kurš ar cilvēku viedokli un tradīcijām aizstāj Bībelē atklāto Dieva gribu, vairo Bābeles sajukumu.

Senās Bābeles dienās baznīca un valsts bija viens un tas pats. Kad ķēniņš Nebukadnēcars sēdēja savā templī uz sava ķēniņa troņa, viņš it kā runāja dievu vārdā. Kādā reizē Bābeles ķēniņš, lai parādītu nepakļaušanos patiesajam Dievam, izdeva vispārēju dekrētu, ar kuru uzspieda pielūgsmi, un pavēlēja visiem saviem pavalstniekiem pakļauties šim dekrētam. Šis notikums ir spēcīgs simbols tam, ko Dieva uzticīgie ļaudis, kas atsakās pielūgt viltus tēlu, piedzīvos pēdējās dienās. (Sk. Dan 3.)

Pēdējās zemes vēstures dienās atkal radīsies baznīcas un valsts sistēma, garīgā Bābele, kuras garīgais vadītājs apgalvos, ka runā Dieva vietā. Viņa vārds tiks pasludināts par paša Dieva vārdu un viņa pavēles – par Dieva pavēlēm. Visos gadsimtos Romas pontifi ir pasludinājuši, ka viņi virs zemes ir Dieva vietā. Savā enciklikas vēstulē 1894. gada 20. jūnijā pāvests Leo XIII apgalvoja: “Mēs uz šīs zemes ieņemam Visvarenā Dieva vietu.” Vārdnīcā “The Ferraris Ecclesiastical Dictionary” pievienots: “Pāvests ir tik cēls un tik augsts, ka viņš nav tikai cilvēks, bet kā Dievs un Dieva vikārs.” Apustulis Pāvils izsaka šos vārdus, kas atklāj šo varu: “.. pretiniekam, kas sacēlas pret visu, kas saucas Dievs vai svētums, un pat ieņem vietu Dieva templī, pats sevi celdams par Dievu.” (2tes 2:4)

Tā kā mēs jau redzējam, ka Dievam ir uzticīgi ļaudis “Bābelē”, kāpēc mums ir jābūt uzmanīgiem attiecībā uz to, kā mēs par to runājam, un kāpēc mums ir jābūt uzmanīgiem, lai nenosodītu atsevišķus cilvēkus, bet tikai pašu sistēmu? _____

Bābele – elkdievības centrs

Lūk, vēl viens pavediens, kas skaidri identificē “lielās Bābeles noslēpumu”. Elkdievība bija Bābeles pielūgsmes sirdī.

Izlasi Jer 50:33–38 un Jer 51:17–47. Ko tu vari atklāt šajos pantos par tēlu pielūgsmi senajā Bābelē un Dieva reakciju uz to? _____

Jeremijas 50. un 51. nodaļa paredz, ka Bābeli iznīcinās medieši un persieši. Viens iemesls Bābeles sabrukumam bija tās elkdievība. Bābeles iedzīvotāji uzskatīja, ka šie tēli bija viņu dievību atainojumi. Bābeles reliģijā rituālas rūpes par dievību statujām un to pielūgsmi tika uzskatīta par svētu. Dievi dzīvoja vienlaikus savās statujās tempļos un dabas spēkos, ko tie iemiesoja. Elku nolaupišana vai iznīcināšana tika uzskatīta par dievišķās aizbildnības zaudējumu. Jaunbabilonijas periodā kaldiešu valdnieks Mardukaplaiddina II bēga uz Mezopotāmijas dienvidu purviem ar Bābeles dievu statujām, lai tās viņu izglābtu no Asīrijas Sanheriba armijas. (Jane R. McIntosh “Ancient Mesopotamia: New Perspectives” ABC-CLIO, Inc., [Santa Barbara, CA, 2005] 35. – 43. lpp.).

Bābeles pravieši pretstatīja šo nedzīvo tēlu pielūgsmi Dieva kā Radītāja pielūgsmei, kas bija gan dzīvs, gan dzīvību dodošs (Jer 51:15, 16, 19).

Izlasi 2Moz 20:4–6 un Ps 115:4–8. Ko šie panti māca par elku pielūgsmi? _____

Lai arī elku pielūgsmes jautājumi garīgajā Bābelē ir dziļāki par zemošanos koka un akmens tēlu priekšā, garīgajai Bābelei ir paralēles ar tēliem, kas ieviesti senās Bābeles pielūgsmē. Tēlu izmantošana pielūgsmē ir otrā baušļa pārkāpums, jo tas ierobežo Svētā Gara spēju atstāt uz mūsu prātiem mūžības ietekmi un samazina Dieva varenību līdz nedzīvas statujas līmenim. Šie tēli tika ieviesti kristietībā 4. gadsimtā, lai padarītu kristietību pieņemamāku pagānu tautām. Diemžēl šiem tēliem bieži tiek piedēvēts svētums un cieņa, kas pieder tikai Dievam, un tas padara visu šo pielūgsmi par garīgi degradējošu.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā izsludinātajai Bābeles krišanai vajadzētu attiekties uz reliģiskām organizācijām, kas kādreiz bija šķīstas, bet ir kļuvušas samaitātas. Tā kā šī vēsts seko brīdinājumam par tiesu, tai vajadzētu izskanēt pēdējās dienās. Tāpēc tā nevar attiekties tikai uz Romas baznīcu, jo šī baznīca ir bijusi kritušā stāvoklī daudzus gadsimtus.” (E. Vaita “Lielā cīņa”, 383. lpp.)

Daniēla grāmatas 3. nodaļa – stāsts par trim ebrejiem, kam bija pavēlēts mesties “zemē zelta tēla priekšā, ko Nebukadnēcars licis darināt” (Dan 3:5) senajā Bābelē, – ir kā simbols, kā paraugs tam, kas notiks, kad garīgā Bābele pēdējās dienās uzspiedīs viltus “tēla” pielūgsmi (sk. Atkl 13:15; Atkl 14:9, 11; Atkl 16:2; Atkl 19:20; Atkl 20:4). Cik interesanti, ka bauslis, ko būtu pārkāpuši trīs ebreji, tas ir, otrais bauslis (2Moz 20:4, 5), bija viens no diviem baušļiem, ko šī vara, kas citā vietā attēlota kā tāda, kas cenšas “grozīt svētku laikus un bauslību” (Dan 7:25), bija sagrozījusi.

Kas bija otrs bauslis, ko tā sagrozīja? Protams, ceturtais bauslis, kas, kā mēs redzējām un vēl redzēsim, atrodas visa pielūgsmes jautājuma centrā un būs centrā pēdējā krīzē, kad mēs saskarsimies ar jautājumu, vai pielūgsim To, kas “radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tur atrodams, un septītajā dienā Tas Kungs atdusējās” (2Moz 20:11; sk. arī Atkl 14:7), vai arī zvēru un tā tēlu.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda saistība ir Bābeles tornim ar mūsdienu garīgo Bābeli? Kas tām abām ir līdzīgs?
2. Kā saskaņot divas pretējas domas? Jēzus deva varu Savai draudzei, bet ir bīstami nodot savu reliģisko pieredzi jebkura garīga vadītāja rokās. Kādas ir draudzes autoritātes robežas?
3. Kā mēs varam zināt, ka elku pielūgsmē, kas ir viens no Bābeles grēkiem, nav tikai zemošanās statuju priekšā? Kādā veidā pat protestanti var iekrist elkdievībā?
4. Kādas vēl paralēles tu vari atrast starp Dan 3. nodaļu, tajā uzspiesto pielūgsmi un to, par ko mēs esam brīdināti pēdējās dienās?

SĀTANA PĒDĒJĀS KRĀPŠANAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 12:9; Atkl 16:13, 14; 1tes 4:16, 17; Ec 8:16; Ec 20:1–20; Atkl 18:4, 5.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Svēti tos patiesībā; Tavi vārdi ir patiesība.” (1ņ 17:17)

Bija viens no lieliskajiem septembra rītiem Čikāgā. Saulei uzlecot pār Mičiganas ezeru un braucējiem cīnoties ar satiksmes sastrēgumiem uz Kenedija un Eizenhauera ātrgaitas šosejām, bērniem mērojot ceļu uz skolu, sāka parādīties stindzinošā ziņa, kas radīja bailes čikāgiešu sirdīs. Cilvēki kļuva ļoti slimi un daži pat mira tikai dažas stundas pēc “Tylenol” kapsulu lietošanas. Pēc pārbaudēm konstatēja, ka kapsulas saturēja kālija cianīdu, nāvējošu indi. Kāds nenormāls indivīds bija pielicis roku šīm medikamentam. Līdz pat šai dienai mēs nezinām, kurš to izdarīja.

Kā mēs redzējam, Atklāsmes grāmata brīdina mūs, ka “zemes iedzīvotāji” dzers nāvējošu indi, ko sauc par “Bābeles vīnu”. Pastāv viltus mācība, ka gals ir tikai nāve. Tomēr pasaule nav atstāta bez pretindes, bez aizsardzības pret šo garīgo indi: triju eņģeļu vēstis.

Šīs nedēļas tēmā turpināsim aplūkot ne tikai Bābeles maldus, bet arī Jēzus plānu glābt mūs no tiem un no nāves, ko citādā gadījumā šie maldi mums atnestu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. jūnijā.

Ceļš, kas cilvēka acīm izskatās pareizs

Pēdējo dienu kontekstā Jēzus izteica spēcīgu brīdinājumu: “Jo viltus kristi un viltus pravieši celsies un darīs zīmes un brīnumus, lai pieviltu, ja tas varētu notikt, arī izredzētos.” (Mk 13:22) Kas ir “izredzētie”? Vēlāk Viņš saka: “Un Viņš izsūtīs Savus eņģeļus ar lielu bazūnes skaņu, un tie sakrās Viņa izredzētos no četriem vējiem, no viena debess gala līdz otram.” (Mt 24:31) Diezgan biedējoši, ka maldi pēdējās dienās būs tik lieli, ka pat uzticīgajiem draud briesmas tikt piekrāptiem.

Izlasi Atkl 12:9. Kurš ir sātana piekrāpts? Kā mēs saprotam šos vārdus? _____

Skaidri redzams, ka Dievam pēdējās dienās būs uzticīgi ļaudis, kā tas bijis visos laikmetos. Tomēr šis teksts parāda, cik plaši izplatītas ir sātana krāpšanas.

Izlasi Sak 14:12. Kāds spēcīgs brīdinājums šeit ir atklāts? _____

Bieži saka – ieklausieties sevī, kas ir pareizi vai nepareizi, labs vai ļauns, un tad dzīvojiet saskaņā ar to. Bet Svētie Raksti ziņo, ka mēs visi esam grēcinieki, visi ir samaitāti (Jer 17:9, Rm 3:9–18), tāpēc uzticēties savām sajūtām ir gandrīz garantēts ceļš agri vai vēlu kaut ko izprast un darīt nepareizi. Daudz ļaunuma ir paveikts visos laikmetos, un to darījuši cilvēki pārliecībā par savu uzskatu pareizumu. Tas ir, gāja pa ceļu, kas “viņiem šķita pareizs”.

Tā vietā mums ir jāiegrimst Dieva Vārdā, un, pakļaujoties Svētajam Garam, mēs Viņa Vārdā iemācīsimies atšķirt patiesību no maldiem, pareizo no nepareizā, labo no ļaunā. Ja mēs paliekam paši ar saviem instrumentiem un savām sajūtām, mēs viegli varam kļūt par sātana laupījumu.

Padomājiet par zināmiem cilvēkiem, kas kļūdaini rīkojušies, kaut ko uzskatot par pareizu vai pat par Dieva gribu. Ko mēs varam mācīties no šiem traģiskajiem stāstiem?

Senie meli par nemirstību

Izlasi Atkl 16:13, 14 un Atkl 18:2, 23. Kādas norādes uz spiritismu tu atrodi šajos pantos?

Tādi izteicieni kā “ļauņo garu mājoklis”, “dēmonu gari” un “burvestības” norāda uz dēmonisku aktivitāti. Nav brīnūms, ka mēs esam brīdināti – viena no divām lielajām krāpšanām pēdējās dienās būs “dvēseles nemirstība” (sk. Elena Vaita “Lielā cīņa”, 588. lpp.).

Mūsdienās to viegli pamanīt. Pat kristīgajā pasaulē ideja par nemirstīgu dvēseli ir kristiešu pamatdoktrīna. Daudzi kristieši tic, ka pēc nāves izglābtie dodas uz debesīm un pazudušie nolaižas ellē. Piemēram, kad nomira izcilais evaņģēlists Billijs Grehems, cik bieži mēs dzirdējam, ka “Billijs tagad ir drošā vietā debesīs, mīlošajās Jēzus rokās”. Kaut ko tādu visu laiku māca baznīcās, skolās un īpaši bērēs.

Izlasi Māc 9:5; Ļj 19:25–27; 1tes 4:16, 17 un Atkl 14:13. Kādu skaidru norādījumu Dievs deva Saviem ļaudīm par dzīvi pēc nāves un to, kur mēs varam atrast cerību? _____

Viens no Bābeles maldu pīlāriem ir nepareizā mācība par nāvi, kas, balstoties idejā par dvēseles nemirstību, sagatavo ceļu spiritisma krāpšanai. Ja tu domā, ka mirušie kaut kādā veidā dzīvo un pat ir spējīgi komunicēt ar mums, tad kāda tev var būt aizsardzība pret maldu miriādēm, ko gatavo sātans? Ja tava mirusī mamma vai bērns, vai kāds cits tuvs cilvēks pēkšņi it kā parādītos un ar tevi runātu, cik viegli tu noticētu savām maņām? Tādi gadījumi ir notikuši, notiek joprojām un, tuvojoties pašām pēdējām dienām, pavisam noteikti notiks vēl un vēl. Mūsu vienīgā aizsardzība ir stāvēt stipri iesakņotiem tajā, ko māca Bībele, un pieķerties Bībeles mācībai par nāvi kā miegu līdz pat otrajai Jēzus atnākšanai.

Kādi mūsdienū spiritisma piemēri eksistē tavā kultūrā? Kāpēc stingra pieķeršanās Dieva Vārdam ir mūsu vienīgā aizsardzība? _____

Bābele – saules pielūgsmes centrs

Saules pielūgsmē notika Ēģiptē, Asīrijā, Persijā un noteikti Bābelē. Savā grāmatā “The Worship of Nature” (“Dabas pielūgsmē”) Džeimss Freizers (James G. Frazer) apraksta šādu novērojumu: “Senajā Bābelē saule ir pielūgta jau no neatminamiem laikiem.” (1. sēj., 529. lpp.) Var likties pārsteidzoši, bet Vecajā Derībā babiloniešu saules pielūgsmē reizēm ietekmēja Dieva ļauzu pielūgsmi.

Izlasi Ec 8:16 un 2ķēn 23:5, 11. Ko pravieši rakstīja par saules pielūgsmes ietekmi Israēlā un Jūdejā? (Sk. arī Rm 1:25.) _____

Daniēla laikabiedrs pravietis Ecēhiēls ainoja dažus no Dieva ļaudīm ar mugurām pret Dieva templi, pielūdzot sauli pret austrumiem. Tā vietā, lai pielūgtu saules Radītāju, viņi pielūdza sauli.

Atkl 17. nodaļā Jānis apraksta laiku, kad kompromisu laikmetā Bābeles principi, ieskaitot saules pielūgsmi, ienāks kristīgajā baznīcā. Konstantīna atgriešanās 4. gs. sākumā Romas impērijā izraisīja lielu prieku. Konstantīnam bija stingra pieķeršanās saules pielūgsmēi. Slavenais vēsturnieks Edvards Gibons (Edward Gibbon) raksta: “Sauce visur tika apsveikta kā Konstantīna neuzvaramā pavadone un aizsardzība.” (“The History of the Decline and Fall of the Roman Empire”, 20. nod.)

321. gadā Konstantīns arī izdeva pirmo “svētdienas likumu”. Tajā bija teikts: “Svētajā saules dienā lai visi maģistrāti un tauta, kas dzīvo pilsētās, atpūšas, un lai visas darbnīcas ir slēgtas.” (Konstantīna edikts, 321. g.) Tas nebija likums, kas uzspieda svētdienas ievērošanu visiem Konstantīna pavalstniekiem, bet tas nostiprināja svētdienas ievērošanu Romas iedzīvotāju prātos.

Turpmākajos gadu desmitos imperatori un pāvesti turpināja ar valsts dekrētu un baznīcas koncilu starpniecību nostiprināt svētdienu kā vienīgo pielūgsmes dienu, kas ir palikusi tāda līdz mūsdienām, arī lielākajai daļai kristiešu. Cik spēcīgs piemērs nemainīgajai patiesībai, ka tikai tāpēc, ja lielākā daļa kaut kam tic vai kaut ko dara, tas nekļūst par pareizu.

Paskatieties apkārt, cik dominējoša kristīgajās baznīcās ir svētdienas pielūgsmē. Ko šim faktam vajadzētu mums mācīt par to, cik noturīgas ir sātana krāpšanas? Kas ir mūsu vienīgā drošība, arī attiecībā uz mirušo stāvokli? _____

Aicinājums būt uzticīgiem

Otrā eņģeļa vēsts Atkl 14. nodaļā ir “Bābele ir kritusi, ir kritusi”. Atkl 17. nodaļā sievietē, kas nosaukta par garīgo Bābeli, ir tērpta purpurā un sarkanās drēbēs, tā jāļ uz sarkana dzīvnieka, piedāvā savu vīna kausu un piedzirda visu pasauli ar maldiem. Baznīca un valsts apvienojas. Maldi dominē. Dēmoni dara savus brīnumus, lai piekrāptu. Pasaule dodas pretī pēdējam konfliktam.

Vienlaikus Dieva tauta tiek uzskatīta par ļaundabīgu, izsmieta, apspiesta un vajāta, bet Kristū un Viņa Svētā Gara spēkā viņi ir neatlaidīgi savā pārliecībā. Visas elles varas un ļaunā spēki nevar salauzt viņu uzticību Kristum. Atlikuma ļaudis ir droši Viņā. Viņš ir šo cilvēku “patvērumš un stiprums, tiešām spēcīgs palīgs bēdu laikā” (Ps 46:1).

Dievs aicina gala laika ļaudis atpakaļ pie uzticības Viņa Vārdam. Jēzuss lūdza: “Svētī tos patiesībā, Tavs Vārds ir patiesība.” (Jņ 17:17, NKJV) Dieva Vārda patiesība, nevis cilvēku domas vai tradīcijas, ir kā ziemeļzvaigzne, kas vada mūs šajā izšķirošajā zemes vēstures stundā.

Ievērojamu apgalvojumu uzrakstījis Edvards Hiskoks (Edward T. Hiscox), “Standard Manual for Baptist Churches” autors. 1893. gadā viņš uzrunāja simtiem baptistu mācītāju un šokēja viņus, paskaidrojot, kā svētdiena ir ienākusi kristīgajā baznīcā. “Cik žēl, ka tā [svētdiena] nāk ar pagānisma zīmogu un tiek kristīta saules dieva vārdā, tad to pieņem un dara svētu atkritusī pāvestība, un tā atstāta protestantismam kā svēts mantojums!” (Edvards Hiskoks, pirms Ņujorkas mācītāju konferences, 1893. gada 13. novembrī.)

Izlasī Ec 20:1–20. Kas ir Ecēhiēla vēsts šeit, un kā sabats iedēras šajā aicinājumā būt uzticīgiem? _____

Ec 20. nodaļa ir nopietns aicinājums Israēlam atstāt pagānu paražas un pielūgt Radītāju neīsto dievu vietā, šajā gadījumā “Ēģiptes elku” vietā. Triju eņģeļu vēstī Dievs izsaka līdzīgu aicinājumu “pielūgt Radītāju”, jo “Bābele ir kritusi”. Un, kā mēs arī zinām, sabatam un uzticībai tam būs nozīmīga loma pēdējos notikumos.

Kādas mācības mēs varam paņemt sev no tā, kas ir rakstīts Ec 20:1–20?
(Sk. arī 1kor 10:11.) _____

Žēlastība paklausības dēļ

Sieviete sarkanā un purpurā, kas jāj uz sarkana zvēra, ir izdalījusi savu vīna kausu, un pasaule ir piedzērusies ar Bābeles viltus mācībām. Runājot par “Bābeles vīnu”, Elena Vaita izsaka šo skaidro komentāru: “Kas ir šis vīns? Tās ir viltus mācības. Viņa ir devusi pasaulei viltus sabatu ceturtdā baušļa sabata vietā un ir atkārtojusi maldus, ko sātans vispirms teica levaj Ēdenē, – dabisko dvēseles nemirstību.” (E. Vaita “Review and Herald”, 1892. gada 6. dec.) Šīs maldū mācības ir pievīlušas miljonus. Līdz ar to Dievs dod Saviem ļaudīm, kas vēl joprojām ir iestiguši maldos, noslēdzošo pēdējo dienu aicinājumu.

Izlasi Atkl 18:4, 5. Kāds ir Dieva aicinājums tiem daudzajiem cilvēkiem, kas vēl joprojām atrodas kritušajās reliģiskajās organizācijās? _____

Kā mēs jau redzējām (bet to ir vērts atkārtot), daudzi no Dieva ļaudīm atrodas reliģiskajās organizācijās, kas ir pakļāvušas kompromisiem Bībeles mācības. Viņi nesaprot Svēto Rakstu patiesības. Dieva mīlošais aicinājums ir tiešs: “Es dzirdēju vēl citu balsi no debesīm saucam: ‘Izeita no viņas, Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos un jūs neķertu viņas mocības.’” (Atkl 18:4)

Izlasi 1Jņ 3:4 un salīdzini to ar Rm 14:23. Kā Bībele definē grēku? Kā šie Bībeles panti saskan? _____

Grēks ir pārkāpums jeb Dieva likuma laušana. Vienīgais veids, kā cilvēks var paklausīt likumam, ir ticībā dzīvā Kristus spēkam. Mēs esam vāji, trausli, nedroši, grēcīgi cilvēki. Ticībā, kad mēs pieņemam Kristu, Viņa žēlastība izpērk mūsu pagātni un dod spēku tagadnei. Viņš dod mums “žēlastību un apustuļa amatu paklausības dēļ” (Rm 1:5, NKJV). Debesu aicinājums Viņa tautai, kas atrodas baznīcās, kurās netur godā Dieva likumu un nepaklausa tam, ir iziet pasaulē ticībā. Viņa aicinājums adventistiem sabatu ievērojošās draudzēs ir atstāt visus sevi centrētos, cilvēciskos mēģinājumus paklausīt un sākt dzīvot ticībā Kristus žēlastībai, kas atbrīvo mūs no grēka nosodījuma un virskundzības. Tieši tāpat kā Israēla uzticība likumam (5Moz 4:6) būtu bijusi spēcīga liecība pasaulei, arī mūsu uzticība var būt spēcīga liecība un palīdzēt izvest cilvēkus ārā no Bābeles.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Lielā Bābele Atklāsmes grāmatā īpašā veidā apzīmē apvienotās atkritušās reliģijas gala laikā. [...] ‘Lielā Bābele’ ir apzīmējums, ko Inspirācija attiecina uz lielo trīskāršo reliģisko pāvestības, atkritušā protestantisma un spiritisma savienību. Nosaukums ‘Bābele’ attiecas uz pašām organizācijām un to vadītājiem, ne tik daudz uz tās locekļiem. Pēdējie vēlāk ir nosaukti par ‘daudziem ūdeņiem’ (Atkl 17:1, 15).” (“The SDA Bible Commentary” 7. sēj., 851., 852. lpp.)

“Ar divām krāpšanām – dvēseles nemirstību un svētdienas svētumu – sātans ievēdis ļaudis savos maldos. Pirmā liek pamatu spiritismam, bet otrā rada saikni ar Romu.” (E. Vaita “Lielā cīņa”, 588. lpp.)

Vecajā Derībā mirušo gari bija galvenā Bābeles reliģiju daļa. Babilonieši ļoti ticēja dvēseles nemirstības mācībai. Viņi ticēja, ka dvēsele mirstot ieiet garu pasaulē. Nemirstīgās dvēseles koncepts ir svešs Rakstu mācībām. “The Jewish Encyclopedia” skaidri nosauc maldīgās dvēseles nemirstības idejas izcelsmi. “Uzskats, ka dvēsele turpina eksistenci pēc ķermeņa sairšanas .. nekur Svētajos Rakstos nav mācīta. [...] Ticība dvēseles nemirstībai jūdiem nāca no sastapšanās ar grieķu domāšanu un galvenokārt no Platona filosofijas, kas bija galvenais tās skaidrotājs. Viņš pie tās bija nonācis, pateicoties Orfeja un Eleusīnas mistērijām, kurās dīvainā veidā bija sajaukušies babiloniešu un ēģiptiešu uzskati.” (Kaufmann Kohler “The Jewish Encyclopedia”, “Immortality of the Soul”, 1906)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc izpratne par nāvi ir tik ļoti svarīga? No kā tā mūs pasargā? Kāpēc tas arī dod mieru?

2. Dažas no velna krāpšanām ir acīmredzamas, citas ir viltīgākas. Kā mēs varam izvairīties, lai netiktu piekrāpti ne no vienām, ne otrām?

3. Grupā pārrunājiet jautājumu, kas aizskarts svētdienas tēmā: par tiem, kas dara ļaunu, ticot, ka viņi pilda Dieva gribu. Kā mēs varam to izskaidrot? Kādu lomu šajā skaidrojumā vajadzētu ieņemt Dieva likumam?

DIEVA ZĪMOGS UN ZVĒRA ZĪME. 1. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 14:12, Ef 2:8–10, Mt 27:45–50, Atkl 13:15–17, Atkl 14:4, Lk 5:18–26.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Un es redzēju citu eņģeli uzkāpjām no saules lēkta puses. Viņš turēja dzīvā Dieva zīmogu; viņš sauca skaņā balsī četriem eņģeļiem, kam bija dots maitāt zemi un jūru: ‘Nesamaitājiet zemi, ne jūru, ne kokus, kamēr mēs apzīmogosim mūsu Dieva kalpus uz viņu pierēm.’” (Atkl 7:2, 3)

Pētot gala laika notikumus attiecībā uz zvēra zīmi, pamaniet atšķirību, kā darbojas Dievs un kā darbojas dvēseļu ienaidnieks.

Kā mēs mācījāties, centrālais jautājums lielajā cīņā starp Kristu un sātānu ir lojalitāte, autoritāte un pielūgsmē. Pravietojumi, kas apraksta zvēra varu Atkl 13. nodaļā, mazais rags Dan 7. nodaļā un “pazušanas dēls” 2tes 2. nodaļā runā par varu, kas uzurpē Dieva autoritāti, nozog lojalitāti un ievieš viltus pielūgsmes sistēmu. Un pielūgsmi viņš panāk ar spēka, piespiešanas un reizēm kukuļu un dāvanu palīdzību.

Turpretī mīlestība ir liels motivējošs Dieva valstības spēks. Tā vietā, lai pielūgtu zvēru, Dieva ļaudis lielāko prieku un augstāko laimi atrod Viņa pielūgšanā. Tie ir nodevušies Viņam, jo zina, cik liela ir Viņa nodošanās. Ir tikai viena lieta, kas var neļaut mums saņemt zvēra zīmi gala laikā, – tik dziļa mīlestība uz Jēzu, ka nekas nevar salauzt mūsu pieķeršanos Viņam.

Šajā nedēļā turpināsim pētīt šīs tēmas.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. jūnijā.

Neatlaidīga izturība

Kā mēs redzējām Atkl 14:7, Dievs aicina visus ļaudis pielūgt Radītāju. Šī ir pirmā eņģeļa vēsts. Atkl 14:8 Dievs brīdina cilvēkus par “Bābeli”, viltus reliģijas sistēmu, kas sakņojas senajā Bābelē. Šī ir otrā eņģeļa vēsts.

Atkl 14:9, 10 trešais eņģelis brīdina no zvēra pielūgsmes. Eņģelis pasludina skaļā balsī: “Ja kas pielūdz zvēru vai viņa tēlu un pieņem zīmi uz savas pieres vai savas rokas, tam būs arī jādzer Dieva dusmu vīns neatšķaidīts, kas ieliets Viņa bardzības kausā.”

Izlasi Atkl 14:2. Kādus divus raksturojumus mēs redzam šajos pantos par Dieva pēdējo dienu ļaudīm? Kāpēc abi ir svarīgi? _____

Grieķu vārds “pacietība” ir “hupomone”, ko labāk tulkot kā “neatlaidīga izturība”. Dievam būs gala laika ļaudis, kas ir uzticīgi Viņam, piedzīvojot pretestību un niknas vajāšanas. Pateicoties Viņa žēlastībai, tie parāda neatlaidīgu izturību, dzīvojot Dievā centrētu, žēlastības pilnu, paklausīgu dzīvi.

Radītāja pielūgsmē (Atkl 14:7) ir tieši pretēja zvēra pielūgsmei (Atkl 14:9) un izpaužas tajā, kā cilvēki ievēro Dieva baušļus un tic Jēzum (Atkl 14:12). Pēdējais konflikts par uzticību Kristum vai uzticību zvēra varai ir saistīts ar pielūgsmi, un pašā centrā šai lielajai cīņai starp labo un ļauno būs sabats.

Izlasi Rm 8:1–4, Ef 2:8–10 un Kol 1:29. Ko šie panti māca mums par to, kāds ir rezultāts dzīvei ticībā? _____

Dzīvojot ticībā, cilvēks saņem Viņa žēlastību, un dzīve mainās. Sevi nodevušiem Glābēja sekotājiem būs ne tikai ticība Jēzum, bet arī Jēzus ticība. Viņiem būs tāda ticība, kāda bija Jēzum, un viņi paliks uzticīgi pat līdz nāvei, tāpat kā Jēzus.

Cik uzticams tu esi mazās lietās? Ko tas liecina par to, kā būs ar tevi tad, kad nāks patiesās grūtības? (Sk. Lk 16:10.) _____

Kosmiska cīņa

Izlasi Mt 27:45–50. Ko tas mums māca par to, ko Kristus piedzīvoja pie krusta? Ko Jēzus domāja, jautājot, kāpēc Dievs Viņu ir atstājis, un kā šī aina palīdz mums saprast, ko nozīmē tas, ka mums ir “Jēzus ticība”? _____

Karājoties pie krusta, būdams tumsas ieskauds, nesdams vainu, kaunu un nosodījumu par pasaules grēkiem un bez Tēva mīlestības izjūtas, Jēzus bija atkarīgs no attiecībām, kādas Viņam bija ar Tēvu dzīves laikā. Tas ir, dzīvojot pilnīgā atkarībā no Tēva, arī labos laikos, Jēzus bija sagatavojies sliktiem laikiem, arī krusta notikumiem. Glābējs uzticējās Tēvam, pat tad, kad visi apstākļi mudināja Viņu sākt šaubīties. Pat tad, kad likās, ka Dievs Viņu ir atstājis, Jēzus nepadevās.

“Briesmīgas tumsas vidū, acīmredzami Dieva atstāts, Kristus bija iztukšojis pēdējos pilienus cilvēka bēdu kausā. Tajās drausmīgajās stundās Viņš paļāvās uz pierādījumiem, kas liecināja par Tēva labvēlību. [...] Ticības dēļ Kristus bija uzvarētājs.” (E. Vaita “Christ Triumphant”, 277. lpp.)

Jēzus ticība ir tik dziļa, tik uzticīga, tik nodevusies, ka neviens dēmons kosmosā un neviens pārbaudījums virs zemes nevar to satriekt. Tā ir ticība, kas uzticas, kad nevar redzēt, tic, kad nevar saprast, pieķeras, kad ir tik maz, kam pieķerties. Šī “Jēzus ticība” pati par sevi ir dāvana, kas tiek saņemta ticībā un kas nes mūs cauri priekšā stāvošajai krīzei. Tā ir Jēzus ticība, kas mājo mūsu sirdīs un dara mums iespējamu pielūgt Kristu kā augstāko un bezbailīgi izturēt laiku, kad tiek uzspiesta Atklāsmes grāmatas zvēra zīme.

Tomēr jāsaprot, ka šādas spējas neuzrodas pēkšņi no nekurienes. Dieva ļaudis dienu no dienas mācās dzīvot ticībā tagad. Labos laikos, sliktos laikos, kad Dievs ir tuvu, kad Dievs šķīst tālu – tas nav svarīgi. “Taisnais no ticības dzīvos.” (Gal 3:11, sk. arī Hab 2:4) Sagatavošanās laiks ir tagad. Katrs pārbaudījums tagad, ja to iztur ticībā, var nest dārgus augļus mūsu katra dzīvē.

Padomā par laiku, kad likās, ka tava dzīve sairst un viss, kas tev pieder, ir ticība. Kā tu tiki tam pāri? Kādas mācības tu apguvi? Ko tu piedzīvoji tādu, kas varētu palīdzēt citiem, kas varbūt piedzīvo kaut ko līdzīgu? _____

Pļaut to, ko sējam

Pravietojums par zvēra zīmi ir par reliģisku neiecietību, ekonomisku boikotu, vajāšanām un beigās nāves dekrētu. Pārsteidzoši, bet tā ir arī iedrošinājuma vēsts. Pat viņa laikā Dievs uzturēs Savus ļaudis, kas “tur Dieva baušļus un Jēzus ticību” (Atkl 14:12). Starp šiem baušļiem, protams, ir ceturtais – septītās dienas sabats.

Zvēra zīmes pravietojums Atkl 13. nodaļā vēsta par ļaunāko sātana karā pret Dievu – par absolūtu nemieru kalngalu. Viņa pirmā stratēģija šajā kampaņā ir krāpšana. Atkl 13. nodaļa stāsta par laiku nākotnē, kad velns darbosies caur reliģiski politisku varu, ko sauc par zvēru, un ķersies pie spēka izmantošanas.

Reliģiskas vajāšanas, protams, nav nekas jauns. Tās ir pastāvējušas vienmēr, kopš Kains nogalināja Ābelu par to, ka viņš pielūdza Dievu tādā veidā, kā Dievs bija pamācījis viņu pielūgt (sk. 1Moz 4:1–8). Jēzus teica, ka vajāšanas piedzīvos pat ticīgie 1. gadsimtā un visos laikmetos: “Nāk stunda,” Viņš brīdināja, “kad tas, kas jūs nonāvēs, domās ar to Dievam kalpojis.” (Jņ 16:2; sk. arī Mt 10:22, 1Pēt 4:12)

Zvēra zīmes pravietojums ir par pēdējo posmu šajā bezdievīgajā ķēdē, kad līdzīgi vajāšanām pagātnē mēģinās ikvienam uzspiest noteiktu ticības apliecību un oficiālu pielūgsmes sistēmu.

Izlasī Atkl 13:15–17. Ko Dieva gala laika ļaudis piedzīvos pēdējā krīzē? _____

Pravietojumā teikts, ka vajāšanas sāksies ar ekonomiskām sankcijām. “Neviens nevarēs ne pirkt, ne pārdot”, ja viņam nebūs “zīme”. Kad tas notiks, lielākā daļa padosies. Uz ikvienu, kas atteiksies paklausīt, attieksies nāves dekrēts.

Tos, kas sevi sauc par kristiešiem, velns ar kompromisiem gatavo pieņemt zvēra zīmi, kad nāks pēdējie pārbaudījumi. Taču Dieva mīlestība uz ikvienu no mums stiprinās un pasargās grūtajos laikos.

Izlasī Gal 6:7–9. Lai gan tas nav rakstīts pēdējo dienu notikumu kontekstā, kāpēc šeit atklātais princips ir tik aktuāls jautājumos par zvēra zīmi un kā mēs varam palikt uzticīgi? _____

Tie, kas seko Jēram

Izlasi Atkl 13:1, 2. No kurienes nāk zvērs, un kas ir tas, kas viņam piešķir varu? _____

Atkl 13. nodaļas pirmā zvēra vara saņem spēku, troni un lielu varu no pūķa. Atkl 12:9 un Atkl 20:2 atklāj, ka pūķis ir sātans. Sātans ir viltīgs ienaidsniēks un darbojas ar zemes varu starpniecību. Atkl 12:3–5 ziņo, ka šis “pūķis” – velns – mēģināja iznīcināt “bērnus”, tiklīdz Viņš piedzima. Šis “Bērnus” vēlāk “tika aizrauts pie Dieva un pie Viņa troņa”. Tas, protams, ir par Kristu. Cenšoties iznīcināt Kristu, sātans darbojās caur Hērodu un Romas impēriju. Jēzus dzīves beigās Romas pārvaldnieks Pilāts piesprieda Kristum nāvessodu, Romas bende pienagloja Viņu pie nežēlīgā krusta, Romas kareivis dūra Viņu ar savu šķēpu un Romas kareivis sargāja Viņa kapu. Saskaņā ar Atkl 13:2 savu troni šai uznirstošajai zvēra varai deva pūķis, sātans, darbojoties caur pagānisko Romu.

“Kaut arī pūķis pirmkārt aino sātanu, tas aino arī Romas impēriju. [...] Vara, kas seko Romas impērijai, kam pūķis dod ‘savu spēku, savu troni un lielu varu’, ir pāvestīgā Roma.” (“The SDA Bible Commentary” 7. sēj., 817. lpp.) Vēsturnieks A. Fliks paskaidro, ka “no politiskās Romas drupām radās lielā morālā impērija Romas baznīcas ‘gigantiskajā formā’”. (A. C. Flick “The Rise of the Medieval Church” (1900) 150. lpp., citēts “The SDA Bible Commentary” 7. sēj., 817. lpp.)

Izlasi Atkl 13:3 un Atkl 14:4. Kādu kontrastu jūs redzat šajos pantos? _____

Pretēji “visai pasaulei”, kas seko zvēram, Dievam būs ļaudis, kas “sekos Jēram”. Kā vienmēr, būs divas puses – par Jēzu vai pret Jēzu. Nākotnes notikumos, tieši tāpat kā tagad, nebūs vidusceļa, nebūs neitrālas pozīcijas. Stingri nenostāties Jēzus pusē, apzināti vai neapzināti, nozīmē nostāties otrā pusē.

“Un jūs būsīt visu ienīsti Mana Vārda dēļ. Bet, kas pastāv līdz galam, tas taps izglābts.” (Mt 10:22) Cik gatavi jūs esat izturēt līdz galam? _____

Jēzus – mūsu vienīgais Starpnieks

Izlasi Atkl 13:4, 5. Kādas zvēra varu identificējošas pazīmes mēs atrodam šajos pantos?

Atklāsmes grāmatas zvērs ir atkritusī reliģiskā vara, kas rodas no pagāniskās Romas un izaug par pasaulplašu pielūgsmes sistēmu. Saskaņā ar Atkl 13:5 tā ir zaimojoša vara. Jaunajā Derībā zaimošana ir pielīdzināta Dieva privilēģiju un priekštiesību pieņemšanai, sevi uzskatot par līdzvērtīgu.

Izlasi Lk 5:18–26 un Jņ 10:33. Kādus divus zaimošanas aspektus nosauc šie panti? __

Vadītāji apsūdzēja Jēzu zaimošanā. Jēzus gadījumā apsūdzības nebija taisnīgas, jo Viņam piederēja visa Dieva vara un priekštiesības – ieskaitot tiesības piedot mūsu grēkus. Un tas ir tāpēc, ka Jēzus ir Dievs. Vai arī kā Viņš tik spēcīgi to ir izteicis: “Tik ilgi Es jau esmu pie jums, un tu vēl neesi Mani sapratis, Filip? Kas Mani ir redzējis, Tas ir redzējis Tēvu. Kā tu vari sacīt: rādi mums Tēvu?” (Jņ 14:9)

1Tim 2:5 māca, ka ir tikai viens starpnieks starp Dievu un cilvēku, cilvēks Jēzus Kristus. Turpretī Romas baznīca māca, ka starpnieks starp Dievu un grēcīgo cilvēci ir priesteris. Bet, tā kā priesteris ir grēcīgs cilvēks, viņš nevar būt mūsu starpnieks, jo arī viņam ir vajadzīgs starpnieks. Zaimošana ir arī definēta kā jebkura cilvēka apgalvojums, ka viņš ir Dievs, vai arī nostāšanās Dieva vietā. Lūk, divi apgalvojumi no Romas baznīcas avotiem: “Pāvests ir tik cēls un tik paaugstināts, ka viņš nav tikai cilvēks. [...] viņš ir tāds kā Dievs virs zemes.” (Lucius Ferraris “Papa”, article 2 in his “Prompta Bibliotheca” (1763), 6. sēj., 25 – 29. lpp.)

Pāvests Leo XIII lielījās: “Mēs [pāvesti] virs zemes ieņemam Visvarenā Dieva vietu.” (“The Great Encyclical Letters of Pope Leo XIII” (New York: Benziger, 1903), 193. lpp.)

Šie apgalvojumi kļūst vēl kļedzošāki, kad saprotam, ka priedēklis “anti-”, kā vārdā “antikrists”, vienmēr nenozīmē “pret”, bet var nozīmēt arī “vietā”. Tāpēc “antikrists” nozīmē arī “Kristus vietā”. Vai tā nav zaimošana!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Jau Debesīs lielās cīņas pašā iesākumā sātans sev bija spraudis mērķi: pazemot Dieva bauslību. Tādēļ viņš sacēlās pret Radītāju un, izraidīts no Debesīm, šo pašu cīņu tagad turpina virs zemes. Pievilt cilvēkus un pavedināt viņus pārkāpt Dieva likumus ir nemainīgais nodoms, kuru tas vēl arvien dedzīgi cenšas īstenot. Vai to izdodas panākt, atceļot visu bauslību vai atmetot tikai kādu tās priekšrakstu, rezultāts galu galā ir tas pats. [..]

Cenšoties izraisīt nepatiku pret dievišķajiem priekšrakstiem, sātans ir sagrozījis Bībeles mācības, un tādā veidā maldi kļuvuši par daļu no ticības daudziem tūkstošiem, kas saka, ka viņi uzticas Rakstiem. Pēdējā lielā cīņa starp patiesību un maldiem būs tikai kā noslēdzoša sadursme ilgajā strīdā par Dieva bauslību. Šajā kaujā mēs tagad iesaistāties – kaujā starp cilvēku likumiem un Jehovas priekšrakstiem, starp Bībeles reliģiju un izdomājumu un tradīciju reliģiju.” (E. Vaita “Lielā cīņa”, 582. lpp.)

Visā Atklāsmes grāmatā radīšana un pielūgsmē ir nesaraujami saistītas. Cīņas starp labo un ļauno būtību un jautājumi, kas skar zvēra zīmi, ir par to, vai Dievs ir pielūgsmes cienīgs.

Kā mēs redzējām, Kristus kā Radītāja koncepts ir pašā sabata pielūgsmes centrā. Jēzus pastāvīgi uzsver tās dienas nozīmi, par kuras “Kungu” Viņš Sevi sauc (Mt 12:8, Mk 2:28, Lk 6:5). Sabats ir mūžīgs atgādinājums par mūsu identitāti. Tas atgādina mums arī to, kas mēs kā cilvēki esam. Tas pastāvīgi nostiprina domu, ka mēs esam radītas būtnes un ka mūsu Radītājs ir cienīgs saņemt mūsu uzticību un pielūgsmi. Tas ir iemesls, kāpēc velns tik ļoti ienīst sabatu. Tā ir zelta saite, kas savieno mūs ar Radītāju, un tāpēc tam būs izšķiroša loma pēdējā krīzē gala laikā.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi pamatprincipi ir pamatā jūras zvēra prasībai pēc varas? Kā šī pati attieksme var būt ielēgta mūsu sirdī, mums pašiem to nezinot?

2. Kā tu atbildētu tiem, kas saka, ka burtisks sātans ir primitīva māņticība, ko izglītoti vai vismaz inteligenti cilvēki nevar ņemt nopietni? Kādi būtu tavi argumenti?

DIEVA ZĪMOGS UN ZVĒRA ZĪME. 2. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 12:6, 14; Dan 7:25; 2tes 2:3, 4; 5Moz 6:8; 5Moz 11:18; 2Moz 20:8–11.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Un es redzēju citu eņģeli uzkāpjām no saules lēkta puses. Viņš turēja dzīvā Dieva zīmogu; viņš sauca skaņā balsi četriem eņģeļiem, kam bija dots maitāt zemi un jūru: ‘Nesamaitājiet zemi, ne jūru, ne kokus, kamēr mēs apzīmogosim mūsu Dieva kalpus uz viņu pierēm.’” (Atkl 7:2, 3)

15. gs. Pjemonta ielejas augstu Alpos Itālijas ziemeļos bija mājas valdiešiem – cilvēcēm, kas bija apņēmušies palikt uzticīgi savai Bībeles izpratnei. Nelokāmās uzticības Kristum dēļ viņi tika nežēlīgi vajāti. 1488. gadā Romas baznīca nežēlīgi nogalināja valdiešus Loisas ielejā viņu ticības dēļ.

Vēl viens vajāšanu vilnis nāca 17. gs., kad Savoijas hercogs sūtīja 8000 cilvēku lielu armiju uz viņu teritoriju un pieprasīja, lai vietējie iedzīvotāji izmitina kareivjus savās mājās. Viņi darīja, kā viņiem prasīja, bet tā bija stratēģija, lai dotu kareivjiem vieglu pieeju saviem upuriem. 1655. gada 24. aprīlī četras no rīta tika dots signāls, lai sāktu slaktiņu. Šajā reizē nogalināja vairāk nekā 4000.

Diemžēl vēsture bieži atkārtojas. “Zvēra zīmes” pravietojums ir pēdējais posms bezdievīgajā reliģisko vajāšanu ķēdē, kas notikušas visos laikmetos. Līdzīgi kā vajāšanas pagātnē, tās ir paredzētas, lai piespiestu ikvienu pieņemt noteiktu ticības apliecību un oficiālu pielūgsmes sistēmu. Taču, kā vienmēr, Dievam būs ļaudis, kas nepadosies.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. jūnijā.

Nāvējošā brūce

Kā mēs jau pētījām, Atkl 13. un 14. nodaļu zvēru varas aino pasaulplašas viltus pie-lūgsmes sistēmas. Bet ne tikai.

Izlasi Atkl 13:5, Atkl 12:6, 14 un Dan 7:25. Cik ilgi šī vara pārvaldīs reliģisko dzīvi iepriekšējos gadsimtos? _____

Zvērs turpinās valdīt konkrētu laika periodu. Simboliskajos laika pravietojumos pravietiskā diena nozīmē burtisku gadu. 4Moz 14:34 mēs lasām: “Ikvienu dienu skaitot par gadu.” Tātad Bībeles princips – viena diena ir viens gads. Citur Dievs saka: “Par katru gadu Es tev uzlieku vienu dienu.” (Ec 4:6) Šis princips ir pierādījies kā pareizs, skaidrojot Bībeles laika pravietojumus, tādus kā Dan 9:24–27 par septiņdesmit nedēļām. Izskaitļojot laika periodu – 42 mēnešus, kas minēts Atkl 13:5, – mēs iegūstam 1260 pravietiskas dienas jeb burtiskus gadus, ja pieņemam, ka mēnesī ir 30 dienas. Senajos kalendāros regulāri gadā bija 360 dienas.

4. gadsmitā Romas imperators Konstantīns legalizēja kristietību visā impērijā. Kad viņš pārcēla savu galvaspilsētu 330. gadā uz Bizantiju, lai apvienotu savas impērijas austrumu un rietumu daļas, Roma palika bez vadītāja. Tad šo tukšumu aizpildīja pāvests. Viņš kļuva ne tikai par spēcīgu reliģisku vadītāju, bet arī par politisku spēku, ar ko bija jārēķinās visā Eiropā. 538. gadā Justiniāns, Romas pagānu imperators, oficiāli piešķīra Romas bīskapam ticības aizstāvja lomu. Viduslaiku baznīcai bija liela ietekme no 538. līdz 1798. gadam, ieskaitot šausmīgās vajāšanas, kas minētas šīs nedēļas ievadā. Napoleona ģenerālis Bertjē sagūstīja pāvestu 1798. gadā, precīzi piepildot pravietojumu.

Bertjē un viņa armija sagūstīja pāvestu Piju VI un bez ceremonijām nocēla viņu no pāvesta troņa. Trieciens pāvestībai bija nopietns, taču saskaņā ar Atkl 13:12 nāvējošajai brūcei vajadzēja tikt dziedinātai, un pasaule par šo varu dzirdēs vēl daudz vairāk.

Padomā, cik brīnišķīgs ir Bībeles pravietojums un kā tas atklāj mums to, ka Dievs zina nākotnes notikumus. Ko šim faktam vajadzētu mācīt mums par to, kāpēc mēs varam uzticēties Kunga apsolījumiem, pat tiem, ko šobrīd neredzam piepildāmos? _____

Atkrišana

Izlasi ztes 2:3, 4, 9–12. Ko Pāvils pravieto par pēdējām dienām? Kādas zvēra, antikrista varas identifikācijas zīmes viņš nosauc? _____

Apustulis Pāvils brīdina kristīgo kopienas par “atkrišanu” no Dieva Vārda patiesības. Viņš ir nobažījies par to, ka atkrišanas sēklas jau ir redzamas Jaunās Derības draudzē, un tās uzplauks turpmākajos gadsimtos pirms Kristus otrās atnākšanas. Draudzē ienāks viltus evaņģēlijs, kas sagrozīs Dieva Vārdu.

Aiz šīs atkrišanas stāv sātans. Viņš ir patiesais “grēka cilvēks”, kas ilgojas paaugstināt “sevi pāri visam, ko sauc par Dievu.” un sēdēt “Dieva templī” (ztes 2:4). Bet “lielais krāpnieks”, lai īstenotu savus nolūkus, darbojas caur cilvēkiem. Daniēla un Atklāsmes grāmatas atklāj, ka mazais rags no Dan 7. nodaļas, zvērs no Atkl 13. un 14. nodaļas un “grēka cilvēks” no ztes 2. nodaļas aino vienu un to pašu.

Adventistu Bībeles komentāros lasām: “Salīdzinot Daniēla pravietojuma zaimojošo varu, kas seko pagāniskās Romas varai .. ar Jāņa aprakstīto leopardam līdzīgo zvēru .., atklājas daudzas līdzības starp trim aprakstiem (mazais rags, zvēra vara un grēka cilvēks). Tas liek mums secināt, ka Daniēls, Pāvils un Jānis runā par vienu un to pašu varu, .. pāvestību.” (“The SDA Bible Commentary” 7. sēj., 271. lpp.)

Ir ārkārtīgi svarīgi atcerēties, ka Bībeles pravietojums apraksta reliģijas sistēmu, kas ir sagrozījusi Dieva Vārdu, aizstājusi evaņģēliju ar cilvēku tradīcijām un novirzījusies no Bībeles patiesības. Šos pravietojumus ir devis neizsakāmas mīlestības Dievs, lai sagatavotu cilvēkus Jēzus atnākšanai. Tie norāda atkritušās reliģiskās organizācijas, kas novirzījušās no Dieva Vārda, lai gan ne obligāti tajās esošos cilvēkus (sk. Atkl 18:4). Mūsu vēsts ir par sistēmu, kas piekrāpusi miljonus. Kaut arī šie cilvēki ir piekrāpti, Kristus viņus ļoti mīl. Tāpēc arī mums attiecīgi pret viņiem jāizturas.

“Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat darait arī jūs viņiem. Jo tā ir bauslība un pravieši.” (Mt 7:12) Kā mums vajadzētu īstenot šo principu, domājot par Atkl 13. un 14. nodaļu zvēru varām? _____

Sātana pēdējā stratēģija

Aptaujas atklāj dziļu uzticības trūkumu institūcijām un valdībām. Miljoni domā: “Kur ir kāds, kas būtu morāli atbilstošs, lai vadītu pasauli?” Atklāsmes grāmatas pravietojumi identificē zvēra varu kā tādu, kas reliģiski politiskas savienības aizbildnībā būs spēks, kas piepildīs šo lomu.

Izlasī Atkl 17:12–14. Kā Jānis apraksta šīs pēdējās zemes vēstures ainas? Kāds spēcīgs kontrasts šeit ir redzams? _____

Ir trīs nozīmīgas domas, ko Jānis izsaka šajos pantos. Pirmkārt, politiskās varas ir “vienisprātis” un tās “nodod savu spēku un varu zvēram”. Otrkārt, šī maldu savienība karo pret Jēzu, pret Jēru. Treškārt, zemes pēdējā karā Kristus un Viņa sekotāji ir uzvarētāji. Zvērs neuzvar, uzvar Jēzus.

Vai jūs esat kādreiz domājuši, kādu stratēģiju velns varētu izmantot, lai apvienotu tautas? Vēsture bieži atkārtojas. Romas impērijas sabrukumā mēs ieraugām vērtīgas mācības. Kad ģermāņu iekarotāji no ziemeļiem postīja Rietumeiropu, Romas imperators Konstantīns pievērsās reliģijai. Baznīcas vara, apvienojoties ar valsts varu, kļuva tieši par to instrumentu, kas Konstantīnam bija vajadzīgs. Svētdienas svētuma nepārtrauktā nostiprināšana ceturtajā gadsimtā bija aprēķināts politisks un reliģisks gājiens, lai krīzes laikā apvienotu impēriju. Konstantīns gribēja, lai impērija ir vienota, un Romas baznīca gribēja, lai tā ir “atgriezta”. Slavenais vēsturnieks Artūrs Veigalls (Arthur Weigall) skaidri apliecina: “Baznīca padarīja svētdienu par svēto dienu .. lielā mērā tāpēc, ka tie bija iknedēļas saules svētki. Jo tā bija noteikta kristiešu politika – pārņemt pagānu svētkus, kurus tauta bija pārņēmusi caur tradīcijām, un piešķirt tiem kristīgu nozīmi.” (“The Paganism in Our Christianity” (New York: G. P. Putnam’s Sons, 1928), 145. lpp.)

Lielas krīzes laikā, kad visa pasaule ir nobijusies, ievainota un cieš, cilvēki ļoti ilgosies pēc kāda, kas var ienest stabilitāti un aizsardzību. Tieši tādā veidā tirānija ir radusies pagātnē, un nav iemesla domāt, ka tā nevar rasties atkal. Saskaņā ar pravietojumu kaut kas izraisīs šos pēdējos notikumus.

Lai gan ir grūti uzminēt, kā tas viss var attīstīties, mēs redzam, cik ātri pasaulē ir notikušas lielas pārmaiņas. Lai gan mēs nezinām, kas tieši notiks tālāk, mums ir jābūt gataviem uz visu.

Zvēra zīme

Izlasi Atkl 14:9 un salīdzini to ar Atkl 14:12. Uz kā tiek uzlikta zvēra zīme? (Sk. 5Moz 6:8, 5Moz 11:18.) Kādas divas rakstura īpašības atšķir Dieva ļaudis no tiem, kas saņem zvēra zīmi? _____

Viena grupa pielūdz zvēru, bet otra ievēro Dieva baušļus (kas ietver ceturto bausli, ko zvēra vara centās izmainīt), un tai ir Jēzus ticība. Tas ir pretstats. Strādājot ar jūras un zemes zvēru starpniecību, sātans cenšas graut Dieva autoritāti, uzbrūkot pielūgsmes centram, proti, sabbatam. Zvēra zīme tiek uzlikta vai nu uz pieres, vai uz rokas. Piere ir prāta simbols, tā ir apziņa, spriestspēja un kritiskā domāšana. Turpretī roka simbolizē rīcību un darbus.

Tuvojas diena (un, iespējams, ātrāk, nekā mēs domājam), kad tiks izdoti likumi, kas ierobežos mūsu reliģisko brīvību. Kas apzināti seko Dieva Vārdam un ievēro patieso Kunga sabbatu, tiks nosaukti par tādiem, kas ir pret sabiedrības vienotību un labumu.

“Tos, kas godā Bībeles Sabbatu, apsūdzēs par likumu un kārtības ienaidniekiem, par sabiedrības morālo robežu ārdītājiem, kas izraisa sajukumu un samaitātību, izsaucot vīrs zemes Dieva sodības. Viņu apzinīgo nostāju pasludinās par ietiepību, stūrgalvību un autoritātes nicināšanu. Tos apsūdzēs neapmierinātībā ar valdību.” (E. Vaita “Lielā cīņā”, 592. lpp.)

Romas baznīca apgalvo, ka svētdiena ir tās autoritātes zīme. “Protams, katoļu baznīca saka, ka izmaiņas bija tās lēmums. [...] Un lēmums ir baznīcas vara un autoritāte reliģiskos jautājumos.” (“The American Catholic Quarterly Review”, Jan. 1883.)

Atklāsmes grāmata paredz, ka nākotnē, starptautiskas krīzes laikā, mūsu pasaule piedzīvos radikālu politisku, sociālu, reliģisku un morālu transformāciju, kurā tiks uzspiesta svētdienas ievērošana, un tā kļūs par “zvēra zīmi”. Un atkal mums nav pateikts, kā konkrēti tas viss attīstīsies. Svētie Raksti mums sniedz tikai vispārīgu ieskatu, bet pietiekami, lai mums parādītu, ka lielā cīņā kulmināciju sasniegs jautājumā par zvēra vai Radītāja pielūgsmi un ka septītās dienas sabbatam būs galvenā loma.

Kādos veidos cilvēce vienmēr ir bijusi sadalīta vai nu Dieva, vai sātana pusē? Kāpēc vidusceļš nav iespējams? Kā mēs varam skaidri zināt, kurā pusē mēs patiešām atrodamies? _____

Sabata pārbaudījums

Iespējams, ka jau tagad notiek sagatavošanās darbi šim gaidāmajām vajāšanām. 2012. gada 6. jūnijā pāvests Benedikts XVI vairāk nekā 15 000 cilvēku priekšā, kas bija sapulcējušies Sv. Pētera laukumā Romā, izteica šo neatlaidīgo aicinājumu, ka svētdienai ir jābūt atpūtas dienai ikvienam, lai cilvēki varētu būt brīvi kopā ar savām ģimenēm un Dievu. "Aizstāvēt svētdienu, tiek aizstāvēta cilvēku brīvība." Tas, protams, nav tas pats, kas prasīt, lai citi ievēro šo dienu, pretēji Bībeles sabbatam, bet tas parāda, ka doma par svētdienu kā "atpūtas dienu" patiešām ir reāla. Agri vai vēl tiks izdoti likumi, un tie, kas apzināti seko Dieva Vārdam un ievēro patieso sabbatu, tiks uzskatīti par tiem, kas nostājas pret sabiedrības vislabākajām interesēm.

Šajā krīzes laikā Dieva uzticīgie ļaudis Viņa žēlastībā un Viņa spēkā stāvēs stipri savā pārliecībā sekot Viņam. Viņi nepakļausies spiedienam.

Zvēra zīmes vietā viņi saņems Dieva zīmogu. Senajos laikos zīmogi tika izmantoti, lai apstiprinātu oficiālo dokumentu autentiskumu. Tas nozīmē, ka Viņa likumā jābūt ietvertam Dieva zīmogam. Senie zīmogi bija noteiktas, individualizētas zīmes. Praviētis Jesaja saka: "Es ieslēgšu Tā Kunga liecības un aizzīmogošu Viņa norādījumus savos mācekļos." (Jes 8:16)

Izlasi 2Moz 20:8–11. Kādus Bībeles zīmoga elementus var atrast sabata bauslī? Ar ko sabata bauslis atšķiras no visiem citiem bausļiem? _____

Ceturtais bauslis satur trīs autentiska zīmoga elementus. Pirmkārt, apzīmogatāja vārdu: "Kungs, tavs Dievs." (2Moz 20:10, NKJV) Otrkārt, apzīmogatāja titulu: Kungs, kas "radīja" (2Moz 20:11), jeb Radītājs. Treškārt, apzīmogatāja teritoriju: "Debesis un zemi, jūru un visu, kas tajos." (2Moz 20:11) Saskaņā ar Atkl 7:1, 2 Dieva zīmogs tiek uzlikts tikai uz pierēm, kas ir mūsu prāta simbols. Jēzus respektē izvēles brīvību. Viņš aicina mūs ļaut Viņam ar Svētā Gara starpniecību veidot mūsu prātus, lai mēs nevarētu tikt novirzīti no sava ticības enkura Dieva Vārdā (Ef 4:30). Līdz ar to mēs saprotam, ka uzticīgi ir tie, kas "tur Dieva baušļus un [kam ir] Jēzus ticība" (Atkl 14:12). Dieva baušļos ietverts ir arī ceturtais, ko izmainījusi zvēra vara.

Kādus apstākļus jūs redzat mūsdienās attīstāties, kas var novest pie reliģiskās brīvības ierobežošanas? Kādi šķēršļi tam vēl paliek? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kad protestantisms izstieps savu roku pār bezdibeni, lai satvertu Romas varas roku, kad tas sniegsies pāri dzelmei, lai sadotos rokās ar spiritismu, kad šis trīskārtīgās savienības ietekmē mūsu valsts [Amerika] atteiksies no visiem protestantiskās un republikāniskās pārvaldības konstitūcijas pamatlikumiem un rūpēsies par pāvestības melu un maldu izplatīšanu, tad mēs varam zināt, ka ir pienācis laiks sātana sevišķajam, brīnumainajam darbam un ka gals ir tuvu.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 451. lpp.)

“Mums ir bijusi tendence neievērot faktu, ka svētdiena ir pretējo spēku pielūgsmes diena.. Atklāsmes grāmatas vēstījumā. Svētdiena ir ārkārtīgi svarīgs simbols, kas atklāj pūķa neticamo meistarību un gudrību.. Šī.. Dieva likuma maiņa izsaka vienā vienīgā rīcībā, kāds pēc būtības ir pūķa naidis pret Dievu kosmiskajā konfliktā. Tā vienkāršība ir ļoti maldinoša. Pūķis ir centies uzurpēt Dieva vietu kosmosā, attēlojot sevi kā patieso pielūgsmes objektu un apgalvojot, ka Dieva likums ir netaisns – ka to vajadzētu mainīt. Pūķis izmainīja likumu, kas ir dekaloga krustpunktā, kur Dievs ir nosaukts par Radītāju un Pestītāju, par vienīgo, kas ir pielūgsmes cienīgs (2Moz 20:8–11, 5Moz 5; salīdzini ar Atkl 4:11; 5:9, 13, 14). Likuma maiņa atklāj ne tikai pūķa naidu pret Kunga gribu (likumu), bet tas ir arī viņa mēģinājums uzurpēt Dieva vietu, kļūstot par pielūgsmes objektu. [...] Šīs likuma izmaiņas universāla ieviešana nodrošinātu viņam uzvaru.” (Ángel Manuel Rodriquez “The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages”, 53., 54. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lai gan mēs dzīvojam pēdējo notikumu gaidās, kāpēc mums jābūt uzmanīgiem, lai neiekristu fanātismā, laiku noteikšanā vai spekulācijās par to, kas mums ir atklāts caur inspirāciju? Kādas briesmas draud, to darot, un kādi ir bijuši rezultāti, kad gaidāmie notikumi nav piepildījušies veidā un laikā, kā cilvēki ir paredzējuši?

2. Lai gan mums ir jāizvairās no briesmām, kas attēlotas iepriekšējā jautājumā, kā mēs varam atbildēt tiem, kas saka, ka mūsu scenārijs par zvēra zīmi un vajāšanām nevar notikt, jo tas vienkārši nešķiet iespējams, ņemot vērā pašreizējo pasaules stāvokli? Kāpēc šāda domāšana, lai gan virspusēji šķiet saprātīga, patiesībā nemaz nav saprātīga? (Galu galā, mēs redzam, cik ātri pasaulē var notikt lielas pārmaiņas.)

MIRDZĒT DIEVA GODĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1tes 5:1–6; Jņ 8:32; Atkl 18:1; Atkl 4:11; 2Moz 33:18, 19; Atkl 5:6, 12; Atkl 13:8.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Pēc tam es redzēju citu eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija liela vara, un zeme kļuva gaiša no viņa spožuma.” (Atkl 18:1)

Pēdējie notikumi agri vai vēlu norisināsies. Tieši kad, tieši kā – tas mums nav pateikts. Bet mums ir pateikts pietiekami daudz. Uzradīsies likumi, kas uzspiedīs svētdienas ievērošanu pretstatā ceturtdā baušļa ievērošanai. Atklāsmes grāmata atklāj mums, kādi izšķiroši jautājumi ir likti uz spēles, kādi izšķiroši spēlētāji iesaistīti, un lielos vilcienos tā mums pastāsta, kas notiks, kad, pretēji Dieva, kas ir “radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus” (Atkl 14:7) pielūgšanai, visi, “kuru vārdi nav rakstīti kopš pasaules radīšanas nokautā Jēra Dzīvības Grāmatā” (Atkl 13:8, NKJV), pielūgs zvēru un tā tēlu. Savukārt to vārdi, kas izvēlējušies sekot Kungam Jēzum Kristum un paklausīt Viņa baušļiem, paliek dzīvības grāmatā. Cik daudz labāk ir būt Dieva sarakstā, nevis cilvēku hronikās!

Dievs ir izveidojis Septītās dienas adventistu draudzi, lai pasludinātu šo vēsti pasaulei. Līdz ar to mums pašiem ir jābūt atgrieztiem pie patiesības, kāda tā ir Jēzū, un jātiek pārveidotiem un radītiem no jauna ar Atkl 14:6 minētā “mūžīgā evaņģēlija” palīdzību, kura centrs ir Kristus nāve mūsu labā un pārliecība par mūsu glābšanu Viņā.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. jūnijā.

Sagatavojoties pēdējai krīzei

Izlasi 1tes 5:1–6. Kādu brīdinājumu Pāvils mums sniedz attiecībā uz pēdējām cilvēces vēstures dienām? _____

Kristus otrās atnākšanas kontekstā apustulis Pāvils aicināja ticīgos Tesalonikā būt “nomodā” un “skaidrā prātā”. Ja Pāvils to teica ticīgajiem toreiz, ko tad viņš teiktu mums tagad?

Viņš arī apgalvoja, ka viņi ir “gaismas bērni” (1tes 5:5, NIV) un ka viņi nav “tumsā, lai šī diena” (1tes 5:4, NIV) – Kristus atgriešanās – nenāktu pār viņiem “kā kāds zaglis” (1tes 5:4). Izteicienu “būt nomodā” Jēzus izmantoja saistībā ar nopietnu, sirsnīgu lūgšanu (Mt 24:42, Mt 26:40, 41). Būt nomodā nozīmē būt garīgi modram. Būt skaidrā prātā nozīmē būt nopietnam attiecībā uz laiku, kurā mēs dzīvojam, un pievērsties tam, kas patiešām ir svarīgi.

Elena Vaita piebilst: “Mums, kas zinām patiesību, vajadzētu sagatavoties tam, kas drīz nāks pār pasauli kā milzīgs pārsteigums.” (“Liecības draudzei” 8.sēj., 28. lpp.)

Ja pasaulei tas var būt pārsteigums, tam nevajadzētu būt pārsteigumam mums. Lai gan mēs nezinām, kad tas notiks, mēs redzam pietiekami daudz, lai saprastu, ka tas tuvojas un ka tagad, mūsdienās, ir īstais laiks, kad būt gataviem.

Pārskati Dan 2. nodaļu un uzraksti valstu secību, kas gāja un nāca tieši tā, kā bija pravietots. Ko tam vajadzētu mācīt mums par to, kā mēs varam uzticēties tam, ka tas, ko Dievs saka, patiešām notiks? _____

Kristus mums ir iedevis šīs pēdējo dienu vēstis, lai, zinot, kas notiks, mēs varētu tam sagatavoties. Daniēla un Atklāsmes grāmatas pravietojumi kopā ar mūsu laika pravieša dāvanu sniedz mums dievišķu ieskatu tajā, kas nāks pār šo pasauli. Pravietiskais Dieva Vārds atklāj glābšanas vēsturi jau uz priekšu, un Dan 2. nodaļa sniedz spēcīgus, saprātīgus pierādījumus, ka mēs varam Dievam uzticēties.

Pāvils saka, lai mēs “neguļam”, kā to dara citi. Ko tas nozīmē, un kā mēs varam zināt, ka mēs guļam? Un, ja guļam, kas ir vajadzīgs, lai mūs uzmodinātu? _____

Zināt patiesību

Izlasi Jņ 8:32, Jņ 7:17 un Jņ 17:17. Kādus apsolījumus Jēzus sniedz attiecībā uz patiesības zināšanu, un kur tā ir atrodama? _____

Dieva pēdējais aicinājums Viņa ļaudīm ir bēgt no Bābeles maldiem un staigāt mūžīgās patiesības gaismā, kas atrodama Viņa Vārdā. Visa atslēga ir Bībele. Kamēr cilvēki ir pieķērušies Bībelei un seko tās mācībai, viņi netiks piekrāpti pēdējā krīzē, īpaši attiecībā uz sabatu.

Otrā eņģeļa vēsts aicina mūs pieņemt nevis maldus, bet patiesību, nevis tradīcijas, bet Rakstus, nevis viltus doktrīnu maldus, bet Dieva Vārda mācības.

Trešā eņģeļa vēsts, kas seko pirmajiem diviem eņģeļiem, atklāj brīdinājumu pret zvēra zīmi. Viscaur Bībeles pravietojumos zvērs aino politisku vai reliģisku varu. Jūras zvērs Atkl 13. un 14. nodaļā ceļas no Romas kā pasaulplaša pielūgsmes sistēma. Beigās šī Romas vara paplašina savu ietekmi pār visu pasauli un vada kustību, kas apvienos baznīcu un valsti. Mērķis būs sasniegt pasaules vienotību ekonomiskas lejupslīdes, dabas katastrofu, sociālu nemieru, starptautisku politisku krīžu un globālu konfliktu laikā.

Amerikas Savienotās Valstis beigās uzņemsies vadību šajā globālajā savienībā. "Sātans ļaudis piekrāps ar divām lielām maldībām – dvēseles nemirstību un svētdienas svētumu. Kamēr pirmā maldība liek pamatu spiritismam, pēdējā modina simpātijas pret Romu. Savienoto Valstu protestanti būs pirmie, kas izstieps savas rokas pāri bezdibenim, lai slēgtu derību ar spiritismu, kā pirmie tie sadosies rokās arī ar Romas varu, un šīs trīskārtīgās savienības iespaidā Jaunā pasaule ies Romas pēdās, minot zem kājām sirdsapziņas tiesības." (E. Vaita "Lielā cīņa", 588. lpp.)

Šīs vēstis noslēdzas ar neatliekamu aicinājumu Kristus uzticīgajiem sekotājiem ievērot Dieva baušļus dzīvā Jēzus ticībā, kas mājō viņu sirdīs (Atkl 14:12).

Kā jūs saprotat Jēzus vārdus, ka "patiesība darīs jūs brīvus"? Ko tas nozīmē?

Kā patiesība ir darījusi jūs brīvus? Ko nozīmē būt "brīvam" šajā kontekstā? _____

Reformācija turpinās

Dievs ir izsaucis pēdējo dienu ļaudis, lai tie stāvētu uz lielo pagātnes reformatoru pleciem ar Biblii kā savu vienīgo ticības apliecību, Kristu kā vienīgo glābšanas avotu, Svēto Garu kā vienīgo spēka avotu un Kunga atgriešanos kā visu viņu cerību piepildījumu. Patiesības, kas ilgu laiku ir bijušas apslēptas maldu un tradīciju tumsā, ieskaitot patieso Bībeles sabatu, tiks pasludinātas pasaulei tieši pirms mūsu Kunga atgriešanās.

Triju eņģeļu vēstis ir izsaukušas esamībā šo pēdējo dienu kustību, lai pabeigtu reformāciju un piedalītos ar Kristu Viņa zemes darba pabeigšanā. Lielie pravietojumi Bībeles pēdējā grāmatā atklāj liktenīgu dievišķu kustību, kas izveidojas pēc vilšanās un ir domāta, lai pasludinātu pasaulei pēdējo Dieva vēsti. Atkl 14. nodaļa apraksta pasaulplašo baznīcu, kas aptver zemeslodi ar mūžīgā evaņģēlija labo vēsti.

Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas trīs eņģeļiem pievienojas ceturtais eņģelis Atkl 18. nodaļā. Šis eņģelis piešķir spēku triju eņģeļu sludināšanai, lai “zeme” kļūtu “gaiša no Viņa [Dieva] spožuma” (Atkl 18:1). 18. nodaļa pievēršas galvenajiem notikumiem, kas vada uz cilvēces vēstures noslēgumu un pēdējo, galējo evaņģēlija uzvaru.

Izlasi Atkl 18:1. Kādas trīs lietas Jānis pasaka mums par šo eņģeli? (Sk. arī Hab 2:14.)

Eņģelim, kas nāk no godības pilnās Dieva klātbūtnes svētnīcas troņa telpā, bija uzticēts pasludināt Dieva pēdējo žēlastības vēsti un brīdināt zemes iedzīvotājus par to, kas nāks pār šo planētu.

Pantā teikts, ka eņģelis nāk ar “lielu varu”. Jaunajā Derībā grieķu vārds “vara” ir “eksosia”. Jēzus izmanto šo vārdu Mateja evaņģēlijā, runājot par Viņa mācekļu sūtīšanu misijā. Mt 10:1 Jēzus dod Saviem mācekļiem “varu” pār valdībām un ļaunā varām. Viņš sūta viņus darbā ar dievišķu spēku, lai viņi būtu uzvarētāji cīņā starp labo un ļauno. Mt 28:18, 19 Viņš atkal sūta viņus misijā, bet šajā reizē ar “visu varu debesis un virs zemes”, lai ietu un darītu “par mācekļiem visas tautas”.

Galu galā, kā strīda jautājumi pēdējās dienās (kā tas patiesībā allaž notiek) nonāk līdz “varai”? Kādai varai mēs klausām: Dieva, mūsu pašu, zvēra vai kāda cita varai? Kādai varai tu klausī tieši šobrīd?

Dieva godība piepilda zemi

Izlasi Atkl 4:11, Atkl 5:12, Atkl 19:1 un Atkl 21:26. Kādi vārdi ir saistīti ar Dieva godu, kas piepilda zemi, kā tas ir aprakstīts Atkl 18:1?

Lielā cīņā starp labo un ļauno Visumā ir arī par Dieva godu jeb reputāciju. Sātans, dumpīgais eņģelis, paziņoja, ka Dievs ir netaisns, ka Viņš pieprasa pielūgsmi, bet maz dod atpakaļ. Ļaunais paziņo, ka Dieva likums ierobežo mūsu brīvību un prieku.

Jēzus dzīve, nāve un augšāmcelšanās apgāz šo mītu. Tas, kurš mūs radīja, atnāca uz šīs pasaules čūsku midzeni, lai mūs izglābtu. Pie krusta Viņš atbildēja uz sātana apsūdzībām un parādīja, ka Dievs ir gan mīlošs, gan taisns. Gala laika Dieva ļaudis, Viņa mīlestības savaldzināti un norūpējušies par Viņa godu, atklāj Viņa godību – Viņa mīlošo, pašuzpurīgo raksturu šai sevī centrētajai, bezdievīgajai pasaulei, un zemi izgaismo Dieva raksturs.

Izlasi 2Moz 33:18, 19. Kā Dievs atklāj Mozum Savu godību? Kas ir Dieva godība? _____

Dieva godība ir Viņa raksturs. Zeme būs pilna ar Dieva godību, kad mēs būsīm piedīti ar Dieva mīlestību un mūsu raksturus būs izmainījusi glābjošā mīlestība.

Atklājot Viņa mīlestību personīgajā dzīvē, pasaulei atklājas Viņa godība, Viņa raksturs. Pēdējā vēsts, kas ir jāpasludina pasaulei, kas ir aprīta garīgā tumsā un ko nes trīs eņģeļi Debesu vidū, ir: “Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu.” (Atkl 14:7)

Mūsu labajos darbos, mūsu taisnībā vai mūsu labestībā pašā par sevi nav godības. “Kristus taisnības vēstij ir jāatskan no viena zemes gala līdz otram. [...] Tā ir Dieva godība, kas noslēdz trešā eņģeļa darbu.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 6. sēj., 19. lpp.) Elena Vaita arī raksta: “Kas ir taisnošana ticībā? Tas ir Dieva darbs, liekot cilvēka slavu putekļos un darot viņa labā to, ko viņam pašam sevis labā nav pa spēkam izdarīt.” (“Testimonies to Ministers and Gospel Workers”, 456. lpp.)

Nevis mūsu pašu godība, bet, jā, Dieva godība.

Jērs, nokauts Jērs

Atklāsmes grāmatā ir daudz svarīgu Bībeles simbolu – pūķis debesīs (Atkl 12:3, 4, 7), eņģeļi, kas lido debesu vidū (Atkl 14:6), sievietē, kas jāņ uz sarkana zvēra (Atkl 17:3) un citi. Tie atrodami Dieva Vārdā. Svētais Gars iedvesmoja Jāni tos uzrakstīt, un tiem ir svarīga loma, atklājot patiesību tiem, kas lasa un ievēro šīs grāmatas vārdus, kā ir teikts: “Svētīgs tas, kas lasa, un tie, kas klausās pravieša vēstījuma vārdus un tur to, kas šeit rakstīts; jo noliktais laiks ir tuvu.” (Atkl 1:3)

Tomēr ir vēl kāds simbols, kas atkal un atkal parādās visā Atklāsmes grāmatā. Kas tas ir, un ko tas simbolizē?

Izlasi Atkl 5:6, 8, 12; Atkl 7:17; Atkl 14:1; Atkl 15:3; Atkl 19:7; Atkl 21:22, 23 un Atkl 22:1, 3. Kāda ir nozīme jēra simbolam, un kāpēc tas Atklāsmes grāmatā parādās tik daudz reižu? _____

Kā teikts grāmatas ievadvārdos, šī ir “Jēzus Kristus” atklāsmē – ne tikai Jēra, bet “nokautā” Jēra (Atkl 5:6, 12; Atkl 13:8). Tas ir, krustā sistā Jēzus Kristus atklāsmē. Šī ir ne tikai visas Bībeles sirds un dvēsele, bet arī Atklāsmes grāmatas un triju eņģeļu vēstu sirds un dvēsele. Mēs nevaram būt uzticīgi savam aicinājumam, mēs nevaram darīt darbu, ko Dievs ir aicinājis šo draudzi darīt, ja mūsu vēsts centrā nav Jēra, nokautā Jēra, krustā sistā Jēzus, upura par mūsu grēkiem.

Jērs, kas tika nokauts, mums apzināti ir jāliek savu doktrīnu un misijas pašā centrā, kā arī katras sludinātās svētrunas centrā, katra raksta, ko rakstām, katras lūgšanas, ko izsakām, katras dziesmas, ko dziedam, katras novadītās Bībeles stundas un visa, ko mēs darām, centrā. Lai mīlestība, ko atklāj Jērs pie krusta, pārveido to, kā mēs izturamies cits pret citu, un mudina mūs arī rūpēties par pasauli.” (Ángel Manuel Rodríguez, “The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages”, 70. lpp.)

Tas ir, starp bīstamu zvēru tēliem, pūķi, kas taisa karu, sērgām, vajāšanām un zvēra zīmi, priekšā un centrā paliek Jērs, nokautais Jērs – tikai Viņš un tas, ko Viņš ir darījis mūsu labā, ko Viņš dara tagad un darīs nākotnē, pirms visam pienāks gals, jo, galu galā, Viņš ir tas, par ko ir triju eņģeļu vēstis.

Kāpēc nokautā Jēra likšana mūsu vēsts centrā ir svarīga ne tikai citu vadīšanā, bet arī mūsu pašu garīgajā dzīvē? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dieva kalpi ar gaišām, svētā dedzībā starojošām sejām steigsies no vietas uz vietu sludināt vēsti no Debesīm. Brīdinājumu sniegs tūkstošiem balsu pa visu zemes virsu. Tiks darīti lieli darbi – slimie dziedināti, un ticīgos pavadīs zīmes un brīnumi. Arī sātans strādās ar viltus brīnumiem, likdams pat ugunij krist no debesīm cilvēku skata priekšā. (Atkl. 13:13) Tādā veidā zemes iedzīvotājiem tiks dota iespēja izšķirties un katram ieņemt savu noteiktu nostāju.

Vēsts ies uz priekšu, pateicoties ne tik daudz pierādījumu spēkam kā Dieva Gara dziļajam un pārliecinošajam darbam. Pierādījumi jau būs sniegti. Sēkla iesēta, un tad tā uzdīgs un nesīs augļus. Misijas strādnieku izplatītā literatūra būs atstājusi savu iespaidu, kaut arī tagad daudzi, kuru prātu tā ietekmē, vēl top aizkavēti, lai pilnīgi saprastu šo patiesību un tai paklausītu. Bet tad gaismas stari iespiedīsies it visur, patiesība kļūs redzama visā tās skaidrībā, un Dieva godīgie bērni saraus saites, kas tos vēl saistīja. Viņus vairs nespēs atturēt ne ģimenes attiecības, ne baznīcas iespaidi. Patiesība kļūs dārgāka par visu pārējo. Liels ļaužu skaits nostāsies Kunga pusē, neskatoties uz spēkiem, kas apvienosies cīņai pret patiesību.” (E. Vaita “Lielā cīņā”, 612. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Elena Vaita apliecina, ka “taisnošana ticībā patiešām ir trešā eņģeļa vēsts”. (“Evanģelizācija”, 190. lpp.) Ko tas nozīmē? Kāda ir taisnošanas ticībā saistība ar triju eņģeļu vēstīm?

2. Izlasi vēlreiz Atkl. 14:12. Kāda ir atšķirība starp Dieva baušļu ievērošanu un burta kalpību? Kad paklausība kļūst par burta kalpību? Kādos veidos cilvēks, kas neievēro Dieva baušļus, vienalga var būt burta kalps?

3. Kādu atbildi jūs varat sniegt tiem, kas mūs kritizē, kad mēs runājam par nežēlīgajiem zvēriem un biedējošajiem brīdinājumiem, par kuriem rakstīts Atklāsmes grāmatā? Kādas vēl atbildes jūs varat sniegt (izņemot acīmredzamo un pašsaprotamo, tas ir, ka mēs runājam par tiem tāpēc, ka par tiem rakstīts Bībelē)?

4. Pārrunājiet grupā pēdējos notikumus pasaulē. Kas no tā, jūsuprāt, ved pretī pēdējiem notikumiem? Kā mēs varam noturēt līdzsvaru, apzinoties laiku, kurā dzīvojam, bet arī neiekritot neauglīgās spekulācijās par to, kas mums vēl nav atklāts?

SATURS

Jēzus uzvar, sātans zaudē.....	5
Likteņa mirklis.....	12
Mūžīgais evaņģēlijs	19
Bīstieties Dievu un dodiet Viņam godu	26
Labā vēsts par tiesu.....	33
Viņa tiesas stunda.....	40
Pielūgt Radītāju	47
Sabats un gals	54
Pilsēta, ko sauc par “sajukumu”	61
Sātana pēdējās krāpšanas.....	68
Dieva zīmogs un zvēra zīme. 1. daļa	75
Dieva zīmogs un zvēra zīme. 2. daļa.....	82
Mirdzēt Dieva godībā.....	89